Viikonloppu

50:-

ILMARISEN LEHTI

N:o 22
1957
[20. VUOSIKERTA]

Rakkauskertomusten kultainen tukemisto

— Muutamat ystävyyssuhteet saattavat käydä suorastaan rasittaviksi ajan mittaan, sanoi kälyni ja huokasi. — On ihmisiä, joilla on ajattelematon tapa tunkeutua kotiimme aivan odottamatta ja usein juuri silloin kun koko talo on ylösalaisin, tukkamme roikkuu ja meillä on yllämme ikävin siivousasumme. Saattaa olla, että olemme kaikkea muuta kuin keskusteluvireessä, meillä on tulenpalava kiire tai jokin huoli kalvaa mieltämme, mutta tämä ystävämme vain istuu ja haastelee jonninjoutavia ja näyttää siltä kuin varsin kernaasti joisi kupin kahvia aivan kuin olisi itsestään selvää, että meillä aina on vastaleivottu kaakku tai pari herkullista wienerleipää vieraan varaksi. Ja sitten on sellaisia, joilla on joko määrättömän huono muisti tai aivan tavaton välinpitämättömyys kaikkia arkielämän vähäisiä tapahtumia kohtaan. Minulla on muuan ystävätär, jonka kanssa silloin tällöin käymme elokuvissa tai teatterissa. Tavallisesti hän pyytää minua hankkimaan liput etukäteen, minulla kun muka on parempaa aikaa kuin hänellä, mutta kun sitten teen työtä käskettyä, hän ei tee elettäkään huolehtiakseen maksusta. Hajamielisen näköisenä hän vain alkaa puhua jostain aivan muusta. Jos lainaan hänelle kirjan, en koskaan saa sitä takaisin. Saan pyytää sata kertaa, mutta aina hän unohtaa tuoda sen. Kun sitten menen vierailulle hänen luokseen ja huomautan kirjasta saadakseni sen takaisin, hän sanoo ettei hänellä nyt ole aikaa etsiä sitä, mutta että hän tuo sen ensi kerralla meille tullessaan. Mutta sitä kertaa ei tule koskaan, sillä hän on taas onnellisesti unohtanut koko asian ja kirja jää lopullisesti sille tielleen. — — — Kun istumme raitiovaunussa, hän ei löydä lippuaan. "Maksa sinä tällä kerralla, minä maksan seuraavalla", hän sanoo. Tai sitten hän soittaa joskus illalla liikkeiden sulkemisajan jälkeen. "Voi kultaseni, auta nyt miestä mäessä. Minulle tulee vieraita ja olen unohtanut ostaa kahvia. Saanko tulla hakemaan lainaksi pienen pussillisen." Minä annan hänelle koko paketin, mutta hymyni on hieman viileä, sillä tiedänhän minä varsin hyvin, etten koskaan elämässäni tule sitä kahvipakettia näkemään. On asioita, joista ei kehtaa huomauttaa, ei edes kaikkein parhaimmalle ystävälleen.

— Hän ei koskaan lainaa suurempia rahasummia eikä sen valtavampia tavaramääriä, vain kaikkea pientä, kuten nenäliinan, savukkeita, aikakauslehtiä, teepaketin, pikkuleipiä, sokeria, kahvia tai muuta sellaista. Asumme melko lähellä toisiamme ja tämän tästä hän syystä tai toisesta on pulassa ja kääntyy apua saadakseen puoleeni. Olen luonteeltani antelias, kuten hyvin tiedät ja minusta on hauskaa antaa ystävilleni pieniä lahjoja, mutta tällainen pakollinen 'anteliaisuus' ärsyttää ajan mittaan. Ainakin se on alkanut tuntuvasti vieroittaa minua tästä ystäsyyssuhteesta. Kuitenkin jollakin tavoin pidän hänestä ja viihdyn hänen kanssaan, niinkuin hänkin puolestaan varmaan pitää minusta ja viihtyy seurassani. Hän on älykäs eikä suinkaan köyhä. Sekin minua suututtaa, kun tiedän että hän kaiken kukkuraksi on paljon paremmissa varoissa kuin minä. Usein istun ja ihmettelen hänen vaikuttimiaan. Onko hän harkitun häikäilemätön vaiko vain pohjattoman hajamielinen ja niin kokonaan toisissa maailmoissa elävä, että tällaiset pikkuasiat kuitataan pelkällä olan kohautuksella. Itseäni painaa lainaksi saatu tulitikkulaatikkokin. Minulla on tapana kirjoittaa kaikki pienimmätkin velat muistiin, etten vain sattuisi niitä unohtamaan, sillä se olisi mielestäni anteeksiantamaton teko. Toissapäivänä hän pyysi minulta lainaksi jopa sukkaparia, hänelle kun oli tullut odottamaton vieraskutsu eikä hänellä ollut ainuttakaan ehjää sukkaa, mutta silloin minusta tuntui, että kaikella on sentään rajansa ja niin sanoin aivan kylmästi, että ikävä kyllä omat sukkani olivat aivan samassa jamassa ja suljin puhelimen. Jos hän loukkaantui niin loukkaantukoon. Olen lopen kyllästynyt näihin lainoihin, joiden takaisinmaksusta ei koskaan ole puhettakaan.

— Sitten on vielä sellaisia rasittavia ystäviä, jotka pitävät eräänlaista 'suoruutta' hyveenä. "Sinä olet kurjan näköinen tänään, Sirkka, aivan kuin olisit noussut pitkäaikaiselta tautivuoteelta. Silmänalusesi ovat aivan mustat ja tukkasi on kiilloton." Tai: "Jotkut meistä vanhenevat ennen aikojaan. Sinua luulisi viisi vuotta vanhemmaksi kuin mitä olet. Sinun pitäisi ottaa pieni uinahdus päiväsaikaan, niin rypyt häviäisivät." Tai: "Täytyykö sinun tosiaan käyttää silmälaseja? Ne tekevät sinut kiukkuisen näköiseksi. Ainahan silmälasit rumentavat." Tai: "Lehtoset eivät pidä sinusta. Rouva sanoo, ettei sinun kanssasi osaa keskustella ja herran mielestä sinä olet epänaisellinen." — — — Kaikki tuo voi olla totta, mutta on kaikkea muuta kuin virkistävää kuulla siitä. Sellainen ystävä, joka haluaa olla suora ja rehellinen, voi rasittaa meitä paljon enemmän kuin tuollainen imarteleva ja valheellinen tyyppi, joka vain laulaa ylistystämme. Eräs vanha sukulaiseni tapasikin sanoa: "Minä pidän kieroista ihmisistä. He ovat aina niin ystävällisiä."

— Mutta nyt minä menen keittämään kahvia ja sitten juttelemme muusta. Katso kuvalehtiä odotellessasi ja ota päärynä pöydällä olevasta maljasta.

Sisko

KAKSI PSYKIATRIA

tapasi toisensa illalla. 70-vuotias oli reipas kuin orava, 40-vuotias sensijaan ihan lamassa.

— Käsitäthän, sanoi nuorempi, kun istuu aamusta iltaan ja kuuntelee noita pässinpääpotilaitten juttuja, niin eihän sitä voi enää illalla olla oikein reilassa...

— Onkos pakko kuunnella? kysyi vanhempi ja siemaisi ison ryypyn.

Viikonloppu

Kertomuksia Suomen kodeille ● Päätoimittaja Y. R. Halme

Kustantaja Ilmarinen Oy, Helsinki, Höyläämötie 11. Puh. keskus 450 111, päätoimittaja (myös suoraan 450 408). Tilaukset, ilmoitukset ja osoitteenmuutokset keskus 450 111 (myös suoraan 450 407).
Tilaushinnat v. 1957: 3 kk 500:—, 6 kk 850:—, 12 kk 1.400:—. Pohjoismaihin 3 kk 610:—, 6 kk 1.050:—, 12 kk 1.800:—. Muihin maihin 3 kk 750:—, 6 kk 1.300:—, 12 kk 2.200:—. Osoitteenmuutos 20:—. Käyttäkää postisiirtotiliä 8436. Henkilöiden ja paikkojen nimet kertomuksissa eivät ole todellisia. Käsikirjoituksien katoamisesta toimitus ei vastaa. Käsikirjoitukset palautetaan, jos palautuspostimerkki on lähetetty. — Viikonloppu ilmestyy Helsingissä joka viikko.

N:o 22/1957 ● 20. vuosikerta

ARVOTTOMAN MIEHEN VUOKSI

Niiden kolmen vuoden ajan, jotka Aaro oli ollut poissa luotani, olin toivonut ja odottanut vain yhtä asiaa — että Kaija saisi kärsiä yhtä paljon kuin olin itse kärsinyt. Ja nyt — nyt Kaija tuli luokseni pyytämään apua. Apua saadakseen Aaron takaisin!

Olin juuri saamassa Heikkilän vaatteet silitetyiksi, kun ovikello soi. Vilkaisin nopeasti kelloa irrottaessani johdon seinästä ja kiiruhtaessani avaamaan. Olin luvannut rouva Nurmelle hänen vaatteensa silitettyinä takaisin kello neljältä, ja toivoin, ettei hän tulisi kuten tavallisesti noutamaan vaatteitaan useita tunteja aikaisemmin.

Kompastuin Jorman kolmipyöräiseen hallissa, ja uusi huoli pujahti mieleeni. Entä jos siellä olikin tulossa huoltovirastosta joku tarkastamaan taloa? Ne kolme lasta, jotka olin ottanut maksusta hoitooni, olivat päiväunella kahden oman lapseni kanssa, mutta asunto — no, ei ole aina mahdollista pitää paikkoja siisteinä, kun viisi lasta temmeltää siellä koko päivän.

Sieppasin Mirjan nuken hallin tuolista ja avasin oven, ja silmäni levisivät hämmästyksestä. Kaija! Kaikista maailman ihmisistä odotin viimeiseksi näkeväni ovellani Kaijan, mieheni toisen vaimon!

— Liisa, minun täytyy puhua kanssasi. Päästä minut sisään!

Tuijotin häntä pitkän ajan. Katselin hänen vaaleata kauneuttaan pannen merkille hänen tumman pukunsa hienon leikkauksen sekä hansikkaita vääntelevien valkoisten sormien hyvinhoidetun pehmeyden. Hän oli kaunis ja hyvinhoidettu, ja vihasin häntä koko sydämestäni.

— Mitä haluat?

Kykenin tuskin sanomaan nuo sanat, sillä viha kuristi kurkkuani. — Miten uskallat tulla tänne?

Hänen pehmeä kätensä ojentui tarttuen työn kovettamaan käteeni, ja vihani liekki leimahti korkeammalle. Olimmepa kaunis näky, ajattelin katkerasti. Väsynyt kulunut entinen vaimo haalistuneessa puuvillapuvussa sekä kaunis, viimeisen muodin mukaan pukeutunut toinen vaimo.

— Päästä minut sisään, Liisa! Rukoilen sinua! Kaija toisti käheästi, ja ensi kerran huomasin hurjan pelon hänen kyyneleisissä silmissään.

Avasin oven leveämmälle tuntien sekä uteliaisuutta että toivoa. Kolmen viime vuoden kuluessa Aaron jätettyä minut mennäkseen naimisiin Kaijan kanssa olin toivonut ja uneksinut vain yhdestä asiasta — että näkisin Kaijan kärsivän samalla tavoin kuin hän pani minut kärsimään. Halusin Aaron takaisin, mutta sekin toive tuli vasta toisena. Ensimmäisenä oli hurja haluni saada kostaa naiselle, joka oli tullut väliimme.

Ja nyt Kaija seisoi edessäni hirvittävästi huolissaan ja levottomana, pyytäen saada puhua kanssani. Sydämeni hypähti äkkiä viitatessani Kaijaa istuutumaan. Oliko Aaro kertonut haluavansa palata kotiin minun ja lastensa luokse? Siksikö hän oli täällä?

Mutta hurja unelmani kuoli yhtä äkkiä kuin oli syntynytkin. En ollut tavannut Aaroa yli vuoteen. Hänen

lasten elatukseksi lähettämänsä pieni rahamäärä saapui aina asianajotoimiston kautta. Ei, Aaro ei halunnut palata luokseni. Ei vielä.

— Oletko kuullut mitään Aarosta? Onko hän kirjoittanut sinulle? Kaija kysyi sytyttäessään vapisevin sormin savuketta.

Rypistin kysyvästi otsaani ja puistin päätäni.

— Ei ole. Mutta miksi hän kirjoittaisi? Hän voisi soittaa, jos haluaisi puhua kanssani.

Kaija sulki lyhyeksi ajaksi silmänsä, ja hänen hartiansa painuivat kasaan.

— Hän ei soittaisi sinulle, Liisa, hän sanoi tukahtuneella äänellä. — Hän on lähtenyt täältä kolme viikkoa sitten. Hän jätti minulle kirjeen, mutta en ole kuullut hänestä mitään sen jälkeen. En edes tiedä minne hän on mennyt!

Hänen äänensä murtui, ja hän peitti kasvonsa käsillään hysteerisesti nyyhkyttäen.

Istuin katsellen hänen itkuaan ja nautin jokaisesta hetkestä. Jotakin oli tapahtunut. En tiennyt mitä, mutta kostonhetkeni oli tullut, ja oli suloista katsella miten Kaija kidutti itseään tuskalla menetettyään miehen, jonka hän oli varastanut minulta.

** On parempi, että kupu on täynnä eläessä, kuin että se on täynnä sitten, kun kuolemme.*

Hän alkoi vihdoin kertoa nyyhkytystensä välillä yrittäen rauhoittua.

— Kaikki sujui hyvin jonkin aikaa, hän sanoi hitaasti. — Pidin työpaikkani naimisiinmenomme jälkeen, ja onnistuimme hankkimaan kauniin huoneiston ja elämään mukavaa elämää. Olin onnellinen, ja uskon Aaronkin olleen. Ja sitten aloin vuosi sitten kuulla huhuja Aarosta ja Aune Norpasta.

Kumarruin eteenpäin.

— Tarkoitatko johtajan tytärtä? Miten Aaro häneen tutustui?

Aaro oli ollut monta vuotta saman vakuutuslaitoksen palveluksessa, ja sinä aikana olin kuullut kerrottavan johtaja Norpan hemmotellusta, kauniista ja nuoresta tyttärestä, jonka kuva silloin tällöin oli jonkin kuvalehden palstoilla. Mutta hän ei ole sitä tyyppiä, joka viihtyy yksitoikkoisessa toimistotyössä. Olin siitä varma.

— Kun hän viime kesänä palasi matkoiltaan, hänen mielestään oli hauskaa jäädä vähäksi aikaa työhön. Johtaja luovutti hänet Aarolle pyytäen häntä käyttämään tyttöä sihteerinään kunnes uutuuden viehätys katoaisi. Tyttö jäi vielä syksylläkin konttoriin, Kaija lopetti vaivalloisesti nielaisten. — Siihen mennessä hän oli jo rakastunut Aaroon.

Hän kohotti päänsä, ja katselin hänen ruskeita, tuskaisia silmiään. Näin niissä tuskaa ja surua — ja olin iloinen. Oli ihanaa nähdä Kaija väärinkohdellun vaimon osassa. En edes pysähtynyt ajattelemaan, että tämän jälkeen Aaro oli minusta entistä kauempana. Ajattelin vain, että riemun hetki oli tullut!

— Suljin korvani juoruilta, Kaija jatkoi. — Toivoin, että Aaro pääsisi ihastuksestaan.

Nyökkäsin ymmärtäen täysin mitä hän tarkoitti. Olin tehnyt itse samoin kuullessani ensimmäiset juorut Aarosta ja Kaijasta. Olin kuten Kaijakin nyt sulkenut sydämeni epäilyksiltä ja vakuutellut itselleni, että se oli vain typerää hakkailua ja että huoleton, naurava aviomieheni olisi pian turvallisesti luonani.

— Pari kuukautta sitten hän puhui kanssani, Kaija jatkoi ilme kiristyen. — Hän sanoi haluavansa avioeron voidakseen mennä naimisiin Aune Norpan kanssa.

Hän painoi käden otsalleen eläen uudelleen tuon kohtauksen, ja ymmärsin jälleen. Muistan vieläkin illan, jolloin Aaro kertoi olevansa rakastunut Kaijaan ja vaati eroa.

— Olin... olin kai hieman hysteerinen, Kaija kertoi. — Pyysin häntä jäämään luokseni ja sanoin, etten antaisi hänelle eroa.

Siinä olimme tehneet eri tavalla. Olin tosin pyytänyt Aaroa jäämään, mutta hetken kuluttua huomasin sen turhaksi, joten olin antautunut, suostunut eroon ja toivonut, että hän palaisi joskus takaisin.

— Kolme viikkoa sitten tullessani työstä kotiin löysin Aaron kirjeen, Kaijan kertomus jatkui. — Hän sanoi matkustavansa pois ja että saisin pitää auton ja pankissa olevat rahat, mutta ettei hän koskaan palaisi eikä ilmoittaisi olinpaikkaansa. Hän sanoi, ettei voinut elää kanssani enää rakastuttuaan Auneen. Soitin konttoriin ja kuulin Aunenkin lähteneen kaupungista. Kukaan ei siellä tiennyt minne hän oli mennyt, mutta on selvää, että he ovat jossakin yhdessä. En ole saanut kirjettä enkä sanaakaan Aarolta näiden kolmen viikon kuluessa. Sen vuoksi tulin luoksesi. Ajattelin, että olet ehkä kuullut hänestä jotakin.

Puistin vaieten päätäni, ja Kaija nousi horjahtaen hieman. Hän näytti väsyneeltä vetäessään käsineet käsiinsä ja hymyili pakotetusti.

— Kiitos kuitenkin kuulustelusta, Liisa. En... en ole uskoutunut kellekään. Olen ollut niin surullinen ja nöyryytetty.

Hän horjahti jälleen hieman. — Tiedän mitä ajattelet — että historia toistaa itseään. Ehkä olet oikeassa, mutta rakastan Aaroa edelleenkin. Olen aina rakastanut häntä enemmän kuin elämää. Teen mitä tahansa saadakseni hänet takaisin. Mitä tahansa.

Hymyilin katkeraa, julmaa hymyä. Minäkin rakastin Aaroa yhä. Enkö ollut kolme vuotta uneksinut voittavani hänet takaisin? Mutta Kaija ei ajatellut minua ja oikeuttani Aaroon. Hän ajatteli vain omaa tuskaansa. Hän ei ollut synnyttänyt lapsia Aarolle kuten minä. Hänen ei ollut tarvinnut ottaa hoitoonsa toisten ihmisten lapsia eikä tehdä silitystyötä elättääkseen Aaron lapset. Hänen ei ollut tarvinnut nähdä rakastamansa kodin nuhrautuvan ja köyhtyvän eikä tarvinnut olla ilman vaatteita, kenkiä ja pienimpiäkin mukavuuksia. Vihani leimahti jälleen, ja melkein nauroin hänelle vasten kasvoja.

— Et kai odota, että toivotan sinulle onnea? kysyin pilkallisesti. — Saat vain ansiosi mukaan, Kaija. Ja voin sanoa vain olevani iloinen siitä, että Aaro petti sinut! Olen niin iloinen, että melkein voin lakata vihaamasta sinua nyt!

Hänen silmänsä suurenivat ja suunsa aukeni, mutta hän ei saanut sanoja esiin. Hetken kuluttua hän käveli hitain askelin ulos.

Ajatukseni palasivat menneeseen palatessani itse silitykseni pariin. Toivoin saavani työni valmiiksi ennen kuin lapset heräisivät. Olin ollut niin onnellinen Aaron kanssa ennen kuin Kaija oli tullut hänen elämäänsä. Ehkä hän oli hieman liian ilomielinen ja vältteli hieman vastuutaan perhe-elämässä, mutta olin varma, että hän olisi kypsynyt, jos olisimme olleet jatkuvasti yhdessä. Hän oli komea, tummatukkainen ja tummasilmäinen, ja hän piti naurusta ja iloisesta elämästä. En halunnut tehdä häntä ärtyisäksi puhumalla hänelle menoista ja lasten uusista kengistä, joten yritin tulla yksin toimeen ja pidin taloushuolet omana tietonani.

Ehkä jotkut sanoisivat, että hemmottelin häntä, mutta Aaro oli sellainen mies. Sellainen, jota jokainen nainen haluaa helliä ja tehdä onnelliseksi. Ja olin varma, että hän olisi jonakin päivänä kasvanut ja jakanut vastuun kanssani.

Mutta sitä ei tapahtunut. Jäykistyin muistaessani sen kauhean lauantaipäivän, jolloin hän vaati vapauttaan. Hän oli tullut edellisenä iltana hyvin myöhään kotiin, ja olin teeskennellyt nukkuvani, sillä en uskaltanut kysyä missä hän oli ollut. Seuraavana päivänä oli lomaa, ja hän nukkui aamulla niin myöhään, että olin valmistamassa lounasta hänen tullessaan keittiöön.

— Huomenta, Liisa, hän sanoi julkeasti hymyillen. — Et kai nukkunut tullessani kotiin viime yönä? Vai mitä? Teeskentelit vain, koska et uskaltanut kysyä missä olin ollut. Vai mitä?

Järkytyin ja punastuin, ja sydämeni

Sydämeni kuoli hänen sanoessaan julkeasti hymyillen: — Et nukkunut tullessani kotiin viime yönä. Et vain uskaltanut kysyä missä olin ollut. Vai mitä?

tuntui kuolleelta. Vaistosin, että jotakin oli tulossa jo ennen kuin hän sanoi hymyn kadotessa: — Ei kannata kierrellä totuutta, Liisa. Haluan avioeron!

Hän jatkoi, eikä keskustelussa ollut vähääkään poikamaisuutta tai iloisuutta. Hän kertoi, että tästä lähtien hän kuuluisi vain Kaijalle, enkä voisi tehdä mitään sille. En yhtään mitään.

Mutta en silloinkaan moittinut häntä. Kaija oli saanut hänet kynsiinsä, ja syytin Kaijaa. Mutta nyt Kaijakin oli hylätty uuden rakkauden vuoksi, ja tunsin epäilyksen pujahtavan sydämeeni. Olinko ollut kokonaan väärässä Aaron suhteen?

Siirtelin silitysrautaa levottomin liikkein laudalla. Ehkä kaikki ei ollutkaan vain Kaijan syytä. Ehkä — ehkä Aaro oli ollut liiankin halukas kävelemään tiehensä, kun perhehuolet alkoivat rasittaa.

Mutta vihaan silti Kaijaa, vakuuttelin itselleni. Ellei hän olisi tullut väliin, olisimme saattaneet selviytyä.

En saanut sanaakaan Aarolta, mutta Kaija soitteli ja pistäytyi joka päivä toivoen vasten tahtoaankin, että olin kuullut jotakin. Hän laihtui, ja hänen kauniit kasvonsa tulivat uurteisiksi niinä viikkoina, jolloin Aaro oli kadoksissa. Ja eräänä päivänä hän kertoi palkanneensa etsivätoimiston Aaroa etsimään.

— Mitä hyötyä sinulle on siitä? kysyin kiivaasti. — Aaro on sanonut selvästi haluavansa erota sinusta.

— Minun täytyy saada tietää missä hän on, hän vastasi itsepäisesti. — Minun täytyy saada puhua hänen kanssaan. Hänen täytyy tietää, etten voi elää ilman häntä!

Hänen silmänsä olivat lasimaiset, ja hänen kaulasuonensa pullistuivat kun hän kumartui käsiään väännellen eteenpäin tuolissaan.

— En kestä tätä kärsimystä, Liisa! hän sanoi melkein kuiskaten. — Tulen hulluksi!

Hän kärsi tosiaan, myönsin katsellessani häntä. Mutta hän sai vain ansioittensa mukaan. Ja mikäli hän tuli tänne saadakseen säälin murusen, hän tuhlasi aikaansa.

Mutta Kaija ei koskaan näyttänyt huomaavan kylmyyttäni ja myötätunnon puutettani. Olin kerran ollut Aaron vaimo, ja luulen hänen tarkertuneen minuun, koska tunnuin hänestä edustavan menneisyyttä.

En koskaan tarjonnut hänelle edes kahvia enkä kutsunut häntä jäämään päivälliselle, ja joskus hänen lähdettyään tunsin epämukavan liikahduksen sydänalassani. Hän oli yksinäinen, mutta niin olin minäkin. Eikä kukaan ollut tullut lohduttamaan minua Aaron lähdettyä luotani. Olin saanut raataa jokaisen hetken siitä saakka pitääkseni itseni ja lapseni hengissä.

Eikä minulla ollut loistohuoneistoa ja hienoja vaatteita, kivahdin itselleni Kaijan lähdettyä nyyhkyttäen, että oli kidutusta palata tyhjään asuntoon iltaisin. Hänellä oli jäljellä paljon enemmän kuin minulla, vaikka Aaro olikin hyljännyt hänet, joten enkö olisi hupsu surressani hänen kanssaan?

Ja sitten menin makuuhuoneeseen peittämään lapsia ja pysähdyin Jorman ja Mirjan vuoteiden ääreen. Sydäntäni väänsi syyllisyys. Tässä olivat lapsemme, Aaron ja minun, ja eivätkö he olleet liian kallisarvoisia verrattaviksi joihinkin maallisiin omaisuuksiin? Heidän rakkautensa ja seuransa kuului yksin minulle.

Mutta Kaijalla ei ollut mitään. Ei mitään murheensa lisäksi. Kumarruin suutelemaan lapsiani ja palasin omaan huoneeseeni puoliksi päättäen soittaa Kaijalle parin päivän kuluttua ja kutsua hänet päivälliselle.

Mutta jo samana iltana puhelin soi pantuani juuri lapset vuoteisiinsa. Soittaja oli Kaijan asuintalon isännöitsijä, joka kertoi Kaijan yrittäneen tehdä itsemurhan ja kutsuvan minua nyt luokseen. Sydän pamppaillen juoksin naapuriin pyytämään häntä lapsia katsomaan siksi aikaa kun olisin poissa. Sitten kiiruhdin bussipysäkille.

— Hän toipuu kyllä, tohtori sanoi tullessaan Kaijan makuuhuoneesta istuessani olohuoneen sohvalla odottamassa. — Mutta ellei naapuri olisi sattunut tulemaan juuri silloin ja huomannut hänen katkaisseen valtimonsa...

Hän puisti päätään ja huokasi. — Hän on hyvin heikossa kunnossa ja henkisesti rasittunut. Jos te tai joku toinen hänen ystävistään voisi pitää häntä silmällä ja pakottaa hänet syömään säännöllisesti...

Melkein naurain tohtoria päin kasvoja. Joku ystävä! Kuvitella, että joku erehtyi pitämään minua sellaisena! Tunsin halua kertoa hänelle, että olin Kaijan pahin vihollinen ja ettei kukaan toinen voisi vihata häntä niin paljon kuin minä — mutta pidin suuni kiinni. Tuntui omituiselta, että aina kun yritin vihata Kaijaa, ajattelin Jormaa ja Mirjaa, ja vihani vaihtui aina vastahakoiseksi sääliksi. En halunnut sääliä häntä. Moitin itseäni heikoksi ja pehmeäksi, mutta sekään ei auttanut. Tiesin, että ilman Aaron rakkauttakin minulla oli sentään paras osa.

Kaijan silmien alla oli tummat varjot mennessäni hänen luokseen. Istuuduin hänen vuoteensa vierelle. Hän oli laiha, hänen ihonsa oli melkein läpikuultava, ja hänen hennot kätensä olivat jääkylmät.

— Hänet löydettiin, Liisa, hän alkoi kertoa heikolla äänellä. — Etsivät löysivät hänet — ja Aunen.

Hän hieroi silmiään, ja näin kyyneleitä hänen poskillaan. — He asuvat yhdessä ja Aaro on työssä kiinteistökonttorissa. Lähetin hänelle pitkän kirjeen heti kun sain hänen osoitteensa. Pyysin häntä palaamaan — ja tänä iltana hänen vastauksensa saapui.

Liikahdin vaivautuneena. Tiesin mitä oli tulossa, siis miksi kuuntelin lisää? Tätähän olin halunnutkin, vai kuinka? Nähdä Kaijan itkevän miestä, jonka oli varastanut minulta?

— Hän — hän oli raivoissaan siitä, että olin etsinyt hänet, Kaija jatkoi. — Hän sanoi inhoavansa vakoilevia ihmisiä — ja hän inhosi minua, koska olin kieltänyt häneltä avioeron. Hän sanoi, etten ollut kyennyt pitämään Aunea ja häntä erossa enkä kykenisi nytkään. Hän kielsi minua kirjoittamasta uudelleen tai ottamasta yhteyttä Aunen isään. Näyttää siltä, että ukko luulee heidän olevan naimisissa.

— Ja sitten päätit surmata itsesi, sanoin vihdoin. — Luuletko, että Aaro on sen arvoinen?

Kyyneleet vierivät jälleen hänen poskilleen.

— Seuraavalla kerralla teen sen paremmin. Seuraavalla kerralla käytän pistoolia! Olen niin kurja, Liisa! Miten voin elää ilman häntä?

— Minäkin elin! sanoin kuivasti. — Rakastin häntä, vai oletko unohtanut sen? Itkin silmäni punaisiksi viikkojen kuluessa, koska hän ei tullut iltaisin kotiin virnistäen ja kertoen jonkin uuden kaskun. Kaikki oli iloista ja hilpeätä hänen ollessaan paikalla, ja kun hän lähti, oli vain kurjuus jäljellä.

Nousin, ja puristin käteni yhteen kävellen edes takaisin lattialla kertoen hänelle kaiken.

— Uskoin hänen tulevan takaisin, mutta hän ei tullut. Ei edes katsomaan lapsia — omia lapsiaan. Syytin siitä sinua. Vakuuttelin itselleni, että olit mustasukkainen etkä antanut hänen käydä lastensa luona. Kun hän lähetti mahdollisimman pienen avustuksen lapsilleen, syytin sinua siitäkin. Ajattelin, että estit hänet auttamasta meitä, vaikka tarvitsimme apua kipeästi. Mutta nyt olen lakannut pettämästä itseäni, Kaija.

Vajosin istumaan vuoteelle ja katselin häntä. — Nyt ymmärrän Aaron sellaisena kuin hän on — itsekkäänä, ahneena poikasena, joka ei koskaan kasvakaan aikuiseksi. Hän on hellä ja huomaavainen, jos joku nainen haluaa tehdä hänen tiensä ruusuiseksi. Mutta kun sattuu jotakin, hän kävelee tiehensä. Kolme vuotta olen rukoillut häntä takaisin, mutta nyt en enää ottaisi häntä takaisin suuresta rahasummastakaan!

Kaija liikutti väsyneesti päätään pieluksella.

— Ehkä olet oikeassa, Liisa, mutta uskon olevani hupsu silti. Ottaisin hänet takaisin koska tahansa.

Nuo sanat kuullessani vihani sammui kokonaan. Sinä ihmisparka, ajat-

telin katsellen häntä. Olet sairas ja puolittain järjiltäsi surusta miehen vuoksi, joka ei ole edes yhden ajatuksen arvoinen. Vietät loppuikäsi surren häntä etkä saa mielellesi rauhaa.

Kosketin hänen olkaansa ja puhuin pehmeällä ja lämpimällä äänellä.

— Anna minun auttaa sinua pukeutumaan. Tulet luokseni muutamiksi päiviksi, kunnes olet toipunut. Taloni ei ole mikään hotelli, jatkoin vilkaisten ympärilleni virnistäen. — Mutta et ole siellä ainakaan yksin. Siellä on viisi lasta ja minä.

Naapureilla oli hauskaa juorutessaan Kaijan asumisesta luonani, mutta en välittänyt siitä. Hän oli niin kiitollinen huolenpidostani ja ylisti yksinkertaisia ruokiani kuin ne olisivat olleet jotakin erikoista. Jo viikon kuluttua hän oli lihonut pari kiloa ja palasi työhönsä. Hän halusi myös muuttaa asumaan kotiinsa.

— Tee jotakin, sanoin hänen noustessaan odottavaan vuokra-autoon. — Ahkeroi niin paljon, että olet illalla väsynyt.

Hän hymyili heikosti.

— Yritän ainakin.

Parin viikon kuluttua huomasin sanomalehdestä, että johtaja Norppa oli kuollut. Arvasin, etten voinut — eikä Kaijakaan — unohtaa vähään aikaan Aaroa. Johtaja Norppa oli leskimies, ja Aune oli hänen ainoa lapsensa ja tulisi tietenkin hänen hautajaisiinsa. Ja kun kuulin miten suuren omaisuuden Aune peri, olin varma, että Aarokin saapuisi kaupunkiin.

Oli kostea kevätpäivä Aaron kävellessä sisään. Hän virnisti iloisesti ja suuteli minua huolettomasti poskelle. Lapset olivat jo vuoteessa, mutta Aaro halusi herättää heidät ja kertoa kuka hän oli. Jorma muisti hänet hämärästi, mutta pikku Mirja katseli häntä suurin, pelokkain silmin.

— Anna heidän nukkua, Aaro. Herätät toisetkin lapset, joita hoidan.

Hän vilkaisi toisia pikku vuoteita. Pidät varmaan kovasti lapsista ottaessasi hoitoosi vielä kolme vierastakin lasta.

Kiukkuni kiehahti.

— Haluan syödä ja vaatettaa lapseni, kivahdin hänelle. — Sen vuoksi pidän lastenkotia.

Aaro kohautti hartioitaan ja vaihtoi puheenaihetta tullessaan kanssani makuuhuoneesta.

— Ehkä voin auttaa sinua hieman enemmän kunhan Aune on saanut perintönsä. Ukko Norppa oli rikas, ja Aune sanoo, että saan hoitaa rahat. Olen ajatellut ostella maata sieltä missä olimme. Hän tekee oikein antaessaan rahat haltuuni.

Halusin nauraa häntä vasten kasvoja. Mies, joka ei osannut hoitaa elatusmaksujaan ajoissa eikä ollut koskaan kuullutkaan liikeasioista! Näin jo Aune Norpan rahojen valuvan maan rakoon.

— Aune ostaa minulle huomenna uuden auton, Aaro jatkoi. — Urheiluauton, jota olen halunnut...

Hän keskeytti oven pamahtaessa auki. Kaija syöksyi sisään kalpeana ja vapisten.

— Aaro! hän huudahti juosten hänen luokseen ja syleillen häntä. — Miksi olet kieltäytynyt puhumasta soittaessani sinulle? Miksi et ole halunnut tavata minua? Ellei hotellissa olisi kuultu sinun tulevan tänne lapsia katsomaan, en olisi koskaan tavannut sinua!

Aaro ravisti inhoten Kaijan käsivarret kaulaltaan.

— Lakkaa lääppimästä minua, Kaija! Oletpa röyhkeä tullessasi tänne! Tiedät, etten halua nähdä sinua.

Kaija puisti päätään kieltäytyen kuuntelemasta, ja hän suorastaan kerjäsi Aaroa palaamaan hänen luokseen. Olin inhosta sairas Aaron nauraessa pilkallisesti ja Kaijan rukoillessa häntä luvaten vaikka kuun taivaalta.

— Voit huvitella Aunen kanssa, rakkaani, Kaija jatkoi silmät hurjina. — Hyväksyn sen. Sitä ei kestä kauan, saatpa nähdä. Ja silloin olet iloinen saadessasi minut takaisin.

Hän yritti suudella Aaroa, mutta tämä riistäytyi kiroten irti.

Inhosin Aaroa. Kolmisen vuotta sitten hän oli ollut hulluna Kaijaan eikä voinut elää ilman häntä, vaan jätti lapset ja minut voidakseen olla hänen luonaan. Ja nyt hän kirosi Kaijaa ja työnsi tämän inhoten syrjään, koska hänellä oli uusi tyttö.

Senkin konna, ajattelin tuijottaessani häntä. Olet mätä juuriasi myöten. Ja olin nyt varma, ettei Kaija ollut rikkonut avioliittoani. Syy siitä oli yksinomaan Aaron. Elämä Kaijan kanssa oli näyttänyt hauskemmalta, joten hän oli jättänyt perheensä. Ja kun Aune Norppa tuli nuorena, kauniina ja rikkaana, Aaro teki saman tempun Kaijalle.

— Olen ollut sairas, Aaro! Kaija nyyhkytti yrittäen saada hänet kuuntelemaan. — En voi elää ilman sinua, rakkaani!

Aaro sieppasi hattunsa ja katsoi pilkallisesti virnistäen Kaijaa.

— Miksi vaivaudut elämään? hän pilkkasi. — Et koskaan erota minua Aunesta!

Hän vilkaisi itsevarmasti minua.

— Älä anna tuon tyypin häiritä itseäsi, hän nauroi viitaten Kaijaparkaa kohti. Katselin häntä suuremmalla inholla kuin koskaan Kaijaa.

— No, hyvästi, hän sanoi lähtien ovelle. Mutta silloin kuului Kaijan hurja kirkaisu.

— Aaro! Aaro!

Aaro seisahtui, ja Kaija astui nopean askeleen lähemmäs.

— Ellen saa sinua, ei saa kukaan muukaan! hän kirkaisi vetäen käsilaukustaan pistoolin. Sitten kajahti huoneessa laukaus.

Aaro horjui hetkisen ja vajosi sitten lattialle. Verilammikko laajeni hänen allaan. Jäykistyin paikoilleni, mutta Kaija kumartui hänen vierelleen. Hetken kuluttua hän kohotti liidunvalkeat kasvonsa.

— Ei kannata kutsua lääkäriä, hän sanoi epätodellisen tuntuisella, kimakalla äänellä. — Hän on kuollut.

Silloin heräsin eloon. Ryntäsin puhelimeen, ja juuri kun aloin valita numeroa, kuului jälleen hirveä laukauksen ääni. Pudotin kuulokkeen ja juoksin takaisin halliin. Näin Kaijan vaipuneena Aaron vierelle tarttuen toisella kädellään Aaron käteen. Hänkin oli jo kuollut.

En voi selittää mitä seuraavan tunnin kuluessa tapahtui. Muistan, että ovikello soi, ja kävelin kuin unissakävijä avaamaan. Naapurit ryntäsivät sisään kuultuaan laukaukset. Vein heidät halliin, ja hetken kauhistuneena tuijotettuaan joku soitti poliisille. Tuijotin yhä Kaijaa, sillä tiesin hänen kuolleen ja säälin häntä. Kaijaparka. Hän oli toteuttanut uhkauksensa ja hankkinut tällä kertaa pistoolin.

Sitten tuli poliisi, ja vastailin kysymyksiin vieläkin sekapäisenä. Olinko ottanut osaa riitaan? Olinko riidellyt kuolleen naisen kanssa Aarosta? Puistin väsyneenä päätäni heidään yrittäessään selvittää suhdettani Kaijaan.

Joskus aikaisemmin olisin vastannut vihaavani Kaijaa ja toivovani, että hänelle tapahtuisi jotakin hirveätä — ehkä jotakin tällaista. Mutta se oli ohitse. Vihani oli kuollut sinä iltana hänen luonaan nähdessäni ensi kerran totuuden Aarosta. Aloin ymmärtää miten itsekäs ja arvoton hän oli.

— En riidellyt hänen kanssaan, selitin heikolla äänellä. — Säälin häntä kaikesta sydämestäni. Aaro ei ollut suremisen arvoinen.

Sitten muistin omat synkät päiväni Aaron lähdettyä. Olin ollut itsekin surusta puolittain järjiltäni, mutta en ollut mennyt sekaisin kuten Kaija, sillä minulla ei ollut siihen tilaisuutta. Minulla oli huolet lapsista ja taloudestani. En ehtinyt suremaan miestä, joka ei halunnut minua.

Kaijan ruumis oli peitetty, ja kaksi miestä kantoi häntä paareilla autoon. Hetken kuluttua he palaisivat, ja Aarokin olisi poissa. Tunsin inhoa ja käänsin päätäni kuulustelevan äänen jatkaessa yhä. Poliisimies sanoi jotakin Kaijan kalliista vaatteista ja koruista ja kysyi hänen raha-asioitaan.

— Riitelivätkö he rahasta? Hän näyttää naiselta, jolla oli sitä runsaasti käytössään.

Purin huultani muistaessani miten olin kadehtinut Kaijaa, koska hänen tiensä oli ollut helppo, minun vaikea kulkea. Muistin hänen valkoiset, pehmeät kätensä ja rumat ajatukseni katsellessani omia, punaisia käsiäni. Mi-

(Aukaise sivu 13)

aioin ostaa RAKKAUTTA

● Miksi hänenlaisensa tyttö uskoi voivansa pitää miehen mielenkiinnon hereillä vain ostaessaan sitä

En olisi voinut uskoa, että minussa on jotakin sellaista joka sai minut ojentamaan käteni väärälle miehelle. Minun täytyi oppia tuntemaan itseni häpeän ja murheen kautta. Ja tiedän, että on toisia minunlaisiani tyttöjä. Voin vain rukoilla, että he säästyvät siltä minkä jouduin kokemaan. Jos voisin nyt palata takaisin ja elää elämäni uudelleen... Mutta se on mahdotonta.

Vanhemmillani oli kuusi lasta, ja olin heistä vanhin. Isä oli pystyvä kirvesmies, mutta meillä ei koskaan ollut mitään yltäkyllin. Meidän kaikkien ollessa koulussa heillä oli hyvin vaikeata. Uskon heidän rakastaneen minua. mutta heidän tulonsa olivat liian pienet. Äidin terveys oli hieman heikko, eikä häneltä riittänyt rakkautta kuin pienimmille lapsilleen. Ollessani kotona viime vuosina minulla oli tunne, että he halusivat työntää minut pesästä saadakseen enemmän tilaa.

Muistan erään päivän, jolloin äiti lähti ostamaan kolme paria kenkiä samalla kertaa. En rohjennut sanoa, että minunkin kenkäni puristivat ja olivat rikki.

Sanoin äidille: — Sinulla on aika vaikeata, vai mitä?

Hän hymyili väsyneesti ja sanoi: — No, sinä ainakin pääset pian pois. Pääset keskikoulun läpi, ja sitten tulee joku kunnon mies...

Hänen ei tarvinnut sanoa enempää, eikä hän olisi voinut loukata minua pahemmin. Eikä minulla ollutkaan enää paljon koulua jäljellä.

Olin sinä kesänä työssä kahvilassa ja olin niin usein kuin voin iltaisin lapsenkaitsijana perheissä. Kun olin ollut pari viikkoa työssä, ostin itselleni kengät ja hieman vaatteita, ja sitten annoin loput palkastani äidille. En puhunut siitä mitään isälle. Hän oli ylpeä, ja pelkäsin loukkaavani häntä.

Panin rahat äidin syliin keittiössä kaikkien muiden ollessa jo nukkumassa. Suutelin häntä. Tajuan nyt, että halusinkin rahoistani vastineeksi sen suudelman, jonka hän minulle antoi. Se sai minut melkein itkemään. Koko kesän ajan etsin esineitä, joita hän tarvitsi, ja toin ne hänelle, sillä pelkäsin hänen sanovan uudelleen väsyneellä äänellään: — No, sinä ainakin pääset pian pois...

En ollut vielä valmis siihen. En kyennyt vielä selviytymään elämässä ilman vanhempieni rakkautta. Halusin ostaa sitä. Käytyäni keskikoulun lähdin seminaariin. Tein kesäisin työtä ja otin velkaa.

Samaan aikaan ystävättäreni Merja, joka oli sairaanhoitaja, auttoi sulhastaan Raunoa käymään samaa seminaaria. He menivät naimisiin samana päivänä, jolloin Rauno sai ensimmäisen virkansa, ja hän alkoi ansaita heti, koska hänet hylättiin kutsunnassa polvivamman vuoksi.

Valmistuttuani sain paikan samalta paikkakunnalta, jossa Rauno toimi opettajana. Asuin heidän luonaan, ja samana vuonna tutustuin Urho Vaaraan.

Urholla oli pieni sisarenpoika minun luokallani, ja olin pyytänyt pojan äitiä käymään luonani. Mutta rouva oli sairaana, ja koska pojan isä oli kuollut, Urho tuli keskustelemaan kanssani. Koulu oli juuri päättynyt, ja istuin yksin luokassani, kun tämä leveäharteinen, tulisilmäinen mies astui huoneeseen.

Jokin hänessä kiinnitti heti huomiotani. Hän esittäytyi, ja keskustelimme hänen sisarenpojastaan, joka oli vallaton poikanen.

— En haluaisi rankaista poikaa, sanoin. — Hän ei ehkä ole sen tarpeessa. Haluaisin päästä selville mikä häntä vaivaa.

— Hän on vain poika, siinä kaikki, hän selitti. — Kotona ei ole kuria. Eikä sisarellani ja minullakaan ollut. Me vain kasvoimme.

Hän virnisti ja lisäsi: — Taisin olla itsekin opettajaini kauhu.

Jatkaessamme keskustelua kuulin, että hän opiskeli parhaillaan konetekniikoksi. Hän sanoi hymyillen: — Olen yrittänyt hankkia rahoja ja tehnyt kaikkea mahdollista astiainpesusta lehtien myyntiin saakka.

Olin hieman ihmeissäni.

— Ettekö saisi jotakin parempaa työtä? kysyin. — Eräs ystäväni teki myös työtä opiskellessaan, mutta hän oli kesät harjoittelemassa omalla alallaan.

Puhuin Raunosta, mutta lisäsin mielessäni, että myös Merja auttoi häntä paljon.

Lähtiessäni Urho lähti samaa matkaa, ja kävelimme hitaasti keskustellen hänen pulmistaan ja suunnitelmistaan. Tunsin häneen vetovoimaa, jota en ollut koskaan ennen tuntenut ainoaankaan ihmiseen, ja halusin viedä hänet kotiin esitelläkseni hänet Merjalle ja Raunolle.

Tilaisuuteni tuli pikemmin kuin luulinkaan. Hän oli pistäytynyt pari kertaa koululla "keskustelemassa sisarenpojastaan", kuten hän sanoi, mutta tiesimme molemmat, että se oli vain tekosyy. Eräänä sunnuntaina hän soitti kysyen enkö lähtisi hänen kanssaan museoon. Olin innoissani, enkä ollut pahoillani, vaikka hän ei saattanutkaan minua kotiin. Hän kertoi olevansa liiaksi kiinni opinnoissaan, ja hänellä oli kiikarissa yövartijan toimi, jossa hän aikoi aloittaa seuraavana päivänä.

Hän soitti minulle pari päivää myöhemmin sanoen: — Olen yrittänyt saada kokoon niin paljon rahaa, että voisin viedä sinut ulos, mutta se ei näytä onnistuvan.

— Älä ole huolissasi rahasta, sanoin nopeasti. — Sellaisia pulmia on melkein kaikilla ihmisillä!

— Ajattelin viedä sinut päivälliselle ja teatteriin, mutta se työpaikka oli kelvoton.

— Ehkä voisit lainata rahaa, Urho, sanoin.

— En haluaisi lainata, Ireene, hän sanoi. — Mutta jos luotat minuun niin paljon...

Minä luotin häneen. Hän tuli illaila noutamaan minua. Rauno ja Merja eivät olleet kotona, ja ojensin hänelle setelin — tietenkin lainaksi. Eikä kukaan olisi voinut käyttää seteliä paremmin kuin hän.

Menimme syömään päivällistä kodikkaaseen ravintolaan, ja hän avasi sydämensä kokonaan minulle. Sain tietää, ettei hänellä ollut muita omaisia kuin äiti sekä sisar, jonka pojan kanssa minulla oli ollut vaikeuksia koulussa. Perhe oli aina ollut köyhä, ja kunnioitin häntä entistä enemmän, sillä tiesin itse miten vaikeata opiskelu on varattomalle.

— Armeijassa sinulla olisi mahdollisuus päästä omalle alallesi vaikkapa autojoukoissa, Urho, sanoin. — Kun kerran joudut sinne, miksi et mene nyt?

Luulen hänen punastuneen hieman.

— Olen yrittänyt, hän sanoi. —

Mutta minua ei huolita. Sanottiin, että minulla on huonot hermot. En käsitä sitä, mutta...

Hän keskeytti surullisesti hymyillen.

Olin varmaan jo rakastunut häneen, sillä sanoin kiivaasti: — Ei kai

— Rakkaani! hän kuiskasi kiihkeästi korvaani, ja tunteeni sytyttivät minut tuleen.

sellaisessa miehessä voi olla vikaa, joka pystyy käymään teknillistä koulua? Lääkärit ovat voineet erehtyä.

Mutta ääni sisässäni kuiskasi: He eivät erehdy usein. Tukahdutin tuon äänen. Vaistosin Urhon häpeän. Hän oli kookas, voimakas mies, jota ei kui-

tenkaan huolittu armeijaan. Se oli koskenut Raunoonkin aikoinaan, ja hän oli kuitenkin vähemmän tunteellinen kuin Urho.

— Minun mielestäni sinussa ei ole vikaa, Urho, yritin lohduttaa.

En muista paljon näytelmästä, sillä nautin vain siitä, että sain olla Urhon seurassa. Kun myöhemmin kävelimme hitaasti, käsi kädessä kotiin, oli rakkauden taikaa kadun varrella olevissa puissa ja katulamppujen jättämissä varjoissakin. Eräässä sellaisessa varjoisessa paikassa Urho pysähtyi ja syleili minua hellästi.

Kuulin jännityksen ja kiihkon hänen äänessään hänen sanoessaan: — Ireene, tiedän, ettei minulla ole oikeutta, koska minulla ei ole edes työpaikkaa . .

Ajattelin Merjaa ja Raunoa, jotka olivat tarttuneet onneensa rakastuessaan, olivat taistelleet rinta rinnan ja saaneet itselleen vihdoin kauniin kodin ja onnellisen tulevaisuuden.

— Miksi sinulla ei ole oikeutta, Urho? kysyin.

Hän peitti kasvoni nälkäisillä suudelmilla.

— Ireene! hän sanoi melkein valittaen. — Olet niin kaunis! Minulle ei ole koskaan aikaisemmin tapahtunut tällaista!

Lämmin tunne, joka tulvahti mieleeni, oli rakkautta, tiesin sen. Ja hän kaipasi minua. Kuulin sen hänen äänestään ja tunsin hänen suudelmistaan. Vastasin tulisesti hänen suudelmaansa ja suonissani paloi tuli, jota en ollut ennen tuntenut.

Tämä on rakkautta, ajattelin. Aikaisemmin olin ajatellut häntä nuorena miehenä, johon saattaisin ihastua. Nyt hän oli minun Urhoni.

Esittelin hänet samana iltana Merjalle ja Raunolle. Katsoin levottomana heidän kasvojaan. Merja oli hänelle ystävällinen, mutta tuntui aivan siltä kuin hän olisi ollut varuillaan. Ja Rauno — en voi kuvailla miten nuo kaksi miestä katselivat toisiaan.

Urho tietää, että tämä on koe, ajattelin. Hän tietää, että häntä tarkastellaan. Se ei ole rehtiä.

Ryhdyin tiedottomasti puolustamaan häntä.

— Urhon täytyy vielä käydä kaksi vuotta teknillistä koulua. Hän kustantaa opintonsa itse.

— Hyvä, hyvä! Rauno sanoi. — Siinä tapauksessa teillä on jo helppoa. Saatte mistä tahansa työtä piirtäjänä. Eräs ystäväni ansaitsee hyvin, vaikka hänenkin opintonsa ovat kesken.

— Niin minäkin eräänä kesänä, Urho sanoi. — Siitä ei tullut mitään. Piirustuskonttori sotki piirustukseni, ja sitten olisin saanut toimen tehtaan pääkonttorissa Helsingissä, mutta en siedä sen ilmapiiriä. Ja silloin olikin jo syksy.

Merja näytti kummastelevan. Hän sanoi: — Emme tietenkään tunne asiaa, mutta minua ihmetyttää, ettette ottanut paikkaa ainakin kokeeksi.

— Niin, jos voitte ansaita, niin ottakaa työpaikka, Rauno sanoi. — Sitten voitte palata kouluun.

Hän hymyili, mutta hänen sanansa olivat samalla tuomitsevat.

Tunsin, että he olivat jo itse vihreällä oksalla ja moittivat Urhoa. He olivat unohtaneet millaisia vaikeudet ovat. Urho ei viipynyt kauan. Saatoin hänet ulos ja suutelin häntä lämpimästi. Entä sitten, vaikka hän olikin tehnyt erehdyksen? Teimme jokainen erehdyksiä.

Sanoin hiljaa: — Hyvää yötä, rakkaani!

Huomasin, että hän oli loukkaantunut. Hän sanoi: — Tulen tapaamaan sinua kun minulla on toimi. Mikä tahansa.

— Tiedän, että saat työtä, sanoin. — Älä kuitenkaan odota niin kauan!

Hän syleili minua äskeistä lujemmin.

— Saan varmasti, hän sanoi. — Voin tehdä mitä haluan, kun sinä olet lähelläni. Voin ottaa kirjanpitotyötä, mutta yritän saada jotakin muuta kunnes olen saanut silmälasit. En kykene juuri lukemaankaan ennen kuin olen saanut ne.

— Silmälasit? kysyin. Miten hän saattoi lukeakaan ilman laseja? — Mene hankkimaan ne, Urho.

— Hankin ne kun olen saanut työtä ja hiukan rahaa, hän vastasi surumielisesti hymyillen.

— Saat työtä paremmin kun sinulla on lasit, minä sanoin. — Urho, insinööri ei tule toimeen ilman hyviä silmiä!

Lainasin hänelle jälleen rahaa. Sanoimme sitä lainaksi, sillä tiesin hänen olevan siitä hämillään. Minulle se tuotti vain iloa. Olisinko voinut paremmin osoittaa rakkauteni häneen?

Palatessani sisään tunsin jännitystä ilmassa. Katselin Merjaa ja Raunoa, jotka eivät puhuneet mitään.

— Teidän ei olisi tarvinnut kiusata häntä ennen kuin opitte tuntemaan hänet, sanoin loukkaantuneena. — Hän oli aivan avuton!

— En aikonut kiusata häntä, Rauno sanoi. — Mutta minkä vuoksi hän on kuin anteeksi pyytämässä? Kuin hän odottaisi, että koko maailma on häntä vastaan? Mikä hän oli sotaväessä, Ireene?

Nielaisin.

— En... hän ei ole joutunut armeijaan. Hänellä on huonot hermot.

— No, se ei ehkä ole hänen vikansa, Rauno sanoi. — Sellaisia ihmisiä on paljon, ja he tulevat yleensä hyvin toimeen. Mutta tämä...

Hän keskeytti rypistäen otsaansa. — Ireene, en pidä hänen silmistään. Anna anteeksi, tyttöseni.

Merja sanoi: — Älä ihastu häneen liiaksi, kultaseni, ennen kuin opit tuntemaan hänet paremmin.

En puhunut mitään silmälaseista. Sanoin: — Teidän on hyvä puhua!

— Aivan oikein, meillä oli kauan vaikeata, mutta tunsin tuon miehen liiankin hyvin ennen kuin menimme kihloihin, Merja sanoi Raunoa osoittaen. — Pyydän vain sinua ottamaan hänestä enemmän selkoa ennen kuin ihastut häneen liiaksi.

Tuskin kuulinkaan hänen sanojaan. Olin rakastunut. Ja Urho ja minä olimme tunteneet toisemme vasta kaksi kuukautta, kun olimme niin rakastuneita, että tunteittemme hillitseminen kävi vaikeaksi.

Hän oli saanut silmälasinsa ja osapäivätyön kirjanpitäjänä, ja hänen opintonsa sujuivat tasaista vauhtia. Sanoimme jälleen eräänä iltana hyvää yötä Merjan asunnon edustalla. En ollut pyytänyt häntä sillä kertaa sisään.

Hän sanoi: — Ireene, mitä mies voi tehdä rakastaessaan tällä tavoin, kun ei voi pyytää tyttöä vaimokseen?

— Olisiko sitten hupsua mennä naimisiin? kysyin. — Minulla on hyvä toimi.

Hän puisti päätään.

— Avioliitossa on suuri vastuu. Meidän on pakko odottaa vielä.

Tiesin hänen olevan oikeassa, mutta voisimmeko odottaa?

Hän sanoi suudellen minua: — Voisin saada auton lainaksi ensi perjantai-iltana. Pääsisimme jonnekin rauhalliseen paikkaan ja...

Minäkin halusin päästä hänen kanssaan jonnekin kahden kesken. Kuiskasin hänen korvaansa: — Lainaa se!

Se oli alku. Puolustelin sitä mielessäni vakuuttamalla itselleni, että rakastin häntä ja hän tarvitsi minua. Mennessäni hänen rinnalleen autoon perjantai-iltana olin omituisen ennakkoaavistuksen vallassa. Olin hieman häpeissäni siitä, että halusin päästä rauhaan Merjan ja Raunon katseilta. Sanoin melkein heti kun auto oli lähtenyt liikkeelle: — Urho, en oikeastaan pidä tästä. Tiedät sen.

— Tiedän mitä tarkoitat, hän sanoi. — Enkä pidä minäkään. Mutta jos haluat, menemme vain elokuviin.

— Hyvä on, mennään elokuviin, Urho, sanoin.

Elokuva oli huono. Eikä siitä olisi ollut juuri sinä iltana apua, minun olisi pitänyt tietää se. Tultuamme elokuvista pysähdyimme pimeään puistonnurkkaukseen saadaksemme keskustella, mutta emme voineet olla syleilemättä toisiamme. Suutelimme toisiamme loppumattomasti. Tunsin sulavani hänen lämmöstään. En voinut vastustaa tunteitani, jotka saivat minut kaipaamaan häntä kiihkeästi.

Ajattelin: Kuluu ainakin puolitoista vuotta ennen kuin hän valmistuu! Miten kestäisin sen?

Hän kuiskasi anovasti ja kiihkeästi korvaani: — Ireene, rakkaani...

— Urho, rakkaani!

Sanani tuntuivat sytyttävän hänet tu-

leen, ja olin itse saman tunteen vallassa. Mutta vaikka tunsinkin kuuluvani täydellisesti hänelle, en voinut samalla olla tuntematta häpeää, jopa pelkoakin. Olin antanut hänelle rahani, sydämeni ja itsekunnioitukseni, ajattelin illalla päästyäni omaan huoneeseeni. Minun täytyi päästä hänestä varmuuteen!

Yö oli kidutusta, ja seuraavan päivän täyttivät syyllisyys ja huoli. Mutta ajattelin, että minun täytyi pysyä lujana uskossani. Rakkautemme oli kokonaan meidän omaamme, enkä saanut antaa edes Merjan ja Raunon ajatusten järkyttää sitä.

Olin ollut kihloissa Urhon kanssa sen talven ja koko seuraavan kesänkin, ennen kuin huomasin, ettei hän tullut toimeen ihmisten kanssa. Varsinkaan miesten. Hänellä ei ollut ainoatakaan oikeata ystävää. Mutta sekään ei saanut minua epäilemään. Minulle oli vähitellen selvinnyt, että sulhaseni oli pulma, ja totuin siihen. Rakastin häntä yhä. Elin vain häntä varten ja rakensin tulevaisuuteni kokonaan hänen varaansa.

Olin alkanut säästää rahaa huonekaluja varten, kun hänen äitinsä kuoli, eikä hänen omaisillaan ollut varaa kunnialliseen hautaukseen. Unohdin kaikki suunnitelmani Urhon sanoessa: — Ireene, äiti oli ainoa, joka välitti minusta ennen kuin sinä tulit elämääni. Eikä hän saa edes kunnollista arkkua.

Vanha haluni miellyttää ja palvella palasi minuun. — Kyllä hän saa, sanoin.

Säästöni hupenivat siihen. Samaan aikaan Urho kävi hammaslääkärissä, ja maksoin senkin. Eräs ilta on jäänyt mieleeni. Istuimme jälleen pysäköidyssä autossa, ja ojensin hänelle viisituhatta markkaa hammaslääkärin laskua varten. Ottaessaan rahat hän syleili minua, ja hänen suudellessaan minua muistin äkkiä ne kerrat, jolloin olin antanut rahaa äidille ja hän suuteli minua.

Tuossa ajatuksessa oli jotakin omituista ja luonnotonta. Se sai minut värisemään. Sitten pakotin tuon ruman ajatuksen mielestäni. Enkä tietenkään puhunut siitä kellekään.

Urholla oli tutustumisemme jälkeen ollut viisi erilaista työpaikkaa. Nyt hänellä oli jälleen kirjanpitäjän osapäivätoimi, ja kolme kuukautta ennen valmistumistaan hän joutui riitaan veronpidätyksestä työnantajansa kanssa.

Mieleni masentui hänen kertoessaan siitä, mutta hän sanoi: — Ireene, en siedä sitä, että joku pettää verotuksessa, vaikka se maksaisi minulle toimeni. Voin hankkia jotakin muuta!

— Tietenkin voit! sanoin rohkeasti. Mutta mielessäni oli silti epäilys. Sanoin lempeästi: — Jotakin on kuitenkin hullusti, rakkaani. Et tule toimeen työpaikoissasi. Ennemmin tai myöhemmin...

Keskeytin. Olin ollut vähällä sanoa: Ennemmin tai myöhemmin löydät jonkin syyn eroon. Siitä ei tule koskaan pitkäaikaista.

Mutta en sanonut sitä. Sen sijaan sanoin: — Rakkaani, tiedän, että voit pitääkin työpaikkasi, mutta minkä vuoksi lähdet niistä aina?

— Haluatko minun auttavan häntä veronkavalluksessa? hän kysyi synkästi.

Olin huolissani ja peloissani. Sanoin: — Luu-luulen silti, että voisit pitää toimesi, vaikka et olisikaan epärehellinen.

— Vai niin, hän sanoi. — Haluat siis sanoa, etten tule toimeen?

— En ole sanonut sellaista! huudahdin itkemäisilläni. — Etkö käsitä, Urho, että rakastan sinua, ja olen siksi huolissani! Mutta emme voi jatkaa tällä tavoin, rakkaani. Ei edes tutkintosi auta, ellet pysy työpaikassasi.

— Minun olisi siis pitänyt olla epärehellinen, hän sanoi. — En haluaisi ryhtyä siihen edes sinun vuoksesi, Ireene!

— En sitä haluakaan! Urho, etkö...

Puhkesin nyyhkytyksiin. Koko ilta oli piloilla. Olin antanut hänelle melkein kaksi vuotta elämästäni, melkein jokaisen hetken, jota en viettänyt luokkahuoneessa. Olin rohkaissut ja tukenut häntä. Olin rakastanut häntä antaen hänelle kaikkeni. Aloin laskea mielessäni miten paljon olin "lainannut" hänelle. En uskaltanut ajatellakaan sitä tarkasti. Ne kaksi vuotta olivat vielä arvokkaammat.

Kotiin mennessämme hän sanoi: — Ireene, en halunnut loukata sinua, mutta en voisi rakastaa tyttöä, joka halveksii minua. Tiedän, että olen kaikkea muuta kuin virheetön. Ehkä tunnet jonkun, joka on virheetön. Mutta ellei oma tyttöni kunnioita minua...

— En ole tarkoittanut sitä! sanoin valittaen. — Rakastan sinua. Täytyykö meidän teeskennellä toisillemme? Haluan sinun menestyvän rakkaani. Haluan olla sinusta ylpeä.

— Haluat olla ylpeä? hän toisti. — Toisin sanoen: et siis ole?

— Urho! huudahdin. — Älä puhu sillä tavoin!

Hän ei suudellut minua erotessamme. Merja ja Rauno olivat levolla, ja olin iloinen voidessani salata heiltä murheeni. Lopulta nukahdin ajatellen vain niitä kahta vuotta, joiden kuluessa olimme vain riidelleet. Oliko se ollut hyväksi?

Mutta sen jälkeen suhteemme ei kertaakaan ollut ennallaan. Emme olleet määränneet päivää häillemme. Oli tuntunut parhaalta jättää asia avoimeksi, sillä minun täytyi pysyä vielä ainakin yksi vuosi toimessani, ja hänen ensimmäinen työpaikkansa saattoi olla hyvinkin kaukana. Häitten lykkääminen oli siis tuntunut oikeutetulta.

Mutta se peloitti minua nyt. Olin halunnut olla asiasta varmempi, mutta en ollut halunnut puhua siitä, ettei se olisi tuntunut kiristykseltä.

Mietin oliko Merjalla ollut tällaisia ajatuksia Raunon vielä opiskellessa. Mutta kysymättäkin tiesin, ettei hänellä ollut. Hänen ei tarvinnut hetkeäkään epäillä rakkauttaan. Tunsin heidänkin olevan jännittyneitä Urhon todistuksensaantipäivän lähestyessä. Sitten alkoi tapahtua sellaista mitä tapahtuu vain painajaisunissa.

Suuri päivä oli tulossa, mutta Urho oli etääntynyt minusta. Hän oli öisin työssä, joten hänen täytyi nukkua päivisin, mutta hän ei edes soittanut kahteen viikkoon.

Merja löysi minut eräänä iltana keittiöstä kahvikupin äärestä. Hän maistoi kupistani.

— Ireene! hän huudahti. — Jos olisit kaatanut kuppisi, tämä olisi polttanut reiän lattiaan. Anna minun keittää sinulle kunnollista kahvia!

Näyttäen huolestuneelta hän lisäsi: — Älä ole niin levoton, Ireene. Kaikki saattaa olla hyvin. Vaikka emme pidäkään kaikesta Urhossa, tämä on sinun asiasi, ja toivomme sinulle hyvää. Hän haluaa hyvät arvosanat, että voisit olla hänestä ylpeä uhraustesi palkkioksi. Hän uurastaa ahkerasti ennen päättäjäisiä. Rauno ja minä myönnämme sen.

Hän vaistosi, millainen nöyryytys ja häpeä olisi minulle, jos nyt olisin väärässä Urhon suhteen. Tunsin myös, että hän naisena ja ystävänäni tiesi miten läheiset olimme olleet toisillemme.

Muistin, että Rauno oli valmistuessaan lainannut rahaa voidakseen ostaa Merjalle kukkia — kukkia, joita Merja ei ollut maksanut. Ne olivat tunnusmerkki siitä rakkaudesta ja ihailusta, jota Merja saisi loppuelämänsä osakseen. Mutta en saanut kukkia, eikä Urho tullut.

Hän soitti kuitenkin suuren päivän aattona.

— Hei, Ireene, hän sanoi. — Tiedät varmaan, että olen raatanut kuin orja. Ei ole ollut aikaa tapaamiseen.

— Tiedän sen, Urho, sanoin. — Mutta...

Halusin sanoa: Mutta rakastan sinua, Urho. Sanoin kuitenkin: — Olen ylpeä sinusta.

— Hauska kuulla, Ireene, hän sanoi. — No niin, näkemiin.

Siinä kaikki. Olin varmaan peloissani ja jännittynyt, sillä Merja ja Rauno tulivat kanssani koulun päättäjäisiin.

Sali oli täynnä ylpeitä vanhempia ja ylpeitä nuoria vaimoja, jotka olivat tukeneet miehiään. Ja siellä oli minunlaisiani nuoria naisia, joiden avioliitto oli siirtynyt uurastuksen vuoksi.

Näin muutamilla tytöillä kukkakimppuja. He olivat iloisia ja ylpeitä, ja tiesin mitä se merkitsi. Näin erään nuoren insinöörin tulevan tyttönsä luo ja suutelevan häntä kaiken kansan nähden. Sitten hän katosi paikalleen eturiviin.

Mutta minulla ei ollut kukkia eikä suudelmia. No, Urho ei ole sitä tyyppiä, ajattelin.

Venytettyäni kaulaani näin hänen istuvan eturivissä toisten joukossa. Lopulta hän kääntyi ja huomasi minut heilauttaen hieman kättään. Siinä kaikki.

Sitten rehtori aloitti juhlapuheensa, ja todistusten jako seurasi heti sen päätyttyä. Katselin jännittyneenä heitä kaikkia. Toiset ottivat vain todistuksensa, kättelivät rehtoria ja palasivat paikoilleen, mutta toiset seisahtuivat korokkeen reunalla hymyillen jollekulle saliin.

Sitten tuli Urhon vuoro. Hän otti paperinsa ja palasi paikoilleen. Hän tiesi missä istuin, mutta ei edes vilkaissut minua.

Kaikki oli ohitse, tiesin sen nyt. Tunsin Merjan puristavan kättäni. Sitten nuoret insinöörit hajosivat saliin onnittelevien vanhempiensa, vaimojensa ja morsiamiensa joukkoon, jotka olivat kuten minäkin olleet koko sydämellään mukana kaikessa.

Tapasin Urhon seisomassa yksinään. Hänellä ei ollut siellä ketään muita kuin minä. Hän oli väsyneen ja hieman hämmentyneen näköinen. Halusin juosta syleilemään häntä, mutta kun hän huomasi minut, hän ei edes ojentanut kättään. Menin hänen luokseen pakottautuen rauhalliseksi — ja ajattelin: Hän on saanut minulta rahani, kaksi vuotta ja paljon, paljon enemmän... Ojensin hymyillen käteni hänelle. Olin kalpea ja polviani heikotti.

— Onneksi olkoon, Urho! sanoin.

— Kiitos, Ireene, hän sanoi. — En olisi onnistunut siinä ilman apuasi. Olet ollut paras tyttö mikä voisi olla.

Ollut? Hymy hävisi kasvoiltani. Minun täytyi pakottaa suuni sanomaan jotakin.

— Olen iloinen, että onnistuit, Urho. Tiesin, että tekisit sen. Mi-mitä teet nyt?

— Hannulan konetehdas tarjosi minulle hyvän toimen.

Hyvä Jumala, älä anna minun nyt murtua! Älä anna minun nyt itkeä! — Entä sitten, Urho?

Käsitin sillä hetkellä mitä Rauno oli tarkoittanut melkein pari vuotta sitten puhuessaan hänen silmistään. Nyt näin sen ensi kerran — tai uskalsin nähdä. Ne olivat silmät, jotka näyttivät säilyttävän omat salaisuutensa, vaikka katsoivatkin minuun. Ne olivat kovat silmät.

Hän sanoi: — No, aika sen näyttää, Ireene. Tulevaisuus on vielä kaukana.

Hän on liukas, ajattelin! En ollut koskaan huomannut sitäkään. Tunsin huulteni vapisevan, ja taistelin kyyneleitäni vastaan.

Sanoin heikolla, värisevällä äänellä: — Urho, etkö voisi sanoa sitä suoraan?

Hän hymyili melkein kiusaantunutta hymyä sanoen: — Ajattelin, että arvasit sen, Ireene. Tämä ei ole ollut sinullekaan pahaksi. Halusit minua yhtä paljon kuin minä sinua. Lähetän rahat joskus sinulle...

— Urho... En saanut sanotuksi muuta. Käännyin, ja Merjan käsivarret sulkeutuivat ympärilleni tukien minua. Kuulin Raunon äänen sanovan tiukasti: — Olen iloinen, että menette Hannulan liikkeeseen, herraseni. Minulla on siellä tuttavia. Ja ellei asemani velvoittaisi minua, pyyhkisin lattian teillä!

He veivät minut lähimmästä ovesta ulos. Merja itki ja sanoi kimakalla, tukahtuneella äänellä: — Se halpamainen konna!

— Hän ei tule viihtymään Hannulan liikkeessä, Rauno sanoi tuimasti. — Ei täällä eikä muuallakaan. Soitan sinne heti huomenna ja näytän hänelle!

Minä tuskin kuulin heidän äänensä, ne olivat kuin kaikuja jostakin kaukaa. Jos Urho olisi joutunut onnettomuuden uhriksi, minulla olisi ollut helpompaa.

Rauno ei juonut eikä pitänyt alkoholia koskaan kotonaan, mutta hän lähti sinä iltana noutamaan sitä jostakin. He antoivat minulle lasillisen, ja he ottivat kumpikin itsekin. He olivat koko ajan tukenani eivätkä sanoneet ainoatakaan pahaa sanaa. He eivät loukanneet minua enää lisää, vaan pysyivät vierelläni.

Kuulin myöhemmin Raunon sanovan kuin sumuverhon takaa: — Anna hänelle toinen lasillinen.

Sitten hän lisäsi äkkiä: — Merja, soitan tohtori Paanaselle!

Merjan ääni oli epävakaa hänen vastatessaan: — Se taitaisi olla parasta.

En tiennyt mitä tein. Nousin ylös kävellen edes takaisin, ja jostakin kuului kimakkaa valitusta — se oli oma ääneni. Sitten joku tarttui minuun. En tuntenut alkoholin makua suussani. En edes muista tohtorin tuloa. Tiedän vain, että he antoivat minulle jotakin juotavaa. Rauno nukkui sen yön yksinään, ja Merja oli luonani koko yön. Luulen, että itkin ennen kuin nukahdin. Oli onni, että koulu oli päättynyt, sillä en olisi sillä viikolla kyennyt hoitamaan virkaani.

Olin vain pettynyt, murtunut nainen, jolla ei ollut mitään jäljellä elämässä. Horjuin ainakin kuukauden kuin sokea tietämättä mitä tein.

Mutta eräänä päivänä keskikesällä päätin vihdoin ryhdistäytyä. Sanoin Merjalle ja Raunolle, jotka olivat olleet minusta huolissaan: — Olen nyt laihtunut viisi kiloa. Pitäisiköhän minun mennä lääkärille?

Rauno sanoi levottomana: — Sinun olisi parasta mennä hermolääkärille. Kysy neuvoa tohtori Paanaselta.

Merja puri huultaan ja söi tuskin ollenkaan ruokaansa. Hän sanoi huolestuneena: — Siihen tarvitaan rahaa, Rauno. Mutta Ireene tarvitsee apua, ja tohtori Paananen voi varmasti neuvoa siinä.

Hän katsoi hymyillen minua. — Voisimme lähteä yhdessä. Ehkä voisin olla avuksi.

Seuraavana päivänä istuin hänen kanssaan tohtori Paanasen vastaanotolla. Tohtori suositteli erästä hermolääkäriä sanoen: — Hän tietää kyllä, jos kaipaatte psykiatrista hoitoa.

Tapasin tohtori Helon kahdeksan kertaa viiden seuraavan viikon kuluessa, mutta kerron tässä vain osan viimeisestä keskustelustamme.

— Tunsitte siis, että vanhempanne halusivat työntää teidät "ulos pesästä", ettekä ollut siihen vielä valmis, hän sanoi hymyillen. — Kaipasitte rakkautta ja turvallisuutta, mutta näitte, että vain nuoremmat sisarenne saivat osakseen rakkautta. Taistelitte tätä tunnetta vastaan tekemällä itsenne tarpeelliseksi. Joka kerta, kun toitte rahaa kotiin, ostitte ja maksoitte rakkauden, jota halusitte saada. Ja joka kerta autoitte, vaikka olisitte itse tarvinnut rahat. Kun rakastuitte, teitte edelleen samoin. Rakastuitte sellaiseen mieheen, jonka vuoksi teidän oli uhrauduttava. Sydämenne ei tuntenut muunlaista rakkautta. Näemme sellaista useinkin eri muodoissa, mutta se on aina yhtä järkyttävää.

Sanoin hämmästyneenä: — Tuntuu melkein siltä kuin olisin syntynyt uhrautumaan!

Hän nyökkäsi vakavana.

— On tietenkin hauskaa auttaa toisia, hän sanoi. — Mutta teidän täytyy auttaa siksi, että se on oikein, eikä sen vuoksi, että sydämenne haluaa uhrautua. Se ei ole terveellistä!

Hän heilautti kättään ja jatkoi: — Katsokaas, teillä on persoonallisuus, joka olisi ajan mittaan tuhonnut itsensä. Olitte kypsä uhrautumaan arvottoman miehen vuoksi. Jotkut naisparat tekevät sen kerran toisensa jälkeen. Jos olette toipunut järkytyksestänne, näette tämän miehen aivan toisenlaisena ihmisenä. Ettekä ole enää mieltynyt häneen.

Tunsin olevani uusi ihminen lähtiessäni hänen luotaan. Mutta olin yhä epävarma.

Ennen koulun alkamista päätin vaihtelua saadakseni lähteä muutamia päiviä kestäville neuvottelupäiville, jotka pidettiin vanhassa koulussani. Ensimmäisenä päivänäni istuin erään ystäväni kanssa luennolla, ja näin Hannu Ventolan esitelmöimässä.

Hänellä oli eloisat siniset silmät ja miellyttävä ääni. Hän ei näyttänyt sil-

tä, että hän olisi kaivannut myötätuntoa tai tukea, vaan sellaiselta, joka haluaa seisoa omilla jaloillaan.

Istuessani salissa hänen katseensa kohtasi katseeni ja pysähtyi hetkiseksi. Minusta tuntui siltä kuin hän olisi tuntenut minut vaikka emme olleet koskaan tavanneet. Luennon jälkeen ystäväni esitteli meidät. Hän puristi lämpimästi kättäni.

— Olette siis valmistunut täältä? hän kysyi. — Hyvä. Miten minä kompastelin?

— Ette kompastellut, sanoin. — Hypähdätte ajatuksesta toiseen niin nopeasti, etteivät hitaammat lapset voi seurata mukana.

Hänen kulmansa kohosivat.

— Sepä jotakin. Kiitos, hän sanoi.

Tunsin, että välillämme vallitsi yhteisymmärrys. Eikä hän ollut Urhon kaltainen mies. Ajattelin, että jos sellainen mies kiinnostuisi minusta, se olisi elämäni suurin onni. Toivoin, ettei hän olisi huomannut mitä tämä hetki merkitsi minulle. Toivoin, ettei jännitykseni olisi näkynyt ulospäin.

Hänen täytyi jo kiiruhtaa toisaalle, emmekä tavanneet enää ennen lähtöäni. Mutta ajattelin, että hän saisi minut käsiinsä ystävieni avulla, jos hän haluaisi.

Merja oli minua vastassa asemalla, ja kerroin hänelle tavanneeni erään miehen.

Hän oli epäilevän näköinen. — Millaisen?

Sanoin vakavasti: — Merja, hän on se oikea. Mutta emme tavanneet kuin kerran.

— Pitikö hän sinusta?

— Luulen niin. Mutta minun täytyy saada tietää se, Merja. Juuri tällä hetkellä...

Kipeät muistot tulvahtivat mieleeni. Merja sanoi: — Sinun ei tarvitse sanoa mitä se merkitsisi. Minä ymmärrän.

Kun kaksi päivää myöhemmin koulu oli alkamassa, kuulin puhelimen soivan. Kuulin Merjan sanovan: — Kaukopuheluko? Kyllä, hetkinen.

Sitten hän huusi minua. — Ireene, se mies...

Minä juoksin puhelimeen. Hannu oli muistanut minut. Tämä oli riemukas hetki.

Sitä on jatkunut edelleenkin. Hän tuli viikon kuluttua käymään meillä, ja Merja ja Rauno pitivät hänestä ensi näkemältä. Tiedän, että olemme hupsuina toisiimme, mutta nyt minulla on sisäinen rauha, jonka saavat vain ne, jotka ovat vaikean tien kuljettuaan löytäneet oikean rakkauden.

SANARISTIKKO N:o 22

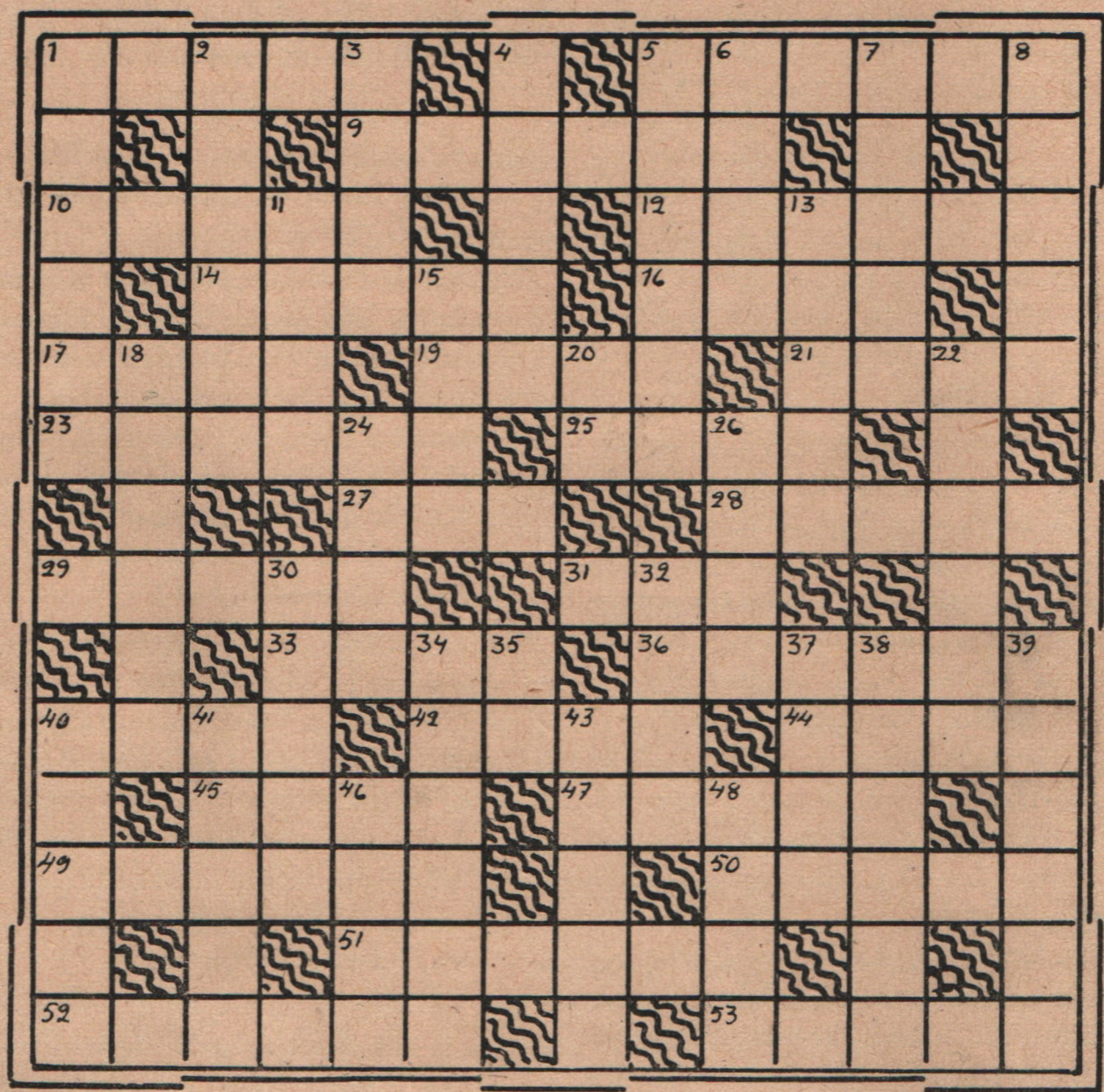

Vaakasuoraan: 1 Pieni maja. 5 Lujatekoinen. 9 Edellisen vastakohta. 10 Erottamassa. 12 Kannattavat ilmassa. 14 Päällimmäisenä. 16 Eläinkunnan tuote. 17 Syksyn varjopuolia. 19 Kova kolaus. 21 Lietettä. 23 Esikuva. 25 Tumma maalaji. 27 Alku. 28 Tunkeilevalle ominaista. 29 Nuori. 31 Aateluuden merkki. 33 Syötti. 36 Munamainen. 40 Värähtelyä. 42 Haarautuma. 44 Suuri juhla. 45 Nautitaan usein janoon. 47 Lahjakas. 49 Jatkona. 50 Törmä. 51 Hahmo. 52 Voittoa. 53 Syntyy joskus astellessa.

Pystysuoraan: 1 Upseeri. 2 Kolo. 3 Aivan. 4 Touhuaa alati. 5 Johtajan niskoilla. 6 Juttu. 7 Okapillakin. 8 Varastopaikka. 11 Nopeasti. 13 Monella vapaat. 15 Reittejä. 18 Hyödyllinen kansalainen. 20 Pituusmitta. 22 Vaikuttaa sairaalta. 24 Emakollakin. 26 Taidetta. 30 Henkii leppoisasti. 32 Kokonaisen tekijöitä. 34 Suojaava rasia. 35 Rauhanjärjestö. 37 Villoissa. 38 Taite. 39 Kreikan kaupunki. 40 Menopuolella. 41 Ryöväri. 43 Rakennuksessa. 46 Vanhuksia. 48 Jäähyväishetkiä.

SANARISTIKON n:o 21 RATKAISU:

Vaakasuoraan: 1 Ahkio. 5 Pahka. 8 Bortti. 9 Velho. 10 Aarnio. 11 Erotin. 14 Nero. 17 Otot. 18 Lena. 20 Tasot. 22 Kova. 24 Tuubi. 26 Itara. 27 Nivel. 28 Uomat. 30 Ruis. 32 Utelu. 34 Väli. 36 Isot. 38 Aisa. 40 Arinat. 42 Sirppi. 43 Ostot. 44 Esitys. 45 Nuora. 46 Isota.

Pystysuoraan: 1 Ahven. 2 Kolera. 3 Oboe. 4 Orvot. 5 Pian. 6 Hanke. 7 Anoja. 9 Taito. 12 Rotu. 13 Tokio. 15 Etsivä. 16 Osteri. 18 Lattea. 19 Nardus. 21 Oulu. 23 Viat. 25 Bussi. 29 Muta. 31 Iiris. 33 Lietso. 34 Vasen. 35 Largo. 37 Ontto. 39 Aitta. 40 Apea. 41 Tosi.

ARVOTTOMAN MIEHEN...

(Sivulta 7)

ten olin saattanut olla sellainen itsesäälin vallassa oleva hupsu? Vaikeudet ja huolenpito jokapäiväisestä leivästä olivat pitäneet minut järjissäni. Jos olisin ollut vapaa vaikeuksista, olisin saanut pakkomielteen Aarosta kuten Kaijakin. Ja olisin saattanut päätyä samaan kuin hänkin.

Pidätin henkeäni ajatellessani tätä, ja ruumiini alkoi vapista. Köyhyys, jota olin surrut, oli ollut siunaukseni. Kaija oli viettänyt aikansa itkien Aaroa, mutta minulla ei ollut aikaa siihen. Lapset oli ruokittava ja pestävä, ja vaatteet oli silitettävä kello viiteen mennessä. Kaijaparka oli maannut yönsä valveilla kärsien yksinäisyydestään ja katkeroittaen mielensä ajatuksilla. Mutta olin aina iltaisin liian väsynyt kyetäkseni muuhun kuin riisuutumaan.

Ääni muuttui lempeämmäksi, ja tunsin ystävällisen kosketuksen käsivarrellani.

— Suokaa anteeksi, rouva. Tiedän,

HANS VEENSUU

SELLAISTAKIN

Mennyt aika kuvastelee Elviira Hillan mielessä ruusunhohtoisena. Se väläyttelee hänelle vain kultaisia puoliaan ja kaikki muu näyttää vuosien mittaan karsiutuneen pois. Hyvä onkin niin, sillä mikään ei ole mieluisampaa hänen luonteenlaadulleen kuin kehrätä ja kutoa nuoruusaikansa elämänlankoja koristeellisiksi täkänöiksi.

Hän kutookin iloisenväristä seinätäkänää, se on pian valmis. Mutta jotakin muutakin hän on siihen kirjonut. Katsokaahan: eikö siitä koostukin kuva Elviirasta ja Henrikistä, heidän rakkaudestaan! Sellaista juuri, niin kovin ihmeellistä on Elviira Hilla sommitellut, ja hän hymyilee viisaasti ja onnellisesti. Kun viimeinen lanka on ryijyyn solmittu, niin silloin, sinä hetkenä tapaa hänen toivonsa täyttymyksensä. Hän on varma mielessään siitä, että Henrik saapuu, Henrik Herttua.

Satuako tämä, kuvitteluako häneltä? — Ah, elämä on juuri sellaista, kaunista ja todellista satua, Elviira-neiti sanoo. Ja hänen katseensa todistaa samaa, sillä hänen silmäteränsä loistavat vakuuttavan kirkkaina, niissä säihkyy yhäti nuoruus, ja eräät vaot hänen silmäkulmissaan ja suunsa vierellä eivät merkitse mitään, ne eivät sumenna mitään. Ihmiset sanokoot mitä hyvänsä, mutta hän on neitsyt, joka odottaa ylkäänsä.

Herttua! Jo tuollaisesta ylevästä nimestäkin saattaa nousta korkeita ajatuksia. Ja vaikka Henrik ei ollutkaan mikään herttua, olipahan vain saanut sellaisen sukunimen itselleen, niin sittenkin, vuosien varrella oli Elviiran mielessä yhtäkaikki Henrik Herttuasta alkanut säteillä romanttista loistoa. Sehän kävi ilmi taas tästäkin täkänästä.

Elviiran kanssa asuu vanha nainen, paljon vanhempi häntä. Vaimo on otettu hoitamaan taloutta, mutta oikeastaan on Elviira-neidin aika-ajoin hoivailtava apulaistaan. Vaan yhteisvoimin ja -ymmärryksessä he nyt elämäntietään taivaltavat, päivän kerrallaan. Elviira Hillalla on pieni huvilarakennus järven rannalla ja se riittää heille molemmille.

Nyt on kesä kauniilla alulla, aurinko paistaa ja sen säteet sattuvat Elviiran rintakoruun saaden sen kimaltelemaan. Elviiran sormet hyväilevät sitä. Se on kallis koru, hän tietää sen, eikä hän kenno siitä luopua päiväksikään. Sitäpaitsi se tuo mieleen muistoja, ah, rakkaita muistoja!

— Ajatella, jos minä olisin silloin mennyt Henrikille, hän sanoo apulaiselleen, — mitähän siitä olisi tullut?

— Neiti olisi sitten Elviira Herttua, toinen vastaa.

— Niin, se siitä ainakin olisi seurannut.

— Vaan neiti kun ei mennyt Henrikille.

Vanha vaimo on sanonut tuon lauseensa monesti ennenkin ja hän tietää hyvin, mitä hänelle siihen vastataan ja kuinka keskustelu siitä kehittyy, mutta tähän hän juuri pyrkiikin. Häntäkin huvittaa kuulla Elviiran ja Henrikin tarina aina uudelleen, se kun koskee läheisesti häntä itseäänkin. Hän näet on Henrikin äiti.

Elviira pyöräyttää päätään, ja tuossa eleessä on vielä jäljellä jotakin entisestä Hillan neitosesta, hiven ylpeyttä ehkä.

Sanni-täti tietää, ettei se silloin ollut mahdollista, hän sanoo, — Sanni tietää hyvin, minkälaisissa oloissa minä kasvoin ja...

— Tiedänhän, tiedän toki. Neitihän oli raharuhtinaan tytär, vaan mikäs tämä Henrikki... meinaan, juopahan siinä oli välillä.

— Vaan nyt olisi toisin. Ja onkin, Henrik saapuu raharuhtinaana ja sitten, malttakaahan täti, silloin heläjää Hillassa herttuaalliset häät!

— Neiti se vain jaksaa uskoa?

— No, siihen kyllä kaikki lopultakin johtaa...

Näin he puhelevat, ja Elviira-neiti sormeilee samalla purppuranväristä ryijyään, vaan niin on kuin sydämensä lemmityn suortuvia hän silittelisi. Niinhän... Näin tehden myös näyt hänen silmiinsä nousevat, kehiytyvät, ne kauniit näyt.

Ja eräänlaista elämänsä kuvakirjaa vanha Sannikin omalla tavallaan keskustelun kuluessa katselee.

— — —

Kaikki oli alkanut lapsesta asti. Kaikki oli alkanut jo siitä asti, kun Henrik oli kerran poikasena heittänyt Elviiratyttöselle pallon Hillan puutarhan aidan ylitse. — Ota koppi, poika oli sanonut. Ja tyttö oli ottanut, ja vaikka se oli ollut vain tavallinen Henrikin omatekoinen nahkapallo, niin he olivat innostuneet heittelemään sitä edestakaisin aidan yli. Se oli ollut mukavaa ajankulua. — Mikä sinun nimesi on? tyttö oli sitten kysynyt. — Heikki... oikeastaan Henrik, poika oli vastannut, — sepän Henrik minä olen ja sinä olet Hillan Elviira, kyllä sen tiedän. — Niin olenkin, ja otahan taas koppi, tyttö oli kehoittanut, mutta olikin heittänyt pojalle omenan, suuren punaisen omenan. Ja miten hauskaa siitä oli seurannutkaan!

Sitten oli vain Hillan emäntä tullut puutarhaan ja sanonut Henrikille, että sepän poika menee nyt kotiinsa... että menee nyt pian.

Siitä hetkestä oli kuitenkin jotakin värähtelevää jäänyt heidän välilleen, ja kyllä he aina silloin tällöin olivat tavanneet toisiaan, pihoilla ja poluilla, milloin missäkin. Niin, ja sitten koulumatkoilla, koulussa... Tosiaankin, he

---

että tämä on teille vaikeata, mutta meidän täytyy tehdä raporttimme. Eräs naapureista sanoo jäävänsä tänne lasten kanssa, että voitte tulla hetkeksi mukaamme...

Toistin tarinani tapahtuneesta moneen kertaan sinä yönä ja seuraavina päivinä — poliisille ja syyttäjäviranomaisille — ja lopulta asia oli selvitetty Kaijan tekemäksi murhaksi ja itsemurhaksi.

Kun kaikki kuulustelut olivat ohitse, ajoin bussilla kotiin. Jorma ja Mirja juoksivat vastaani, ja otin heidät syliini suudellen heitä kiitollisena. Ellei minulla olisi ollut lapsia... En edes halunnut ajatella mitä olisi saattanut tapahtua.

Jorma näytti housuissaan olevaa suurta reikää, ja Mirja toi pöydältä päivän postin, jossa oli tililleponokortti jääkaapin osamaksusta. Ja tiedättekö mitä tein? Hymyilin ja suutelin molempia lapsiani.

Niin, meillä oli laskuja ja epävarma tulevaisuus, mutta tulimme kuitenkin toimeen. Olimme kaikki yhdessä, rakastimme toisiamme emmekä pyytäneetkään enempää. Olimme onnellisia — ja olin sen vihdoinkin tajunnut.

ON RAKKAUS

olivat aina olleet tovereita ja avuliaita toisilleen.

Sitten myöhemmin Elviiran äiti oli ottanut tyttärensä kahdenkeskiseen puhutteluun, oli antanut hänelle opetusta siitä, mikä oli soveliasta Hillan tyttärelle, mikä ei. Elviiran piti jo ruveta ymmärtämään, että hänestä tulisi Hillan neiti. Niin, se hänestä tulisi, mutta Henrik pysyisi vain sepän pajassa.

Elviira oli alkanut vähin erin ymmärtää. Sillä hänet oli lähetetty jo kaupungin kouluun.

Niinä aikoina Henrik myös oli lähtenyt pois. Hän oli jäänyt isästään orvoksi, mutta hänellä oli sattunut olemaan eno suuressa merenrantakaupungissa, ja enot ovat väliin hyviä olemassa, sukulainen oli kutsunut pojan luokseen. Niin meni Henrik kylästä, ja vaikka Sanni-leski sitten salaa itkeskelikin, niin hyvähän oli ollut, että poika pääsi lähtemään, ehkä siellä avautuisi hänelle portti elämään...

Näin Henrik oli häipynyt kuin unohduksiin, sillä kukapahan köyhän lesken poikaa kaipasi ja muisti olevankaan. Äitinsä nyt... Joskus kotonaan ollen ja yksinäisinä iltoina Elviira osui Sannin mökille. Hän sattui kerran kyselemään Henrikistä, hänen oloistaan siellä merenrantakaupungissa.

Äiti otti esille poikansa lähettämän kirjelappusen. — Henrik ilmoittaa tässä, että hän opettelee nyt takomaan jaloja metalleja, hopeata ja kultaa. Kirjoittaa, että harvat ja valitut sellaista saavat tehdä, hih-hih... Ja kun lupaa tuoda vielä kerran Elviiralle korun! Sopii kirje lukea.

Elviira katsoi paperia ja hymähti. Vieno puna kohosi hänen poskilleen, mutta hän ei sanonut mitään, hymähti vain uudelleen. Hän oli jo niin iso tyttö.

— — —

Vuodet kuluivat. Elviira on lopettanut koulunsa ja hänestä on kehittynyt kovin viisas neito. Hän on vain kotonaan ja hän tietää ja tuntee varsin hyvin, miten kuuluisan Hillan tyttären on oltava. Hän saattaa pyöräyttää ylväästi päätään, kun niikseen sattuu, hän saattaa kiepsahtaa kannoillaan ja tehdä täyskäännöksen, mennä menojaan. Sellainen neiti Elviira Hillasta on kasvanut.

Sitten tapahtuu, että Sanni-leski kohtaa mökkinsä lähettyvillä Hillan neidin, ja he pysähtyvät siinä, kun kerta näin tulevat vastakkain. Elviira on kohtelias ja sanoo, että Sanni kai elelee entiseen tapaan torpassaan. — Hm, entiseen tapaanhan minä, Sanni vastaa, ja miten ollakaan, hänelle valahtaa mieleensä eräs asia, jota hän ei malta pitää omana tietonaan. Hän kuiskaa Elviiralle, että Henrik tulee kotiin viikon ajaksi, tulee laivalla...

Elviira ei vastaa mitään, onpahan vain kuin ei olisi kuullut toisen puhetta. Ei kai hän kuullutkaan? Siispä Sanni toistaa ilmoituksensa:

— Sanoo tulevansa kotiin Henrik, laivalla... huomenna. Niin hän kirjoittaa.

— Henrik — nythän muistankin, teidän poikanne. Hän on ollut poissa kauan, niinhän... Teillä on varmasti hauskaa.

Eihän Elviira jouda tässä kauan seisomaan, eikä Sanni suinkaan saata häntä puheillaan viivytellä, ei, ei, miten hän nyt vain tuosta mainitsi.

Tämä kohtaus ei siis Sannille mitään antanut, ottipahan ehkä...

Mutta seuraavana päivänä laiva tuli ja toi Henrikin. Poika asteli laiturille ja äitinsä oli vastassa pyyhiskellen ilosta silmänurkkiaan. Poika — iso mies hän oli, käveli ryhdikkäästi, ja hänen paitansa kaulukseen oli solmittu värikäs liina. Silkkiä se kaiketi. Sanni ei ollut uskoa häntä pojakseen.

Elviira Hillaa ei näkynyt laivarannassa. Olisiko nyt pitänytkään? Henrik vain kohta äidiltään utelemaan, että mahtoiko hän sitten olla kotonaankaan, Hillassa? Äiti tiesi neidin olevan kotosalla. — Oli, oli hän kotonaan.

Heti huomenissa Henrik poikkesi Hillan portille, ei kutsusta, muuten katsellakseen. Itse raharuhtinas seisoi pihalla, ja Henrik nosti hattuaan — huomaavaisuus, mikä nyt ei ollut täällä tavallista siihen aikaan, käden kohottaminen hatunlieriin tai lakinlippaan kun oli jo jotakin sekin.

— Mikä hän on miehiään? Hilla kyselee paikaltaan.

— Herttua minä nimeltäni, Henrik vastaa, — Henrik Herttua.

Hillan isäntä tapailee muistiaan. — Herttua? — Senkö seppävainaan poika?

— Sen.

— Soo, vai Herttuan lesken poika... No, mitä mies nyt harrastelee, joutilaanako vain herrastelee?

— Tulin katsomaan äitiäni... ammattilainenhan minä muuten, käsittelen hopeata ja kultaa, olen sen alan käsityöläisiä.

— Siis jonkinlainen kisälli?

Hillan isäntä eli loistokauttaan ja hän oli puheissaan sen mukainen, ei siinä ihmettelemistä ollut. Sen sijaan Henrik hieman kummeksui sitä, että Elviira, vaikka menikin siitä ohi, ei tullut kädestä tervehtimään. Henrik kyllä nosti hänelle hattuaan, hyvin syvään, ja jäikin sitten paljainpäin seisomaan, mutta neiti vain nyökkäsi, juuri sen verran että nyökkäsi ja nousi sisälle. Isäkin siitä sitten meni hänen jäljestään.

Ei, Elviira ei tullut takaisin. Kerran kyllä hänen päänsä näytti vilahtavan ikkunassa — vai olisiko vilahtanutkaan?

Myöhemmin Henrik sanoi äidilleen: — Hillan Elviira on koko hieno neiti... hän on muuten kuin liljanlehti.

— Niinhän hän on, äiti myöntää.

Tovin kuluttua poika taas sanoo: — Oikeastaan hän on kuin laulujoutsen... Se hän on, laulujoutsen.

— On, on...

Kolmantena päivänä sitten käy niin onnellisesti, että Henrik saa kulkea kappaleen matkaa kahdestaan Elviiran kanssa. He tapaavat toisensa rannalla, ja tosiaankin he nyt tervehtivät kädestä pitäen. Ja he kävelevät metsikköpolkua ylös Hillaan päin, he pysähtyvät parikin kertaa matkan varrella ja istuvat ruohikkoisella rinteellä vierekkäin, puhelevat. Henrik on haltioissaan, niinpä maa ja metsä ja kaikki ilmanääret ikäänkuin soittelisivat hänelle harppua. Ei, Elviirallehan ne soittelevat! He viipyvät kauan tällä retkellään.

Mutta kun he sitten ehtivät aukean laitaan, tuntuu Elviira muistavan jotakin. Hän sanoo: — Ei mutta, minullahan oli asiata äidilleni. Ei, ei, juoksen yksinäni! Oikotietä!

Ja hän nakkaa päätään ja hypähtelee pois. Laulujoutsen liitelee Henrikin luota Hillaa kohti.

Seuraavana päivänä on Henrik kuitenkin taas rannalla. Hän istuu siinä, missä

oli eilenkin istunut, nousee, kävelee ja katselee, istuu taas. Hillasta kantautuu ääniä, mutta ketään ei sieltä kuulu tulevaksi. Elviira lie sitten saanut esteensä? Henrik kävelee vielä metsäpolun kahteen, kolmeen kertaan ja palaa lopulta mökille.

Hän havaitsee pöydällä rintasoljen, hänelle kylläkin tutun korun. Mitä, oliko Elviira vieraillut täällä, vai? Oli. Henrik saa äidiltään kuulla, että Hillan neiti oli käynyt, että oli palauttanut korun. — Sanoi jääneen sen sinulta hänelle eilen, sellaista jotakin puheli... että olit tarkoittanut sen muka minulle.

Henrik ottaa korun käteensä, on tarkastelevinaan sitä, kohottaapa sen valoa vasten. Totta, äiti voi nähdä kuinka se säihkyy.

— Kyllä, niinhän se oli asia, hän sanoo, — se jäi Elviiran käteen, sattumalta... niin, niin, näytin sitä hänelle ja... Se on sellainen vertauskuvallinen kaulasolki, niinkuin tavataan sanoa, ymmärtääkö äiti nyt, se on omaa taidetaontaani, hän lisäsi laskien sitten tekeleensä takaisin pöydälle. Hän osasi olla kovin itsetietoinen ja näytellä huoletonta.

Antaahan olla, sunnuntaina Henrik kiertelee ja kaartelee Hillan lähistöllä eikä hän lopuksikaan voi olla pysähtymättä puutarhan laitaan. No niin, mahtoihan näyttää naurettavalta hänen kävelynsä ja seisoskelunsa, mutta hän vain muistaa, että tuosta hän oli joskus poikaressuna heittänyt pallon eräälle pienelle tyttöselle... Niin kyllä, siitä oli pitkä aika ja aita oli sen jälkeen uusittu, mutta paikka oli sama. Ja tyttönen oli sitten heittänyt hänelle omenan, heh-heh, punakylkisen omenan. Sitten oli tullut emäntä...

Niinpäs saapui nytkin, tuo jo vanheneva ja lihavahko Hillan valtiatar. Kysyy, että ketä nuori mies haeskelee.

— En nyt niin ketäkään, Henrik vastaa, — neitikään ei liene tavattavissa? Ei, en minä ketään haeskele.

Emäntä poistuu, mutta Henrik jää rohkeasti paikoilleen. Ajatelkoot nyt mitä tahansa Hillan väet, hän seisoo tässä joka tapauksessa. Vihdoin, viimeinkin hiiviskelee Elviira aidan toiselle puolelle, siihen lähelle. — Mitä teillä on minulle asiata?

Teititteli Elviira ja se oli kuin kylmää vettä Henrikin kasvoille. — Asiata, lähden tänään, sitä ajattelin sanoa t e i l l e.

— Lähdette... Varmaan sitten äidillänne on ikävää. Niin no, hyvää matkaa!

— Kiitos, Henrik vastaa, lyhyesti vain: kiitos. Että miten hän pystyikään niin hallitsemaan itsensä. Ja niin he kääntyvät molemmat tahoilleen. Kuitenkin Henrik kuulee kohta mainittavan nimeään. — Henrik! Elviira huudahtaa uudelleen.

— Niin, Elviira?

— Sitä niin... niin, että jätin sen soljen äidillenne. Eikö se sovellukin hänelle? Että sitä minä muistaissani käännyin sanomaan sinulle. Jätin sen äidillenne, ja menkää nyt, älkääkä katsoko minua tuolla tavoin!

Sillä tavalla Elviira-neiti puheli Henrikille viime sanoikseen, hätäisesti ja huohottaen, vuoroin sinutellen ja teititellen. Jos tämän olisi kuullut joku muu kuin Henrik, olisi hän varmaan päätellyt: onpa oikukas neito.

Kun Sanni palaa laivarannasta poikaansa saattamasta ja nousee metsäpolkua, näkee hän kauempana koivujen siimeksessä Elviiran, näkee hänet — itkemässä. Itkettää kyllä Sanniakin, mutta mitähän syytä Hillan neidillä oli murehtia? Sannilla on sentäänkin omat aavistelunsa, hän ei halua häiritä neitiä, vaan kiertää paikan. Vaikka on hellepäivä, niin häntä värisyttää, eikä Henrikin jättämä seteli liioin lämmitä hänen mieltään.

Sitten syksyllä Elviira-neiti pistäytyy Sannin luona. Sanni on monitaitoinen ihminen ja kutoo elatuksekseen kaikenlaisia kankaita ja mattoja, ja nyt on Elviira lähtenyt hakemaan häneltä neuvoja. Kun on kangas aloitteilla hänelläkin. Tietenkin neiti saa neuvoja, Sanni antaa hänelle auliisti ohjeita. Sitten ovella, poistuessaan, Elviira muistaa myös Henrikin: — Mitä hän sanoikaan lähtiessään, milloin sanoi tulevansa uudelleen?

— Sanoi palaavansa vasta raharuhtinaana, hih-hih...

— Jaa, ettei muuta sanonut?

— Sanoi vain, ettei hän ole arvollinen omistamaan herttuatarta, ei vielä. Nimitti laulujoutseneksi Elviiraa lähtiessään.

Ja kas, nytpäs tapahtuukin kummia: Elviira kietoo kätensä Sannin kaulalle ja hänen silmänsä kostuvat kyyneleistä. Mutta hänen katseensa kuitenkin säihkyy niinkuin koru pöydällä ja niin on kuin hänen sisällään olisi jäätä sulanut. Hän ilmaisee saaneensa Henrikiltä kirjeen — Kööpenhaminasta. — Henrik ei ole siis enää enonsa luona? — Ei, hän oli vain pikipäin poikennut siellä, Sanni vastaa, — muilla mailla hän nyt on.

Elviira muistaa hyvin, mitä Henrik oli kirjoittanut korusta: »... Olit jättänyt soljen takaisin. Se tosin oli suurella rakkaudella synnytetty, sitä valmistettaessa oli sydän ollut mukana ja kaikki sen yksityiskohdatkin on suuri tunne sanellut. Kiitos kuitenkin, että olet pidellyt sitä käsissäsi...»

— Täti hyvä, Elviira sanoo, — Henrik kirjoittaa, että hän oli sittenkin tarkoittanut tuon kaulasoljen minulle... vaan saatte te...

— Arvasinhan minä sen, arvasin hyvinkin, Sanni keskeyttää ja kiiruhtaa ojentamaan soljen Elviiralle. — Neiti on hyvä ja ottaa sen vain, ottaa minun mielikseni.

— — —

Henrikiltä on silloin tällöin saapunut rahalähetys äidilleen, jokin kirje — Lontoosta — New Yorkista. Sitten hänestä ei ole vuosikausiin kuulunut mitään. Ja sotakin on ollut välillä. Liekö Henrik Herttua enää elossa?

Ja vuosien kuluessa Elviira-neiti on jäänyt yksin. Hänen vanhempansa ovat päässeet lepoon, ja isosta Hillasta on lohkaistu useita uudistaloja ja päätila on annettu vuokralle. Elviira on rakennuttanut itselleen huvilan järven rannalle, ja hän on ottanut Sannin apulaisekseen.

Kaikki Elviiran kosijat ovat aikanaan saaneet väistyä. Ja niin he sitten sanoivatkin, että Hillan neiti on kuin muinaiset nunnat, nypläilee vain pitsejä. Mutta he eivät tiedä mitä ovat sanoneet, sillä Elviirahan on kaikesta huolimatta kuin ritarilinnan unelmoiva impi!

— — —

Aurinko lämmittää hyväellen, ja he havahtuvat molemmat taas todellisuuteen. Vanha vaimo toistaa äskeisen lauseensa: — Neiti jaksaa yhäti uskoa...

Elviira hymyilee viisaasti ja onnellisesti. Hänelle väikkyvät vain elämänsä kultaiset puolet ja hän painaa kädellään kaulakoruaan ja vastaa:

— Sanni-täti, tähän on taottu usko, toivo ja rakkaus, ja niitä minä myös olen

(Aukaise sivu 32)

ÄÄNILEVY-

KILPAILU, ISKELMÄ JA ESITTELY

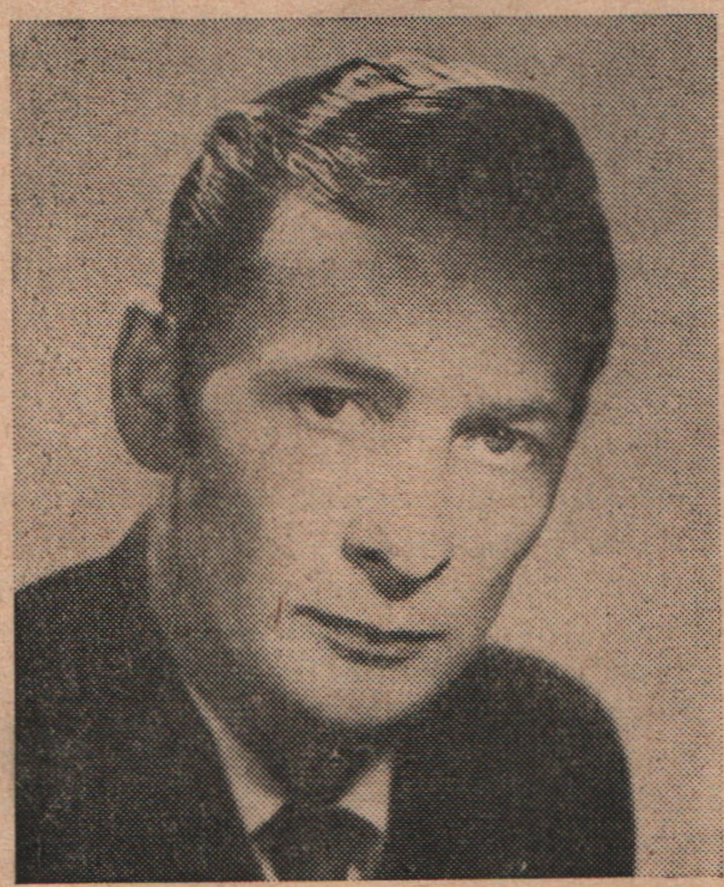

LAURI JAUHIAINEN on mies, jonka nimi sangen usein on esiintynyt laulutekstien sanoittajana — ja melko usein myös on säveltänyt omia laulujaan — sellaiset kuin »Kotiseutuni», »Satu ruskeista silmistä» ja »Hän» ovat tunnettuja esimerkkejä hänen »molemminpuolisesta» työstään. Mutta vaikka hänellä onkin tilillään useitakin iskelmäsävellyksiä, on hän ensisijaisesti määriteltävä sanoittajaksi ja kynänkäyttäjäksi. Hän on kirjoittanut filmikäsikirjoituksen »Lumikki ja seitsemän jätkää» elokuvaan ja tekeillä on jälleen muuan filmikäsikirjoitus, joka perustuu hänen omaan lauluunsa »Sotilaan viulu» (sanat olivat muutama viikko sitten VIIKONLOPUSSA). Tämän lisäksi hänellä on kehiteltävänään parikin vakavaa, sosiaalista aihetta, joiden julkaisemisesta hän on tehnyt jo erään tunnetun kustantajan kanssa sopimuksen, mutta näiden romaanien viimeistelyvaihe vienee vielä parisen vuotta.

Esiteltävämme on syntynyt 13. 7. 1925 Keiteleellä. Hänen isänsä oli laivapäällikkö eräässä niistä kuuluisista »Saimaan kyntäjistä».

6-vuotiaana — opittuaan oma-aloitteisesti lukemaan — hän erääseen lastenlehden runoon teki »sävellyksen», jota hän ei tietenkään osannut vielä edes kirjoittaa paperille. — »Kotiseutuni» hän kirjoitti ja sävelsi muistiinsa 16-vuotiaana, mutta piti sitä »päässään» yli seitsemän vuotta ennenkuin sen myi eräälle levyfirmalle.

Ensimmäiset pianonsoiton tuntinsa hän sai 9-vuotiaana — ja tämän opettajan saaminen oli tositapaus, joka voidaan kertoa tässä, sillä se käy vaikka ensimmäisen luokan kaskusta.

Esiteltävämme oli pojannaskalina kesälaitumilla setänsä luona eräässä maalaiskylässä. Kulkiessaan kerran maidonhakuretkellään kansakoulun ohitse hän kuuli pianonsoittoa ja musiikista kiinnostuneena kiipesi varpaittensa varaan talon kivijalan reunalle, josta hän nipin napin ylettyi katselemaan avonaisen ikkunan kautta vanhaa opettajaa, joka soitti koulun pianoa. — Kappaleen Lauri tunsi heti, se oli »Für Elise», joka siihen aikaan oli kaikkien enemmän tai vähemmän pianoa soittavien suuressa suosiossa. Mutta tärkeintä tässä jutussa oli, että muuan sävel meni opettajan harjoittelussa koko ajan väärin — hän soitti sitä yhtä mittaa ja monta kertaa. — Lopulta Lauri-poika ei enää malttanut hillitä itseään, vaan tokaisi, että taas men viärin! — Opettaja nousi pianon äärestä ja katseli ystävällisesti poikaa. Nosti tämän ikkunan kautta viereensä pianotuolille ja yhdessä nämä herrat sitten pohtivat, mikä se »men aina viärin». — Ja lopulta he saivatkin asian selville ensin soittamalla kappale uudestaan ja sitten kokeilemalla, mikä ääni siihen kohtaan Laurin mielestä kuului. — Opettaja tarkasti nuottinsa uudelleen ja huomasi pojan olleen täysin oikeassa.

— Ja näin alkoivat säännölliset pianotunnit tämän opettajan luona.

Mutta palatkaamme nykyaikaan.

Lauri Jauhiainen on naimisissa ja hänellä on kaksi tytärtä, Anitta ja Anne-Marita, jonka mukaan on muuten saanut nimensä tämän kertaisessa esittelyvuorossa oleva Lauri Jauhiaisen kirjoittama ja säveltämä iskelmäkin.

Esiteltävämme oli muutama vuosi sitten vielä kiinnostunut kovasti myös urheilusta ja olipa hänellä itselläänkin menestystä juoksijana, vaikkei hän sentään mestariluokkaan pyrkinyt. — Tälle pitkäaikaiselle harrastukselleen hän kertoi saaneensa pohjan ja innostuksen Viikonloppu-lehtemme avulla. — Hänen äitinsä näet haetutti pojallaan lehden kylän kaupasta, jonne oli kolmen kilometrin matka — ja tällä lenkillään hän sai omasta mielestään hyviä aikoja.

ANNE-MARITA

Sanat ja säv.: L. Jauhiainen

Anne-Maritaa unhoittaa et saa.
Kerran pyysit niin.
Anne-Maritan toivon muistavan
mun myös iltaisin.
Silloin kun kesäiset retkemme
yhteiset
muistuvat mieleesi, armaani mun.
Saavun luoksesi, etteivät tum-
muisi
surusta suloiset silmäsi sun.
Anne-Maritaa unhoittaa en saa,
en koskaan Anne-Maritaa!

Anne-Maritaa unhoittaa et saa.
Kerran pyysit niin.
Anne-Maritan toivon muistavan
mun myös iltaisin.
Muistatko rakkahin, kerran min
lupasin:
Kerran taas saapua luoksesi sun.
Jos en ma saapuisi, muistoni
kuiskaisi:
Sittenkin aina on syömmeni sun.
Anne-Maritaa unhoittaa en saa,
en koskaan Anne-Maritaa!

(Julkaistu Oy Hagström Ab:n luvalla. Veikko Tuomi laulanut levylle P-239.)

* **Surua ei voi voittaa, sitä ei voi välttää tai paeta, — sen mukana on elettävä. — Elisabeth Janet Gray.**

Äänilevykilpailu 22

KENEN TUNNETUN SUOMALAISEN LAULAJAN KÄTKEE SEURAAVA NIMIVÄÄNNÖS:

M. E. Vinola

Vastausaikaa kilpakysymykseen on 8. 6. 1957 saakka. Pääpalkintona äänilevypaketti, jossa on

1. Rakastuneen sävel (Verliebte Musik), Veikko Tuomi, laulu. Anne-Marita, tango (sanat ja säv.: L. Jauhiainen), Veikko Tuomi.
2. Isin pienelle tyttärelle (sanat L. Jauhiainen), Veikko Tuomi. Kirjoita minulle, jenkka, Veikko Tuomi.
3. Amapola, Lecuona Cuban Boys. Tabou, —„—

Lohdutuspalkinnot:

1. Lehdetön puu, Veikko Tuomi. Lapsuuden kodissa, Veikko Tuomi.
2. Neljä kissanpoikaa (sanat: L. Jauhiainen), Ragni Malmstén. Lasten liikennelaulu, Georg Malmstén ja lapsikuoro.

Kilpavastauksenne voitte kirjoittaa vaikkapa kauniille kuvapostikortille, joka muiden samanlaisten kanssa niputettuna myöhemmin lähetetään pikkupotilaiden ihailtavaksi johonkin lastensairaalaan, käyttämällä oheista kilpakuponkia.

VIIKONLOPPU, Äänilevykilpailu 22.
Helsinki, Höyläämötie 11.

Otan osaa äänilevykilpailuun n:o 22 ja ilmoitan, että kyseessä on .....

.....

Nimi: .....

Osoite: .....

kohtaloni

Muistamalle syntymäkuukautesi ja -päivät löydät seuraavasta taulukosta oman tähtimerkkisi, joka opastaa löytämään sinulle kuuluvan tulkinnan viikon tapahtumista.

21/3—19/4	Oinas	23/9 —23/10	Vaaka
20/4—20/5	Härkä	24/10—22/11	Skorpioni
21/5—21/6	Kaksoset	23/11—21/12	Joutsimies
22/6—22/7	Rapu	22/12—19/1	Kauris
23/7—22/8	Leijona	20/1 —18/2	Vesimies
23/8—22/9	Neitsyt	19/2 —20/3	Kalat

Viikko 2/6—8/6 -57

OINAS

SUNNUNTAI: Kerrassaan viehättävällä tavalla saat todisteen rakastettusi tunteiden aitoudesta. Jokin lievä sairaus hiukan varjostaa päivän tunnelmia. MAANANTAI: Odottamatonta taloudellistakin menestystä eräässä tehtävässä, jos toimit asian itsensä eikä rahan tähden. Rakastettusi joutuu tahtomattaan loukkaamaan sinua. TIISTAI: Toisella paikkakunnalla asustava ystäväsi hankkiutuu luoksesi. Kysymyksessä voi myös olla hyvä uutinen. KESKIVIIKKO: Kaikenlaiset hankinnat ja ostot, erikoisesti kiinteistöjen ostot, onnistuvat. Suhtaudu varoen alkoholiin. TORSTAI: Sinun on tänään tehtävä vaikea päätös, mutta sen tehtyäsi vapaudut levottomuudesta. Jokin kokous tai huvitilaisuus. PERJANTAI: Osaksesi tulee huomaavaisuudenosoitus hyvin kauniissa muodossa. Jokin yllättävä tapahtuma perhepiirissä aiheuttaa huolta. LAUANTAI: Tänään onnetar on erikoisen antoisa kodillesi. Älykkäitä henkilöitä kokoontuu luoksesi. Joku avaa silmäsi näkemään määrättyjä asioita aivan uudessa valossa.

HÄRKÄ

SUNNUNTAI: Taloudellisista syistä sinun on luovuttava jostakin matkasuunnitelmastasi. Päivä voi silti olla hauska ja tyydyttävä. MAANANTAI: Tehtäväsi ovat poikkeuksellisen mieluisia. Joudut niitä toimitellessasi miellyttävien ja kiinnostavien ihmisten pariin. TIISTAI: Sinulla on tilaisuus vapautua jostakin vastenmielisestä velvollisuudesta. Tosin siitä voi ohimenevästi koitua pientä harmia. KESKIVIIKKO: Menestystä kaikenlaisella joukkotoiminnalla. Päivä päättyy pirteään illanviettoon. TORSTAI: Saat edullisen tilaisuuden täydentää ammattitietojasi. Älä pyri selvittelemään naapureittesi riitoja — joudut vain itsekin mukaan niihin. PERJANTAI: Työasioissa erimielisyyksiä, jotka voivat kärjistyä suorastaan riidaksi. Mielipiteesi saavat kannatusta yllättävältä taholta. LAUANTAI: Joudut järjestämään jotakin juhlatilaisuutta. Sen ohessa esiintyy miellyttävää jännitystä tunneasioissa.

KAKSOSET

SUNNUNTAI: Ihastut henkilöön, joka vain ohimennen sivuaa elämääsi. Olet sekä onnellinen että alakuloinen. MAANANTAI: Pientä väittelyä erään henkilön kanssa, jota on vältettävä loukkaamasta, sillä tarvitset pian hänen apuaan. TIISTAI: Suotuisa päivä järjestellä luottoa vaativia liikeasioita. Tapaat oikean henkilön oikealla hetkellä. KESKIVIIKKO: Kiinnostavaa yhteistoimintaa henkilön kanssa, joka osoittautuu aatteelliseksi sukulaiseksesi. Ole vaitelias rakkausasioissasi, siten säästyt nöyryytykseltä. TORSTAI: Älä säikähdä toiselta paikkakunnalta tulevia tietoja. Ne voivat olla vääriä tai liioiteltuja. PERJANTAI: Mustasukkaisuus ja epäluulot kalvavat mieltäsi. Älä anna mielikuvituksesi temmeltää liikaa. LAUANTAI: Päivä on edellisen vastakohta. Kadut epäluulojasi ja koetat hyvittää ne.

RAPU

SUNNUNTAI: Jostakin syystä sinun on muutettava suunnitelmiasi. Mielialasi ei ole paras mahdollinen. MAANANTAI: Päivän tunnelmia leimaa valoisa, onnellinen odotus, joka mahdollisesti täyttyy illalla. Joudut suorittamaan jonkin tärkeän kirjallisen tehtävän. TIISTAI: Työasioissa nähtävissä suotuisa muutos, joka vakauttaa asemaasi. Harmia jonkun ystäväsi tähden. KESKIVIIKKO: Saat takaisin jonkin kadottamasi esineen. Kyseessä voi olla myös sydämesi. TORSTAI: Älä väheksy tarjolla olevia ylimääräisiä tehtäviä. Vastoin odotuksia ne voivat tuottaa tuntuvaa hyötyä. PERJANTAI: Joudut luultavasti juhlimaan. Sydämenasioissa suuri elämys, jolle ei pidä odottaa jatkoa. LAUANTAI: Epärehellisiä ihmisiä liikkuu läheisyydessäsi. On syytä pitää silmät auki varsinkin uusia tuttavuuksia arvosteltaessa.

LEIJONA

SUNNUNTAI: Saat odottamattoman kutsun lähipaikkakunnalle henkilöltä, joka salaisesti sinua ihailee. Uusi tunne orastaa sydämessäsi ja jokin entinen viilenee. MAANANTAI: Sinulla on menestystä pienissä yrityksissä ja arkiaherruksessa. Joudut auttamaan erästä ystävääsi, joka on huolimattomuudellaan hankkinut itselleen ikävyyksiä. TIISTAI: Menneisyydestäsi sukeltautuu esiin asia, joka vaatii selvittelyä. Saat ansaitsemattomia moitteita. KESKIVIIKKO: Rauhallinen ja onnekas päivä. Viihtyisyydestäsi ja mukavuudestasi huolehditaan. TORSTAI: Jokin yllättävä tapahtuma aiheuttaa muutoksen rakkausasioissasi. Älä anna sivullisten mielipiteiden vaikuttaa päätökseesi. PERJANTAI: Eiliset muutokset vaativat uusia järjestelyjä elämässäsi. Huomaat todeksi sanat: ei niin pahaa, ettei jotakin hyvääkin. LAUANTAI: Mielentasapainon saavuttamiseksi olisi viisainta hakeutua ymmärtäväisten ystävien seuraan, jotka eivät liikoja kysele.

NEITSYT

SUNNUNTAI: Elämässäsi tapahtuu onnellista avartumista. Joudut paikkaan, jossa mielikuvituksesi saa siivet. MAANANTAI: Joudut suorittamaan jonkin erittäin raskaan ja vaativan tehtävän. Aikanaan saat siitä hyvän palkkion. TIISTAI:

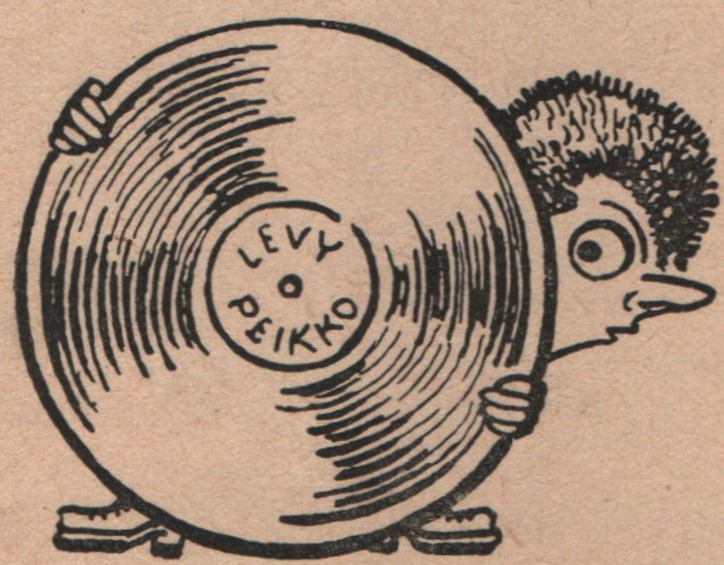

KOTIMAISIA VAI ULKOLAISIA, kas siinä pulma, sanoisi Tanskan ent. prinssi Hamlet, jos hän joutuisi järjestelemään tätä "Saammeko esitellä"-osastoamme. Toiset lukijat näet heittelevät kirjeitä, joissa vaaditaan enemmän suomalaisia iskelmälaulajia esiteltäviksi ja palkinnoiksi vain kotimaisia levyjä, mutta on myös lukijoita, jotka osaavat pyytää esittelyjä sellaisista amerikkalaisista jazztähdistä, että kieli menee solmuun, kun yrittää tavata niitä nimiä. Ja luultavasti valtaosa on sentään lukijakunnastamme kanssani yhtä mieltä, että kumpaakin... — Tosin lukijoille voi tulla eteen paljonkin sellaisia tähtiä ja tähtösiä, joista he eivät ole ehkä mitään kuulleet, mutta toimitus taas menee takuuseen siitä, että nuo meille tuntemattomat suuruudet ovat todellisia korkeanluokan iskelmä- ja jazztähtiä muualla maailmassa, joten heistä tietäminen ei ole missään tapauksessa häpeäksi. — Ja samalla on varmaa, että he ovat myös paitsi kuuluisuuksia, myös todellisia muusikoita eivätkä mitään trikkitempuilla yleisön suosion saavuttaneita.

Kotimaisista esiteltävistä on taas sanottava, että palstatilaa jaetaan mahdollisimman tasapuolisesti sekä vanhoille tunnetuille että sellaisille uusille, joista voidaan paljon toivoa. — Niin että vastaus tuohon pulmakysymykseen on: KOTIMAISTA JA ULKOMAISTA.

Älä luota tänään saamiisi lupauksiin. Sopimukset on syytä vahvistaa kirjallisesti. KESKIVIIKKO: Todennäköisesti onnistut tänään tekemään hienon kaupan tai saat haltuusi jonkin esineen, josta on paljon hyötyä ja iloa. TORSTAI: Ihania elämyksiä henkilön kanssa, jonka suosiota olet kauan tavoitellut. Ne menettävät merkityksensä, jos lörpöttelet niistä muille. PERJANTAI: Työsaavutuksesi saavat tunnustusta ja aiheuttavat mieluisan käänteen työoloissasi. Vahinko vain, että menestymisesi toisissa herättää kateutta ja vihamielisyyttä. LAUANTAI: Jokin mieltäsi jännittänyt asia ratkeaa eduksesi — joskaan ei ehkä aivan odotustesi mukaisesti. Varo vesimatkoja!

VAAKA

SUNNUNTAI: Varaudu vastaanottamaan mieluisa vieras. Kyseessä voi myös olla kirje, jossa on ilahduttavia tietoja. MAANANTAI: Saat uuden työtoverin tai liiketuttavan, josta on sekä hyötyä että iloa. Älä usko hänestä liikkuvia juoruja. TIISTAI: Miellyttävän, sinua hiukan vanhemman henkilön välityksellä innostut johonkin uuteen aatteeseen. Jossakin liikeasiassa sinua hiukan vedetään nenästä. KESKIVIIKKO: Omistaudu ammattiasioillesi. Sinulla on tilaisuus saada käytännöllisiä kokemuksia, joita piakkoin tarvitset. TORSTAI: Henkilökohtaisella miellyttävyydelläsi valloitat uuden ystävän. Älä vaadi häneltä liikoja. PERJANTAI: Sinulla on tilaisuus kunnostautua tehtävissäsi. Saavutuksiasi tarkkaillaan. LAUANTAI: Joudut tilanteeseen, josta vain ystäväsi uhrautuvaisuus sinut pelastaa. Todennäköisesti et osaa oikein arvostaa hänen tekoaan.

SKORPIONI

SUNNUNTAI: Osallistut juhlatilaisuuteen, jossa tutustut erääseen ihailemaasi henkilöön. Kotiinpaluu on mielenkiintoinen. MAANANTAI: Kuulet jotakin, joka aiheuttaa mielessäsi levottomuutta ja ristiriitoja. Älä ryhdy mihinkään ratkaisevaan — kuulemasi voi osoittautua valheeksi. TIISTAI: Vältä henkilöitä, joiden tiedät olevan sinulle mustasukkaisia. Joku haluaa vahingoittaa sinua. KESKIVIIKKO: Lahjakas nuori mies pyrkii yhteistoimintaan kanssasi. Teillä on yhdessä menestystä. TORSTAI: Jokin kirje antaa sinulle paljon ajattelemisen aihetta. Vastaaminen tuottaa ilmeisesti vaikeuksia. PERJANTAI: Saat osaksesi miellyttäviä huomaavaisuudenosoituksia. Arvovaltainen henkilö mieltyy sinuun. LAUANTAI: Päättäväisyydellä selviät eräästä tämänpäiväisestä vastoinkäymisestä. Senjälkeen mielialasi on ihmeen kevyt.

JOUSIMIES

SUNNUNTAI: Jokin erehdys sydämenasioissa näyttää varsin kohtalokkaalta, mutta se selviää yllättävällä ja hieman huvittavalla tavalla. Luonto tuottaa sinulle erikoista iloa. MAANANTAI: Sinun on liikeasioittesi tähden siedettävä erästä vastenmielistä henkilöä, joka tänään osoittautuu kovin kiusalliseksi. TIISTAI: Lujita otteitasi yrityksessä, joka aikaisemmin on tuottanut huonoja tuloksia. Nyt sinun pitäisi onnistua. KESKIVIIKKO: Rakastettusi syyttää sinua jostakin — mutta syytös on vain todistus hänen rakkaudestaan. Pieni huomaavaisuudenosoitus sinun taholtasi palauttaa rauhan ja onnen. TORSTAI: Päivä on rasittava ja kiireinen. Jokin ylimääräinen työ hiukan hermostuttaa sinua. PERJANTAI: Sinulle tarjotaan ystävän käsi tilanteessa, jossa sitä kipeästi tarvitset. Jokin yrityksesi menisi muuten auttamattomasti myttyyn. LAUANTAI: Todennäköisesti tapaat henkilön, joka aikanaan on ollut sinulle läheinen ja rakas. Solmitte ystävyyden uudelleen.

KAURIS

SUNNUNTAI: Älä salli vapauttasi rajoitettavan tänään. Mene sinne, missä tiedät sinua odotettavan. MAANANTAI: Raha-asiasi estävät sinua toimimasta siten kuin haluaisit, mutta myöhemmin havaitset välttäneesi erehdyksen. TIISTAI: Joku imartelee sinua erään määrätyn tavoitteen takia. Älä anna hänen hämätä sinua. KESKIVIIKKO: Ilmeisesti sinun sydämenasioissasi on koettava pieni takaaskel. Välttääksesi pitkäaikaisia ikävyyksiä karta kevytmielisiä seikkailuja ja uskottomuutta. TORSTAI: Omistaudu mahdollisimman paljon ystävillesi, sillä he tarvitsevat sinua. Menestystä jossakin satunnaisessa liiketoimessa. PERJANTAI: Arkiasiat menestyvät osapuilleen, mutta henkiset pyrkimykset eivät luonnistu. Et ole oikeassa vireessä. LAUANTAI: Huolehdi pukeutumisestasi ja ulkoasustasi. Joudut tilanteeseen, jossa on edullista esiintyä miellyttävänä.

VESIMIES

SUNNUNTAI: Joudut seurustelemaan ikävystyttävien henkilöiden kanssa, mutta ilta lupaa viehättävän elämyksen. Uudet tuttavuudet on kuitenkin syytä tarkoin "punnita". MAANANTAI: Tulevaisuudestasi huolehditaan. Voit huoletta suostua ehdotuksiin, joita sinulle tänään tehdään. TIISTAI: Voit tehdä tärkeän palveluksen jollekulle ystävällesi tai työtoverillesi. Aikanaan hän korvaa sen sinulle. KESKIVIIKKO: Olet vaarassa kadottaa jotakin, johon olet kiintynyt. Varo vilpillisiä henkilöitä. TORSTAI: Rakastettusi on yliherkässä mielentilassa ja pahastuu helposti. Pienestä väärinkäsityksestä voi kasvaa suuri erehdys. PERJANTAI: Sinua mahdollisesti pyydetään suorittamaan erästä luottamustehtävää. Siihen tarvitaan sekä tarmoa että hyvää onnea. LAUANTAI: Suuria elämyksiä sydämenasioissa. Pidä vain varasi, ettet hanki itsellesi ikävyyksiä ja murhetta.

KALAT

SUNNUNTAI: Päästäksesi sydämenasioissa tavoitteeseesi tekeydy salaperäiseksi ja vaikeasti tavoitettavaksi. Kuulet jonkin iloisen uutisen. MAANANTAI: Joudut odottamaan jotakin hyvin onnellisessa mielentilassa ja toiveikkaana. Sinua kadehditaan. TIISTAI: Jokin matka ehkä käy välttämättömäksi. Työasioissa pieniä sekaannuksia, jotka kuitenkin on helppo selvittää. KESKIVIIKKO: Sinulla on ihmeellinen kyky selvitellä lähimmäistesi keskeisiä riitoja. Mutta älä suinkaan ole varma, että sinua kiitetään! TORSTAI: Jokin odottamaton yllätys vaatii huomattavia ylimääräisiä rahanmenoja. Sinulta pyydetään anteeksi jotakin. PERJANTAI: Kateellinen naishenkilö suunnittelee sinulle ikävyyksiä. Omistautumalla kodillesi torjut hänen yrityksensä. LAUANTAI: Sydämenasiasi vaativat tavallista enemmän järkeä. Jokin vanha rakkausjuttusi joutuu selviteltäväksesi.

LEENAN OSASTO

kirjetoveria etsiville

OHJEET: Kirjoittakaa lyhyeen, reippaaseen, tervehenkiseen muotoon, että kirjeenne olisi hyvänä alkuna toverilliselle kirjeenvaihdolle. Hyviä tapoja loukkaavia ilmoituksia ei julkaista. "Leenalla" on joka tapauksessa oikeus muuttaa tekstin sanamuotoa. Ilmoitukseen merkitään nimimerkki, ikä ja kotipaikkakunta. Sen lisäksi on ilmoittajan "Leenalle" ilmoitettava oma nimensä ja osoitteensa. Nimimerkkiosoitteita ei hyväksytä. Ilmoitusmaksuksi on liitettävä mukaan 250 mk korkeintaan 4-riviseltä ilmoitukselta ja 50 mk jokaiselta seuraavalta riviltä. Ilmoitukset julkaistaan saapumisjärjestyksessä.

Kaikki, jotka vastaavat ilmoituksiin, lähettäköot vastauksen kuoressa, johon kirjoitetaan seuraava osoite VIIKONLOPPU, Leenan osasto, Helsinki, Höyläämötie 11.

Useitakin vastauksia saa lähettää samassa kirjekuoressa. Jokainen vastaus eri paperille.

40 mk postimerkkeinä tai rahassa on liitettävä jokaiseen eri vastaukseen sen edelleen postittamista varten. **Sen ilmoituksen numero jolle vastataan, sekä ilmoittajan nimimerkki ja lähettäjän oma nimi ja tarkka osoite on kirjoitettava vastauskirjeen (ei kuoren) vasempaan yläkulmaan.** Kaikki vastauskirjeet lähetetään ilmoittajalle ensi kerran "Leenan" välityksellä. "Leena" ei sivullisille ilmoita kenenkään nimeä eikä mitään hänelle uskottua.

N:o 8605. Huom, pojat! 3 tyttölasta odottaa kirjeitänne. Kuva kuvasta. Onnenmaa 15/165, Mustalaisviulu 20/165, Särkynyt sydän 27/158 (Mänttä)

N:o 8606. Tytöt, hei, tästä ohi ei! 4 ammattikoulun poikaa etsii kirjeheilaa. Kuva kuvasta. Vesimies I 17/170, Härkä 18/175, Neitsyt 15/170, Vesimies II 16/165 (Jyväskylä)

N:o 8607. 2 tyttöä odottaa kirjeitä reippailta kunnon pojilta, miel. valokuvin.

Saammeko 19/172, Ystävän? 19/160 (Outokumpu)

N:o 8608. Reippaat kunnon pojat! Kirjeitänne odottaa 3 kilttiä tyttöä. Valokuva suotava. **Konttoristi 27/164, Oppilas 23/162, Opiskelija 16/167 (Varkaus)**

N:o 8609. Tytöt, huom! 2 raitista, ulkoilua ja elokuvia harrastavaa poikamiestä haluaa kirjeenvaihtoon vapaitten maaseudun tyttöjen kanssa. **Ikävä 21/165, Yksin 21/173 (Ruotsi)**

N:o 8610. Tytöt! Poika on vailla kirjeseuraa. Olen raitis ja muutenkin kunnollinen. Jos olet kiinnostunut, niin vastaa, valokuvankin voit laittaa. **Neitsyt 17/174 (Nurmijärvi)**

N:o 8611. Niin kaunis on kuutamoyö, sydän oudosti rinnassa lyö. Tule luokseni, tyttö armas! Yksinäinen poika on vailla kirjeystävää. Kuva kuvasta. **Tavataanko juhannuksena? 27/169 (Kajaani)**

N:o 8612. Reipas tyttölapsi, kirjoita yksinäisyydessä riutuvalle pojalle, miel. valokuvin. **Tavallinen poika 26/170 (Heinävesi)**

N:o 8613. Hei, pojat, kirjoittakaa 5 reippaalle tytölle kevätiltojen iloksi. **Katariina 15/160, Sinisilmä 14/155, Tähti 15/155, Neitsyt 15/153, Ruskeat silmät 16/159 (Kuusamo)**

N:o 8614. Suomen neidot kaunehimmat, kirjoittakaa paljon harrastuksia omaavalle pojalle. Valokuva suotava. **Pärinäpoika 17/176 (Keuruu)**

N:o 8615. 2 reipasta tyttöä haluaa kirjeenvaihtoon reippaitten poikien kanssa. Valokuva mukaan. **Tavataanko 16/160, Kesällä 16/157 (Ilomantsi)**

N:o 8616. 2 tytön pyyntö tää, kiltit pojat, täyttäkää. Kirjoittakaa meille, varmasti vastaamme teille. **Saammeko 17/162, Ystävän 16/160 (Valkeakoski)**

N:o 8617. 2 neitosta odottaa kirjeitänne, pojat. Kirjeet läheltä sekä kaukaa tervetulleita. **Kesän 28/165, Tullen 32/164 (Karjaa)**

N:o 8618. Yksin kuljen metsätiellä kuutamossa illoin. Yksin kannan surumiellä kaipausta silloin. Neidit ja leskirouvat, kirjoittakaa minulle. **Yhdessä 43/175 (Asikkala)**

N:o 8619. Sinä kunnon tyttö, kaipaatko ystävää? Kirjoita raittiille, urheilua harrastavalle pojalle. En tanssi. **Joko kesäloma yhdessä 22/178 (Tampere)**

N:o 8620. Hei, tytöt! 2 kunnon poikaa kaipaa kirjeystävää. Kirjoittakaa meille, me vastaamme teille. **Kesällä 24/166, Suomeen 34/167 (Ruotsi)**

N:o 8621. Reippaat, pitkät ja tummat pojat, kirjeitänne odottaa 2 kookasta tyttöä. **Saammeko 18/174, Kirjeystävät 14/170 (Palopuro)**

N:o 8622. Harvoin saapi rannan koivu suojan meren tuulilta. Harvoin saapi ujo poika suukon tytön huulilta. Reippaat tytöt, kirjoittakaa yksinäiselle pojalle, miel. valokuvan kera. **Oma auto 21/166 (Ruotsi)**

N:o 8623. Hei, tytöt sievät, sorjat, tummat ja vaaleat, kirjoitattehan reippaalle ja huumorintajuiselle pojalle, miel. valokuvin? **Jami 21/170 (Satakunta)**

N:o 8624. Kiltti kunnon tyttö, huom! Raitis, yksinäinen poika etsii toveria hertaisen luonteen omaavasta neitosesta mistä vain. **Tavataanko 21/167 (Pihlajavesi)**

N:o 8625. 2 tyttöä haluaisi mielellään istua moottoripyörien takaistuimella, vaan ei ole paikkaa vapaana. Vai onko? Kunnon pojat, vastatkaa. **Vesimies 19/165, Härkä 18/159 (Helsinki)**

N:o 8626. Ookko mun, ookko? Kirjoitakko mulle, kirjoitakko? Jos olet pitkä, fiksu ja reilu jannu, niin pane pännä pyörimään. Täällä kyllä vastataan. Miel. foto mukaan. **Jänistääkö? 18/170 (Etelä-Pohjanmaa)**

N:o 8627. 2 rehtiä ammattimiestä etsii ystävää miellyttävistä neitosista. Vastaukset miel. valokuvin. **Unelmat 26/170, Onnesta 21/178 (Nurmes)**

N:o 8628. Sinä pieni, hellä ja hyvä nainen, 25—30-v., odotan sinulta vastausta. Kirjoitathan kunnolliselle, yksinäiselle ammattimiehelle, inval. **Kevätsade 33/160 (Tampere)**

N:o 8629. Sinä tumma lähipitäjän solakka tyttö, joka harrastat retkeilyä ja pidät moottorilla ajosta, kirjoita minulle ja liitä kuva kirjeesi mukaan. **Hiljainen 18/176 (Pielavesi)**

N:o 8630. Hei, te reippaat pojat, kirjoittakaa 2 tanssia ja retkeilyä harrastavalle tytölle. Valokuva suotava. **Juhannuksena 17/163, Tavataan 16/155 (Oulu)**

N:o 8631. Sinä tanssitaidoton kunnon tyttö, jos et halua seikkailla vaan kaipaat uskollista ystävää, kirjoita raittiille, tosi kunnolliselle pojalle. Varma vastaus. **Kaunis ystävyys 21/167 (Keski-Suomi)**

N:o 8632. Kynäilyä harrastava mies etsii avomielistä kirjeystävää naisesta, jolla on kokemuksia mm. vankilan elämästä. Ikä sivuseikka. **Nainen ja elämä 30/178 (Nurmes)**

N:o 8633. Yksinäinen, raitis maalaispoika etsii kirjeenvaihtoseuraa maaseudun tytöistä. Kirjoitathan minulle? Valokuva tervetullut. **Rehti toveruus 29/175 (Sotkamo)**

N:o 8634. Urheilua ja moottoripyöräilyä harrastava, tanssitaidoton poikamies haluaa kirjeystävän tanssivista tai tanssitaidottomista tytöistä. Valokuva yllätys. **Tavataanko ensi kesänä? 21/178 (Kainuu)**

N:o 8635. Tytöt, muistakaa kirjein erämaahan eksynyttä etelän poikaa. **Rj. 24/168 (Kuusamo)**

N:o 8636. Musikaalinen nuorimies Ruotsissa haluaa kirjeenvaihtoon vapaiden suomalaisten neitosten kanssa. Vastaukset valokuvin suomen, ruotsin tai englannin kielellä. **Valssi mollissa 24/175 (Ruotsi)**

N:o 8637. Vapaat kunnon miehet kaikkialla, 20—40-v., kirjeitänne odottavat vaaleat sisarukset. Kuva yllätys. **Taikayö 23/165, Desiree 19/167 (Tampere)**

N:o 8638. Lennä, pieni toiveemme, täytä suuri haaveemme, lennä luokse tyttöjen somien, mut ei toisten omien. Valokuva yllätys. **Kesällä 21/175, Autoilla 21/170, Suomeen 18/174 (Ruotsi)**

N:o 8639. Tytöt, huomio! Raitis, kunnollinen maaseudun poika on vailla kirjeystävää. Kuka ehtii vielä? Varma vastaus. **Pohjolan poika 26/180 (Taivalkoski)**

N:o 8640. Hei, tytöt somat, mut ei toisten omat. 2 poikaa seilaa vailla omaa kirjeheilaa. **Kuva 17/175, Mukaan 16/170 (Lavia)**

N:o 8641. 2 tyttöä ja 1 poika etsii kirjeystävää kunnon pojista ja tytöistä. Kuva kuvasta. **Opiskelija 21/170, Opiskelija II 19/168, Autosuhari 20/175 (Rovaniemi)**

N:o 8642. Nuori poika etsii kirjeenvaihtotoveria läheltä tai kaukaa. Tytöt, kirjoittakaa. **Suklaasydän 19/173 (Kymi)**

N:o 8643. Hei, pojat nuoret ja soreat! Maalaistyttö on vailla kirjeystävää. Kuva mukaan. **Pohjolan tyttö 18 (Siikakämä)**

N:o 8644. Helou, reippaat pojat, kirjoittakaa valokuvin meille. Vastaamme samoin teille. **Desiree 17/167, Sambesi 17/156, Moonika 16/160 (Jaala)**

N:o 8645. On aurinko, tähdet ja kuu mulle rakkaat, sinä rakkahin kaikista vain. Tytöt, kirjoittakaa 2 pojalle. **Onnea 23/175, Etsin 25/165 (Kurikka)**

N:o 8646. Huom, pitkät, hauskat pojat, kirjoittakaa vaalealle tytölle. Kuva mukaan. **Pohjolan neito 16/158 (Muhos)**

N:o 8647. Te fiksut friidut läheltä ja kaukaa, joilla on tulinen veri ja säihkyvät silmät, kirjoittakaa 3 kunnon pojalle valokuvin. **Tampereelta 21/173, Kuopiosta 18/170, Varkaudesta 17/175 (Sulkava)**

N:o 8648. 3 ryhmänjohtajaa vailla tosi ystävää. Ikävä meidän täällä olla on ystävää vailla. Siispä tytöt, kirjoittakaa meille. Varmasti vastaamme. **Tuli 20/175, Suudelmaa 20/177, Odottaen 20/177 (Hanko)**

N:o 8649. Tytöt! 4 ilmasotakoulun oppilasta odottaa kirjeitänne. **Pomo 18/180, Vanha 18/165, Leijona 18/166, Reipas 20/175 (Kauhava)**

N:o 8650. Hiljainen, raitis maalaispoika etsii elämänkumppania. Saloseudun tyttö, piirrä pari sanaa mulle, minä lähetän kuvan sulle. **Vain maalta 22/176 (Jalasjärvi)**

N:o 8651. Kun kirjetoveria valitset, niin muista silloin tarkoin, että tovereita aina saa, mut uskollista harvoin. Vaatimattomat tytöt, kirjoittakaa raittiille, tanssitaidottomalle pojalle. **Saanko ystävän uskollisen? 23/174 (Helsinki)**

N:o 8652. Sinä kunnon tyttö tai leskirouva, jos tunnet elämäsi yksinäiseksi, kirjoita vakavamieliselle, raittiille kunnon pojalle, miel. valokuvin. **Kahden asia 29/161 (Sukeva)**

N:o 8653. Pojat! Olemme ystävää monasti kaivanneet, tuumineet ja arvailleet, että mistähän saisimme ystävät somat ja vaikkapa ikiomat. Vastaukset miel. valokuvin. **Valkoiset 20/165, Kielot 19/160, Nää otathan 18/163 (Joensuu)**

N:o 8654. Poika, sinä joka tunnet itsesi yksinäiseksi, kirjoita kunnon tytölle. **Mustat silmät 18/160 (Matinkylä)**

N:o 8655. Hei, tytöt! Kirjettänne odottaa ja toivoo 2 kunnollista poikaa. Tavataanko juhannuksena yhteisellä retkellä? Valokuva yllätys. **Vain 25/170, Kahden 25/169 (Pakila)**

N:o 8656. Seisahda sä silmäpari, katso ilmoitusta tätä. Kunnon maalaistyttö, ethän vastaamatta jätä? Kuva kuvasta. **Kaipaava 21/171 (Tuupovaara)**

N:o 8657. Eronnut rouva ja neiti toivovat kirjeystävää. Kirjeet tervetulleita läheltä ja kaukaa. Valokuva suotava. **Härkä 33/162, Kalat 16/158 (Ruotsi)**

N:o 8658. Tuli mieleen aatos tää: Saanko ystävän tai ilmanko jään? Tumma ja vaalea neiti etsivät kirjetoveria reippaista kunnon miehistä. **Kuva 33/165, Yllätys 21/163 (Hämeenlinna)**

N:o 8659. Yhtyvätkö tiemme milloin? Saanko ystävän mä silloin? Hiljainen Keski-Suomen poika kaipaa kirjeystävää kunnon tytöistä. Vastaukset läheltä ja kaukaa tervetulleita. Kuva yllätys. **Raitis 23/176 (Salo)**

N:o 8660. 2 kunnollista, elämäntavoiltaan säännöllistä merimiestä haluaa kirjeenvaihtoon 2 fiksun ja tarmokkaan neidin kanssa. Kuva mukaan. Villamyssymissit, turha vaivautua. **Atlannin seiluri tummatukka 17/176, Atlannin seiluri vaaleatukka 18/178 (Etelä-Amerikka)**

N:o 8661. Ikävä on kahvi juoda ilman sokeria, ikävä on tytön olla ilman toveria. Raittiit kunnon pojat, kirjoittakaa 3 fiksulle Karjalan tytölle. **Toukokuun unelma 17/155, Keltaruusu 15/165, Valkoiset kielot 15/160 (Öllölä)**

N:o 8662. Sinä vaatimaton tyttö, joka tunnet itsesi yksinäiseksi ja kaipaat tosi ystävää, kirjoita samanlaiselle pojalle. **Unelma 32/170 (Ruotsi)**

N:o 8663. Kun kesä kaunis saapuu ja ruusut puhkeaa, niin sydän pieni silloin sinua kaipailee. Raitis, tavallinen nuorimies toivoo näin löytävänsä ystävän kunnon tytöstä. **Huomispäivä 29/172 (Helsinki)**

N:o 8664. Neidot, hei! Vuodet vierii, ikää karttuu, ystävättä vielä oon. Odotan kirjeitänne. **Skorpioni 30/173 (Helsinki)**

N:o 8665. Sinä kiltti tyttö, jos olet yksinäinen, kirjoita yksinäisyyteen kyllästyneelle pojalle. Vastaan varmasti. **Saanko ystävän 21/168 (Jurva)**

N:o 8666. On nuoruus kauneinta aikaa, mutta yksin se outo on, kun haaveet lentävät kauas ja sydän on lohduton. Maaseudun tyttö toivoo itselleen ystävää kunnon pojista. **Sydämeni toivomus 24/165 (Humppila)**

N:o 8667. 3 iloista villikissaa etsii kesyttäjää pitkistä, söpöistä, tanssitaitoisista pojista. Valokuva mukaan. **Villikissa I 16/165, Villikissa II 19/165, Villikissa III 24/160 (Tammisaari)**

N:o 8668. Pojat, ketä lienettekin! Kun katsotte tätä, kirjoitattehan meille. 2 iloista, reilua tyttöä haluaa tutustua teihin. Kuva kuvasta. **Tanssimmeko 20/166, Yhdessä 17/162 (Taivalkoski)**

N:o 8669. Tummat pojat, hei! 2 tyttöä vailla kirjeheilaa. Vastaukset miel. valokuvin. **Tumma 20/160, Vaalea 20/170 (Häme)**

N:o 8670. Kuhmon tytöt, kirjoittakaa kunnon pojalle. Kuva kuvasta. Tavataan kesällä. **Kaunis ystävyys 18/172 (Kuhmo)**

N:o 8671. Reippaat pojat, huom! 2 tyttöä odottaa kirjeitänne. Varmasti vastaamme. **Anastasia 17/160, Uskadara 18/160 (Pori)**

N:o 8672. 3 pojan pyyntö tää, kiltit tytöt, täyttäkää. Vastaukset miel. valokuvin. **Tavataanko 25/179, Ensi 18/169, Kesänä 15/167 (Kainuu)**

Hyviä kirjoja halvalla —

Vain 30–100 markkaa maksavat romaanit Ilmarisen kirja-alennusmyynnissä

Valittuanne haluamanne kirjat luettelosta täyttäkää tilauskuponki tarkasti ohjeitten mukaan

LAURI VIRTA: **KAKSI LÄMMINTÄ KÄTTÄ** on kaunis ja liikuttava rakkausromaani. Siv. 200. Hinta ennen 177:— — nyt 100:—

PEKKA PURSI: **KUN LAIVA JÄTTI** — hauska ja vauhdikas romaani erään merimiehen seikkailuista kaukaisilla mailla. Siv. 150. Hinta ennen 97:— — nyt 60:—

Käännöskirjallisuutta:

HAL PINK: **HELEN EI PELKÄÄ JÄNNITYSTÄ.** — Englantilainen jännitysromaani timanttivarkaasta ja hänen "kääntymyksestään". Siv. 176. Hinta ennen 105:— — nyt 60:—

ETHEL M. DELL: **HÄNEN RITARINSA** — kertomus englantilaistytöstä, joka kokee jännittäviä seikkailuja kuljettaessaan salaisia asiapapereita ja joka onnistuu tehtävässään lopulta erään nuoren miehen avulla. Siv. 264. Hinta ennen 145:— — nyt 80:—

L. NOEL: **HÄNEN SHEIKKINSÄ.** — Romaani kauniista englantilaisesta naisesta ja marokkolaisesta sheikistä ja heidän rakkaudestaan. Siv. 160. Hinta ennen 76:— — nyt 50:—

ALENNUSMYYNTIOHJEET:

- Kirjojen myynti tapahtuu postin välityksellä.
- Maksu kirjoista sekä postikulut (40:—, jos tilaus ei ylitä 500 markkaa, jolloin lähetys on postivapaa) on maksettava käteisellä joko kirjeitse tai maksamalla postisiirtotilille 8436. Viime mainitussa tapauksessa ei tarvitse lähettää tilauskuponkia, mikäli postisiirtokortin tiedonantokuponkiin on selvästi merkitty ne kirjat, jotka ostaja haluaa sekä tietenkin ostajan nimi ja tarkka osoite.
- Kirjoja on saatavissa vain rajoitetusti, joten alennusmyyntikirjoista kiinnostuneitten on syytä kiirehtiä . . .

Ilmarisen kirja lomalle, matkalle ja iltojen iloksi!

MIELLYTTÄISIKÖ MARTON TAIGA?

Tämän tuotteliaan kirjailijan reipasta jännitystä ja huimia seikkailuja kuvailevia romaaneja, joista ei puutu myöskään huumori, on nyt mahdollista saada 30—60 markalla.

SELVÄ TAPAUS on nimenä MARTON TAIGAN hauskalla ja jännittävällä seikkailuromaanilla, jossa kerrotaan, kuinka nahjuksesta tehtiin aarniometsissä mies. Sivumäärä 125. Hinta ennen 100:— — nyt 60:—

JÄISTÄ NORSUNLUUTA on MARTON TAIGAN reipas meriseikkailuromaani arktiselta mereltä, jossa sekä reilut miehet että suuret lurjukset joutuvat kamppailemaan elämästä ja kuolemasta. Siv. 135. Hinta ennen 80:— — nyt 50:—

KOLMEN COLTIN MIEHET — MARTON TAIGAN "PARHAITA"-sarjaan kuuluva jännitysjuttukokoelma. Siv. 136. Hinta ennen 48:— — nyt 30:—

MINÄ, TOPI TURVE — TAIGAN "PARHAISIIN" kuuluva toinen jännitysjuttukokoelma. Siv. 128. Hinta ennen 60:— — nyt 30:—

PORKKANAN POIKA JA KUNINGAS JOHNNY — TAIGAN vauhdikkaasti ja mukaansatempaavasti kirjoittama seikkailuromaani. Siv. 144. Hinta ennen 88:— — nyt 50:—

PORKKANAN POIKA JA ISO-ANOPPI — romaani, joka on oikeata hyvää MARTON TAIGAA. Siv. 150. Hinta ennen 88:— — nyt 50:—

— Tilauskuponki —

ILMARINEN OY / Kirja-alennusmyynti
Pitäjänmäki
Höyläämötie 11

(Kirjoittakaa osoite kirjekuoreen näin)

Tilaan seuraavat kirjat. — Raha ..... mk seuraa ohessa / on maksettu postisiirtotilille n:o 8436.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Nimi: .....

Osoite: .....

HUOM! Mikäli tilaushinta ei ylitä 500:— on postikuluiksi liitettävä 40:—

HEITÄ HUOLESI HERTTA-ROUVALLE

Antakaa Hertta-rouvalle mahdollisuus pohtia vaikeilta tuntuvia pulmianne. Vastaus ei maksa mitään. Osoite: Viikonloppu, Hertta-rouva, Helsinki, Höyläämötie 11

Hertta-rouva ei vastaa kirjeellisesti. Vastauksen julkitulo kestää suuren kysymysmäärän takia useita viikkoja, mikä seikka pyydetään huomioimaan io kysymystä esiteltäessä.

Neuvosta hyvillään: Luonne, ura ja toveri? S. 11. 7. -30. — Ylitunteellinen, voimakkaasti eroottinen, herkästi rakastuva, pohjaltaan käytännöllinen, kotirakas, perheihminen, mutta persoonallisuudeltaan vaihtelunhaluinen, liikkuva, suurpiirteinen, älyvoittoinen, vapaudestaan taisteleva. Hidas tarttumaan työhön, mutta kestävä kerran alkuun päästyään, älypuolistaan huolimatta harkitsee tunnevoittoisesti. Sopii tehtäviin, joissa on vaihtelua ja vaaditaan kekseliäisyyttä. Elämäntoveriksi sopisi esim. vesimies, jos hänessä sen lisäksi olisi vesi- ja maamerkkejä.

Heinäkuu: Kysymystä ei julkaista. — Hän vastaa ihannettanne, teillä on eroottista sopivaisuutta, hänellä on kestävät tunteet ja molemmissa järkiperäistä taloudellisuutta, joten merkkien puolesta tuntuu tulevaisuus onnekkaalta.

Vihille aikova: Kysymystä ei julkaista. — Teillä ei juuri olekaan elämän arkea, sillä ajattelette ja tunnette niin suurpiirteisesti, että tuskin jalka maata hipoo. Tahtoisitte kaiken olevan suurta ja loistavaa juhlaa. Sen ohessa teillä on kunnianhimoa, velvollisuudentuntoa siinä mielessä, että tahdotte näyttää, että pystytte, osaatte. Juuri ihmisenä, yhteiselämässä tulette pojan kanssa hyvin toimeen, mutta tunnetta edustavat merkit ovat kovin erilaiset. Teillä tulta, hänellä maata.

Neuvosta kiitollinen: Kysymystä ei julkaista. — Teidän perusluonteenne voimakas tunnepanos vastaa miehenne ihannetta, mutta persoonallisuutenne on liian hyökkäävä ja johtava ja tunnemerkkinne vaativia, mistä syntyy ristiriitaa. Hän toivoisi naiselta suurempaa hellyyttä, alistuvaa antaumusta eikä niin paljon ohjeita. Hän on lennokas, välitön, iloinen ja suurpiirteinen, ellei hänen siivilleen lasketa "lyijyä". Teillä on ihanne täydellisestä miehestä — eikä elävä ihminen voi koskaan olla kaavan mukainen. Ottakaa miehenne sellaisena kuin hän on, koska hän ei suinkaan ole mahdoton, vaikka ei olekaan juuri sellainen kuin teidän kiiltokuvanne miehestä. Antakaa hänen ryypätä se vähä, minkä hän ottaa, kun ei siitä ole vahinkoa kodille, niin ei synny riitaa. Teidän hermonne kiristyvät enemmän sen "kiiltokuvanne" tähden kuin siksi, että miehenne hiukan maistaa. Älkää vaatiko häntä elämään kaavanne mukaan, mutta pyytäkää, että hän on selvänä silloin, kun lähdette yhdessä. Älkää olko niin tinkimätön, älkää vaatiko toista itsenne kaltaiseksi, siitä ei hyvää koidu. Tyttärenne on tinkimättömyydessään suuresti teidän kaltaisenne ja näkee helposti vikoja muissa. Aikanaan tulee erotiikka hallitsemaan hyvin tärkeästi hänen elämäänsä. Nuorempi tytär on mukautuvampi, valoisampi, herkempi luonne ja joutuu helposti vanhemman sortoon. Miehenne juominen johtunee siitä, että hän tahtoo istua iloisessa seurassa, olla keskipisteenä. Menkää joskus miehenne mukaan, kun eivät teitä enää pikkulapset pidätä kotonakaan.

HUOMATKAA, KYSYJÄT!

Hertta-rouva vastaa vain joko tunneasioihin tai horoskooppikysymyksiin. Tavalliset arkiset kysymykset eivät sovellu hänen osastoonsa.

Miten, 16 v.: Kysymystä ei julkaista. — Sovitte — ja myöhemmin sovitte vielä paremmin, kun teidän taloudelliset kykynne heräävät ja vahvistuvat. Poika on eteenpäin pyrkivä, harkitseva ja järkevä ihmisenä, vaikka rakkaudessaan ajattelematonkin. Ehdottakaa kihlausta.

Kumman valitsen?: Kysymystä ei julkaista. — On tosiaan niin, että molemmat sopisivat. Näihin asti on poika I sopinut paremmin, mutta kun teidän kummankin merkit siirtyvät hiljalleen, muuttuu niiden suhde sellaiseksi, että poika II sopii teille paremmin, todella oikein hyvin. Teissä tunnepuoli kasvaa, herkistyy, kiintymyksenne kotiin ja lapsiin lisääntyy, ja siinä tavoitatte poika II:n perusluonteen. Myös eroottinen sopivaisuus voimistuu. Poika I:n tunnepuoli on kyllä hyvin kestävissä merkeissä, II:n taas heilahtelevampi, vaikka hän persoonallisuudeltaan on vakaampi ja tukee perhettään huolellisemmin, mikäli ei eksy alkoholiin, sillä se veisi hänet mennessään. Tutkikaa, onko hänellä siihen taipumusta. Älkää vielä ratkaisko asiaa, olettehan kovin nuorikin, vaan katsokaa vielä, miten pojat elävät.

Mennäkö vai eikö mennä?: Kysymystä ei julkaista. — Erotiikka ja yleensä elämän huvipuoli on hänelle hyvin tärkeä. Hän on hiukan salamyhkäinen, hiljaisuudessa harkitseva, eikä vastaa teidän reilua, avointa, lujaa miesihannettanne, joka ei ryhtyisi mihinkään hämäräperäiseen eikä matalaan. Älkää vielä hätäilkö avioon, sillä voi tulla tätä sopivampikin, esim. härkämies, joka on yleensä luotettava ja samalla voimakkaasti tunteva. Tämä mies saattaisi esim. humalassa olla hyvinkin väkivaltainen.

Kihlapari: Minä olen s. 8. 8. -39, sulh. 28. 10. -33. — Tunnepuoliltanne sovitte, mutta taloudellisissa asioissa sulhasenne on liian avokätinen ja ajattelematon.

V. M—n, J—niemi: Kysymystä ei julkaista. — Sovitte aika hyvin, tyttönne on toimekas oinas, ja teidän Venuksenne on merkissä, joka kiintyy aina itseään nuorempiin.

Kohtalon leikkiä: Poika s. 24/11 ja minä 31/8. Voinko luottaa häneen? — Jousimies ja leijona sopivat hyvin. Jousimies on yleensä avoin, rehellinen, rohkea, antelias ja hyvää tarkoittava. Onni suosii häntä.

Neuvosta kiitollinen 27 v.: Olemme olleet vasta 3 kk kihloissa, mutta hän on jo tänä aikana pettänyt minua. Voinko ajatella avioliittoa hänen kanssansa? Rakastan häntä siitä huolimatta. Hän on s. 11. 11. -28, minä 1. 10. -29. — Sovitte ihmisinä, sovitte eroottisesti, mutta oikeata sydänten läheisyyttä teillä ei ole, eikä hän vastaa ihannettanne. Teidän ajatuksenne liikkuvat kauneuden maailmoissa, olette idealisti, mutta hänen vaeltavat vain viettien valtakunnassa. Erotiikka hallitsee häntä siinä määrin, että tuskin hän milloinkaan tulisi olemaan uskollinen. Teille sopisi rapupoika.

Onnellinen neitsyt 17 v.: Kysymystä ei julkaista. — 3. 1. -38 s. sopii paremmin teidän merkkeihinne, on kiintymyksessään kestävämpi, perusluonteeltaan harkitsevampi, elämässä eteenpäin pyrkivä, käytännöllinen kuten tekin. 27. 11. -38 s. on ihmisenä levoton seikkailija, rakkaudessaan hetkellisempi, erotiikkaa ajatteleva ja siksi helpommin uskottomuuteen sortuva. Tähdet suosivat naapurin poikaa.

Onnen onkija: Tyttö s. 31. 3. -34, poika 11. 1. -30. Onko luonteissamme sopimattomia piirteitä? — On niitäkin! Te olette levoton, itsenäinen, johtava luonne, joka ei anna minkään rajoittaa vapauttaan, joten teidän on valittava miehenne tavallista tarkemmin, että avioliittonne onnistuisi. Olette hauska seuraihminen, mutta ette alkuunkaan perheenemo eikä kodinnainen. Kaikki harrastuksenne pyrkivät kodin ulkopuolelle suureen maailmaan. Teidän täytyy saada toveriksenne samanlainen vaeltaja. Tämä poika on ainoastaan persoonallisuudeltaan samanvireinen kanssanne, mutta hänen perusluonteensa ja naisihanteensa on aivan vastakkainen. Hän ihailee naista, josta hänellä ensiksikin on taloudellista hyötyä, joka on ahkera, tasainen, sitkeä yrityksissään, harkitseva, hillitty, vanhoillinen, mukautuva. Te ette ole mitään näis-

tä. Teille sopisi parhaiten vesimies, sen jälkeen jousimies, myös kaksonen on mahdollinen.

Tyttö Kainuusta: Olen s. 24. 1. -33, toverini 26. 3. -29. Voiko avioliittomme onnistua? — Vaikka poika vaikuttaa iloiselta ja huolettomalta, ovat hänen tunnemerkkinsä kestävissä, uskollisissa asemissa ja juuri perhe on se kannustin, joka innostaa häntä työhön ja toimintaan. Teillä on älyllistä yhteisymmärrystä ja sydänten läheisyyttä. Annatte ihmisenä toisillenne paljonkin vapautta, mutta rakkautenne on rajoittavaa ja mustasukkaista molemmin puolin. Avioliittonne onnistuu, jos te saatte määrätä kukkarosta, sillä olette teistä kahdesta käytännöllisempi. Pojalta hurahtaa helposti rahaa hauskassa seurassa.

Skorpioni: Olenko skorpioni vai jousimies? Olen s. 22. 11. -39. Millainen on kaksospoika? Mikä parhaiten sopii? — Olette skorpioni, mutta sen lisäksi teissä on paljon jousimiestäkin. Kaksospoika ei sovi teille mitenkään, mutta kalapoika sopisi, jousimiespoika ehkä vielä paremmin. Kaksonen on älyihminen, te olette pelkkää tunnetta.

Onneton 15 v.: Kysymystä ei julkaista. — Jousimies ja oinas sopivat hyvin, joten ei ole syytä eroon.

Kaksi sisarusta: Kuinka saisimme sukunimemme muutetuksi? — Kirjoittakaa siitä anomus sen läänin Lääninhallitukseen, missä asutte. Se on läänin pääkaupungissa. Ei anomus paljon maksa.

Onko hän tosissaan?: Kysymystä ei julkaista. — Mies on itsekeskeinen ja määräävä luonne, te olette itsenäinen ja ennen muuta vapauttanne rakastava, joten joutuisitte aikamoiseen sortoon tämän miehen rinnalla. Lisäksi hän on teitä tuntuvasti vanhempi, eivätkä merkkinnekään alkuunkaan sovi. Vanhempanne olivat oikeassa, kun olivat vastaan.

Vanja: Kysymystä ei julkaista. — Älkää "haaskatko" nuoruuttanne, hinta siitä on liian kallis, saatte sen myöhemmin huomata ja katua sitä. Erotkaa mieluummin, kun ette edes tiedä, pidättekö hänestä vai ei. Jos jotakuta todella rakastaa, sen varmasti tietää. Älkää ryhtykö läheisempiin suhteisiin kenenkään kanssa, niin säästytte monilta murheilta. Skorpioni ja kauris eivät sovi, skorpioni uhkuu tunnetta ja erotiikkaa, kauris on järkevä.

Debbie: Kysymystä ei julkaista. — Härkä ja vaaka eivät erikoisemmin sovi, mutta voivat silti tulla toimeen. Kauris ja vesimieskään eivät sovi, sillä vesimies on idealisti, kauris materialisti. Älkää kihlautuko ennen sotaväkeä, vaan katsokaa, miltä välinne sen jälkeen näyttävät. Sanokaa hänellekin, että se on järkevintä.

Mitä tekisin?: Kysymystä ei julkaista. — Onhan sekä tytöllä että pojalla oikeus seurustella yhden ja toisen kanssa — määrätyissä rajoissa, — kunnes löytää sen oikeansa. Niin kauan, kun pidätte monesta yhtäaikaa, ette pidä kenestäkään. Ette ole vielä sidottu kehenkään ettekä siis tilivelvollinenkaan.

Onneton aviovaimo: Kysymystä ei julkaista. — Tilanteenne on todellakin kestämätön varsinkin siksi, että rakastatte miestänne. Jos ette välittäisi hänestä, voisitte jatkaa avioliittoanne noinkin, pitäen yhteisenä vain lapset ja ruokapöydän, eläen kumpikin omaa elämäänne muuten. Käykääpä tuomarilla keskustelemassa asiastanne alustavasti, kertokaa siitä sitten miehellenne ja sanokaa, että jos hän ei kerta kaikkiaan muuta tapojaan, te muutatte lapsinenne pois ja haette virallisen eron. Niin tärkeä askel kuin tuomarilla käynti voi säikäyttää hänet ajattelemaan asioita. Kun aina vain annatte kaiken anteeksi, ei hän ota puheitanne eikä pyyntöjänne vakavasti, vaan elää jatkuvasti poikamieselämäänsä. Merkkinne sopivat kyllä kohtalaisesti, miehenne on pohjaltaan järkevä, mutta persoonallisuudeltaan heikko, virran vietävä. Vanhemmiten hän voi järkiintyä, jos jaksatte odottaa.

Syysheila Panu: Kysymystä ei julkaista. — On parasta, ettette mene häntä tapaamaan, kun ette ole varma hänen tositarkoituksestaankaan. Kauris ja skorpioni eivät juuri sovi. Teille sopisi paremmin kala tai rapu.

Onko toivoa?: Kysymystä ei julkaista. — Sovitte erittäin hyvin, joten kihlautukaa vain. Olette molemmat tulisia, levottomia idealisteja, mutta teillä on sentään hivenen verran enemmän taloudellisuutta, joten avioliitossa on kukkaro teillä parhaiten turvassa.

Neuvosta kiitollinen tyttö: Olen seurustellut pojan kanssa 2 v. ja olemme ajatelleet asiat pitemmällekin, mutta minä en oikein uskalla, kun tämä poika on avioton lapsi ja hänen äitinsä huonossa maineessa. Kulkisiko sellainen suvussa? Voisiko tästä pojasta saada uskollisen miehen? Hän on hyvin kiltti. Hän on s. 27. 1. -36, minä 24. 8. -35. — Tämä poika on merkeiltään tunnollinen ja kunnollinen, ja hänellä on voimakas, syvästi perheeseen kiintynyt tunne-elämä. Hän on myös taloudellinen, joten hänellä on kaikki hyvän aviomiehen merkit. Persoonallisuutenne sopivat hyvin. Totelkaa häntä kaikissa käytännön asioissa, sillä hän on niissä teitä taitavampi. Hänen äitinsä harha-askeleet ovat todennäköisesti olleet hänelle enemmän varoittavana kuin seurattavana esimerkkinä.

Ruotsin tyttö: Mitkä ovat 20/6 s. luonteenpiirteet? Kuinka sopivat 3. 6. -09 s. mies ja 20. 6. -20 s. nainen? — Sopivat erittäin hyvin kaikin puolin. 20/6 s. on levoton, vilkas, opinnoista ja yleensä kirjallisuudesta kiinnostunut, liikealoillekin sopiva, älyvoittoinen, vaihtelunhaluinen, iloinen, huoleton, joustava.

Sovimmeko yhteen?: Mies s. 20. 3. -29, minä 6. 8. -30. Mitä eroavaisuuksia on luonteissamme? — Eroavaisuuksia niissä tosiaankin on. Te olette etupäässä älyihminen, mies aivan kylpee tunteissa, mutta vuosien kuluessa hänen merkkinsä siirtyy hieman teitä lähemmäksi, mikä lisää yhteisymmärrystä. Sydänten läheisyyttä näyttää olevan ja sitkeää kiintymiskykyä puolin ja toisin. Pahin eroavaisuutenne on se, että hän katsoo asioita niitten tunnepuolilta, te älyn. Silti hänen ihanteensa on järkiperäinen nainen, sellainen kuin te. Hän on kiintynyt kotielämään, lapsiin, sopii aviomieheksi. Tunneherkkänä hän loukkaantuu vähästä, vaatii hemmottelua, hellyyttä, on puuskittainen — kaikki asioita, joita teidän järkiihmisenä on vaikea käsittää. Varovaisuus teillä on yhteistä. Hänellä se johtuu arkuudesta, teillä harkinnasta.

Neuvosta kiitollinen: Mies s. 13. 2. -24, nainen 1. 12. -30. Sopiiko jousimiehelle paremmin kaksonen kuin vesimies? — Jousimiesihmistä on kahta lajia. Toinen on filosofoiva, toinen ulospäin toimiva, urheileva. Jälkimmäiselle sopii kaksonen paremmin, edelliselle vesimies. Teille sopii parhaiten oinas tai leijona. Yhtymäkohtanne tähän mieheen ovat verraten heikot.

Nuoripari: Olemme hiljattain menneet naimisiin ja tahtoisimme tietää, sovimmeko merkkiemme perusteella. Mieheni s. 28. 2. -31, minä 11. 4. -34. — Te olette kovin herkkä ja innoituksen mukaan toimiva. Olette toiselta puolen johtava luonne, toiselta puolen aivan orjamaisuuteen asti alistuva — varsinkin rakastuneena. Miehennekin on voimakkaasti tunneihminen ja sopeutuu siis teidän merkkeihinne, mutta sen lisäksi hänessä on käytännöllisyyttä ja taloudellista harkintaa enemmän kuin teissä, joten riitanne liikkuvat aikanaan niillä aloilla. Nyt elätte ehkä vasta tunteitten kuohuissa, joiden laineet lyövät korkeina teidän perheessänne. Merkkinne ovat hedelmälliset puolin ja toisin, joten jälkikasvua on tiedossa. Mies on perheihminen, kiintynyt kotiin ja lapsiin. Hänen on vältettävä alkoholia.

Onneton 21 v.: Kysymystä ei julkaista. — Teidän tunnemerkkinne sopivat erittäin hyvin, ettekä ihmisinäkään riitaantuisi, sillä te olette peräänantava, mukautuva, hän itsekeskeinen, vaativa, käskevä. Eroottisesti hän on häilyvä, joten pelkään, ettei hänen kanssansa siltä puolen kukaan tulisi tosionnelliseksi, ette te eikä se toinenkaan. Eiköhän olisi viisainta pyrkiä eroon sellaisesta pojasta. Jos hän eroaisi siitä nykyisestä ja alkaisi tosissaan seurustella teidän kanssanne, niin jokseenkin varmasti hän taas etsisi toisen, jonka salaisi teiltä. Etsikääpä neitsytpoikaa, niin saatte uskollisemman.

22 v. tyttö: Sopivatko 9. 8. -34 s. tyttö ja 18. 9. -36 s. poika? Sama poika ja tyt-

tö s. 12. 3. -34. — Poika sopii paremmin 12. 3. -34 syntyneelle kuin 9/8 syntyneelle, jolle sopii rapu-, oinas- tai jousimiespoika. Sormivaivanne voivat johtua C-vitamiinin puutteesta. Käykää näyttämässä lääkärille, etteivät pääse pahemmaksi.

Toivonko turhaan?: Kysymystä ei julkaista. — Te sovitte persoonallisesti ja vastaatte toistenne ihannettakin, mutta tunnemerkkinne ovat hyvin erilaiset. Te olette järkeilevä älytyyppi, hän voimakkaasti eroottinen. Hänen ihanteensa rakkaudessa on puhtaus, mutta hänen viettielämänsä on tavallista voimakkaampi ja niin ollen ristiriidassa hänen kauniisiin ajatuksiinsa. Todennäköisesti hän ei pysty elämään siten kuin te toivotte. Hän luultavasti sekä juo että muutenkin hurjistelee — eikä voi sille itsekään mitään. Ensin hän katuu jälkeenpäin, sitten ei enää edes kadukaan. Merkit viittaavat siihen. Teille sopisi kaksospoika oikein hyvin. Ehkä on parempi, että näin hiljalleen eroatte ja säilytätte toisenne vain kauniina muistona, kappaleena kahden matkaa, jota ei sopinut pitemmälle jatkaa. Tässä vaiheessa hän pelkää itseäänkin.

Umpikujaan eksynyt: Kysymystä ei julkaista. — Äitinne on oikeassa siinä, ettei päästä teitä toiselle paikkakunnalle. Tärkeintä olisi, että hankkisitte itsellenne esim. jonkin kurssin avulla hyvän ammatin. Nuoriin voitte tutustua paremmin omalla seudullanne kuin vieraalla, etsiytykää vain siellä seuroihin ja yhdistyksiin. Älkää ryhtykö tanssimaan, jos ette sitä kaipaa. Näppylät ja pieni pyöreys häviävät iän mukana. Pääasia yleensä on, että pitää ihonsa puhtaana, voitelee pesun jälkeen sitruunalla ja hyvällä rasvalla, syö vihanneksia ja ulkoilee — siinä häviävät sekä kilot että näppylät. Tukkanne ei sovi pitkänä eikä lyhyenä, vaan korvien alapuolelle ulottuvana, siis siltä välin. Suora, ei liian kapea hame sopii parhaiten. Alkakaa tervehtiä häntä ystävällisemmin, siitä se alkaa.

Epätoivoinen 17 v.: Marja s. 25. 11. -39, Roine 7. 6. -39, Nisse 15. 9. -39, Olli 5. 7. -39, Olavi 2. 10. -38. — Vaikka olette persoonallisesti vakava, päättävä, täsmällinen, olette tunneasioissa hetkellinen ja harkitsematon, liiankin herkkä ihastumaan. Vaikka poikia onkin näin suuri valikoima, ei kukaan heistä kuitenkaan oikein sovi. Roine on älytyyppiä, tunneasioissa kylläkin kestävä, sitkeä, Nissen tunteet ovat myös vakavat, Ollin hetkelliset, uskottomat, Olavi etsii etupäässä erotiikkaa. Parhaiten näistä sopii Nisse sekä ihmisenä että tunteiltaan. Roine on ihmisenä levoton, seikkaileva ja vapauttaan rakastava.

Kannattaako toivoa enää mitään elämältä?: Kysymystä ei julkaista. — Älkää ottako sitä asiaa niin raskaasti, sellaista on sattunut monelle muullekin. Älkää silti kertoko siitä sulhasellenne, ei edes avio-miehellenne, sillä se ei ole tarpeellista. Nyt kun ymmärrätte asiat, näette, missä olette tehnyt virheitä, olette kuin uusi ihminen, joka alkaa elämänsä alusta. Älkää enää katsoko taaksenne, se vain häiritsisi nykyistä onneanne. Kotinne tukalista oloista pääsette mennessänne avioliittoon. Poika sopii teille aika hyvin ja hänen tunteensa ovat kestäviä, harkittuja, hän ihailee naista, joka tahtoo yhdessä yrittää elämässä eteenpäin, pyrkiä vaurauteen, hyvään elintasoon. Selkäsärkynne takia käykää lääkärissä, sellainen on varsin yleistä ja voi johtua monista syistä. Mitä pikemmin voitte mennä naimisiin p.o. pojan kanssa, sitä nopeammin pääsette irti nuoruutenne ikävistä vaikutteista, kun ympäristönnekin vaihtuu.

Sininen satu: Kysymystä ei julkaista. — Sormuksen ja levyjen takia lienee ainoa keino — mikäli ette tahdo kääntyä poliisin puoleen — lehti-ilmoitus hänen nimellään. Sen ehkä näkee ainakin joku hänen tuttavansa. Pankaa siihen myös oma osoitteenne, että sivullinenkin, joka hänestä tietää, voi vastata. Kenties hän on joutunut onnettomuuteen ja kuollut tai makaa sairaana jossakin. Tämä on yksi selitys. Toinen olisi se, että hän olisi ollut epärehellinen ja näytellyt kaiken aikaa, mikä olisi vieläkin murheellisempaa. Neitseelle sopii parhaiten härkä tai kauris.

Epäröivä 27 v.: Sopivatko 12. 7. -29 s. mies ja 25. 10. -29 s. nainen toisilleen? Sopisiko 12. 6. -24 s. mies paremmin? — 29 s. mies sopii ehdottomasti paremmin, sillä hän on tunnemerkkiä kuten nainenkin, onpa Venuskin samalla linjalla. 24 s. on kovin erilainen, vaikkakin vastaatte perusluonteiltanne toistenne ihannetta, mikä vetää yhteen, mutta yhteiselämä ihanteen kanssa tässä tapauksessa ei olisi sopusointuista sittenkään.

Odottava Ippa: Kysymystä ei julkaista. — Te itse olette perusluonteeltanne suuri idealisti ja hyvä toveri, mutta tunneasioissa kovin hetkellinen, herkästi ihastuva, helposti vieteltävä. Perusluonteenne uskollinen toveruus vetää teitä yhä siihen poikaan, jonka kanssa suhteenne oli puhdas, siksi idealisoitte hänet muistissannekin. Perusluonteenne sopivat astrologisestikin, mutta kun unohditte syntymäpäivän, en voi sanoa tarkemmin hänen muista puolistaan. Mielestäni voisitte ottaa kirjeitse yhteyden häneen, käydä ehkä katsomassakin, se merkitsisi hänelle tässä vaiheessa paljon. Lapsenne isä on lapsirakas perheihminen ja voisi olla hyväkin aviomies. Lapsen takia teidän mielestäni olisi mentävä vihille, vaikka myöhemmin eroaisittekin, että lapsi saisi virallisen isän. Ette tosin erikoisemmin sovi toisillenne, teille sopisi parhaiten oinas-, leijona- ja varsinkin jousimiespoika, mutta hyvä mies hän silti on. Kuka tietää, vaikka alkaisitte kiintyäkin häneen.

Kysymys: Mieheni s. 27. 4. -29, minä 20. 6. -30. — Sovitte persoonallisesti ja tunneasioissa, mutta rahankäsittelyssä ja yleensä elämän taloudellisissa järjestyspuolissa olette erilaiset, joten niistä voi koitua ristiriitoja. Miehenne on niissä tarkempi, harkitumpi. Hän on enemmän materialisti, te idealisti.

Ainaisestiko kärsivä?: Kysymystä ei julkaista. — Veli teki virheen ja teille karhunpalveluksen sillä, että kertoi asian. Nyt se on todisteena teitä vastaan, jos haette eroa, ja juuri sen vuoksi voitte menettää lapsenne lain mukaan. Olisittehan päässyt miehestänne erossa asumallakin, jolloin lapsi ilman muuta, kun miehenne on todistetusti juoppo, olisi määrätty teille. Kaurisihminen on salassa harkitseva, kostava, anteeksiantamaton eikä sovi jousimiehelle, joka on avoin, tulinen, mutta myös äkkipikainen, ajattelematon. Kun ette 7 v. aikana ole kyennyt kiintymään mieheenne, on kai ero parempi kahdesta pahasta, mutta koettakaa saada se sellaiseksi, että lapsi on puolet vuodesta isän ja puolet äidin luona, niin hän ei joudu eroon kummastakaan.

Avioliitossa: Kysymystä ei julkaista. — Kun teillä on lääkärintodistus siitä, että miehenne on teitä pahoinpidellyt, on se tärkeä todiste avioerossa teidän hyväksenne. Mutta kun kaikesta huolimatta rakastatte miestänne eikä teille tule riitaa muuta kuin sukulaisten yllytyksestä, niin eiköhän silloin ole turhaa erota. Eikö olisi parempi taistella kotona onnensa puolesta? Vain vetämällä yhtä köyttä säilyy onni. Miehenne on mustasukkainen siksi, että on niin paljon teitä vanhempi. Se on alemmuutta, koettakaa ymmärtää asia siltä kannalta älkääkä reagoiko mitenkään hänen syytöksiinsä, säälikää häntä, sillä hän siinä eniten kärsii, olkaa hänelle hellä silloin, kun hän moittii teitä. Omaisuudesta on ilman muuta puolet teidän ja olette kotinne emäntä, joten teitä ei kukaan voi käskeä pois. Kahden vesimiehen pitäisi kyllä sopia.

Neuvosta kiitollinen S. R.: Kysymystä ei julkaista. — Kun poika kerran niin tosissaan pitää teistä ja tekin hänestä, niin ottakaa asia vakavasti, olkaa uskollinen — ei se silti estä teitä muuten huvittelemasta — ja odottakaa häntä. Vajaan kahden vuoden kuluttua voitte jo ajatella avioliittoakin ja sitä ennen mennä vaikka kihloihin, jos vanhempanne suostuvat nähtyään valittunne.

Tylsyyteen vaipunut: Kysymystä ei julkaista. — Olette härkä ja teille sopii kauris- tai neitsytmies. Juoru on kuin lumipallo, joka kieriessään vain kasvaa — jopa niinkin suureksi, että ihminen nujertuu sen alle. Ette yksinänne jaksa taistella sitä vastaan, vaan menehdytte ja masennutte. Ainoa ratkaisu on vaihtaa paikkakuntaa — ja kyllin kauas sittenkin. Koetelkaa sitä keinoa niin kauan, kun teillä vielä on voimia siihen. Voittehan sanoa tyttötuttavillenne, että poika kostoksi, kun ei onnistunut, alkoi levittää sellaista juorua. Silloin toisetkin tytöt alkavat karttaa

häntä. Se on teidän kostonne, jonka poika on ansainnut.

Rakastan häntä: Tunsin pojan koululajoista asti, silloin kuljimme yhdessä. Mutta kun koulu loppui, hän ei enää katsonutkaan minuun. Kerran hän kuitenkin pyysi elokuviin, lupasin, mutta en mennyt. Nyt olen katunut sitä. Miten saisin hänet takaisin? Olen härkä, hän jousimies. — Paljastitte ikävän puolen itsessänne, kun ette pitänyt lupaustanne. En ihmettele, vaikkei poika enää välittäisikään sellaisesta tytöstä. Kirjoittakaa hänelle ja pyytäkää anteeksi pois jäämistänne, selittäkää siihen jokin järjellinen syy, niin ehkä hän leppyy. Sen anteeksipyynnön olette todella hänelle velkaa. Härkä ja jousimies eivät sovi, mikäli eivät muut merkkinne lievitä asiaa.

Hänen luokseen 15 v.: Seurustelin 3 kk 18 v. pojan kanssa, sitten ystävyytemme minun puoleltani alkoi kylmetä. Minulla on ollut monta hänen jälkeensä, mutta nyt vasta olen huomannut pohjattoman kaipuuni vain hänen luoksensa, mutta hän välttelee vuorostaan minua, vaikkei hänellä ole muitakaan. Hän on kala, minä skorpioni. Mitä nyt tekisin? — Menkää tapaamaan häntä, jos hän ei usko enää kirjeitänne, ja sanokaa, että olette havainnut hänet kaikkia muita paremmaksi ettekä enää näe syytä etsiä muita. Sellaisen tunnustuksen luulisi jo hänen itsetuntoaankin hivelevän. Kala ja skorpioni sopivat mainiosti. Kala on arka ja ujo, joten skorpionin on oltava aloitteentekijänä.

Onnellinen 17 v.: Olemme seurustelleet 3 kk ja pidämme kauheasti toisistamme. Hän on oinas, minä kauris. — Tarkempi syntymäaika olisi ollut tarpeen. Oinas ja kauris sopivat sikäli, että molemmat pyrkivät eteen- ja ylöspäin elämässä, oinas tahtoo johtaa ja kauris osaa diplomaattisesti mukautua. Oinas on optimisti, kauris pessimisti, siten ne saattavat tasoittaa, innostaa ja jarruttaa toisiaan, jos rakkautta on. Jos sitä ei ole, tulee tuosta erilaisuudesta kuilun levittäjä.

Onneton 15 v.: Olen seurustellut vuoden itseäni paljon vanhemman miehen kanssa, mutta nyt en tiedä, mitä teen. Olen kirjoittanut hänelle, mutta hän ei ole vastannut eikä tullut sovitulle paikalle. Hän on leijona, minä kaksonen. — Voisittehan mennä häntä tapaamaan. Mutta neuvoisin, että jättäisitte hänet mielestänne ja etsisitte ikäistänne seuraa.

Epäröivä: Kysymystä ei julkaista. — Merkkinne puolesta sovitte oikein hyvin. Epäröintinne johtuu siitä, että yleensä — ja varsinkin tunneasioissa, olette luonnostanne epäröivä ja harkitseva, mikä itse asiassa on hyvä. Olette molemmat ihmisinä sopuisia, mukautuvia ja kiintymyksessänne kestäviä. Te olette taloudellisempi kuin poika, joten ottakaa avioliitossa niissä asioissa johto käsiinne.

Olemmeko sukulaissielut?: Tyttö s. 20. 7. -34, poika 1. 4. -32. — Vastaatte toistenne ihannetta, mutta olette silti aika erilaiset, jopa vastakkaisetkin. Poika on levoton, älytyyppinen, tyttö kodin piirissä viihtyvä, tunteikas, taloudellinen. Pelkään, että tästä pojasta saatte miehen, joka on aina menossa, jonka käsistä rahaa valuu saman tien kuin tulee. Siitä nousisi monta myrskyä. Paremmin teille sopisi neitsytmies, joka on tarkka ja kotona viihtyvä.

Kannattaako odottaa?: Kysymystä ei julkaista. — Tämä mies on kovin levoton luonne ja eläisi mieluummin toisten työllä kuin tekisi sitä itse. Tunneasioissa hän on harkitseva ja etsii naisesta taloudellista tukea. Teidän asemassanne en — kaiken kokemanne jälkeen — ottaisi häntä enää takaisin. Olettehan vielä nuori, voitte löytää paremmankin. Mutta tutkikaa miestä ensin, ettette tee toiste samaa erehdystä. Merkkinne sopisivat kohtalaisesti. Teille sopisi myös kalamies hyvin.

Mihin ryhtyä 17 v.: Kysymystä ei julkaista. — Päästyään irti teistä poika on nyt villiintynyt, sillä hän on voimakkaasti eroottinen ja rakastaa oikeastaan itse rakkautta eikä nimeomaan jotakuta tyttöä. Sellaisesta miehestä ei koskaan tulisi uskollista, joten varmaan on teille vain onneksi, että hän on lähtenyt ja tahtoo erota. Etsikää uusi, älkääkä itkekö hänen takiaan. Teille sopisi rapupoika. Teidän tunne-elämänne on uskollista, voimakasta, kestävää.

Liian aikaisin pettynyt 25 v.: Kysymystä ei julkaista. — Teidän älypuolenne vastaa miehenne ihannetta ja teillä on eroottista sopivaisuutta, muuten ovat merkkinne erilaiset. Jotenkin sittenkin sopisitte, jos sukulaiset eivät sekaantuisi asioihinne. Miehenne on itsekeskeinen, helposti ärtyvä, epäluuloinen ihminen, jonka kanssa ei kukaan tule helposti toimeen. Häntä pitäisi kehua ja imarrella, silloin hän olisi tyytyväinen. Teitä moittimallakin hän itseään nostaa. Jos eroatte, saatte tietysti elatuksen lapsille ja itsellenne, mutta älkää lähtekö kuin karaten, silloin joudutte syntipukiksi. Käykää ensin tuomarin luona puhumassa ja asettukaa virallisesti asumuseroon. Ettekö voisi saada anoppianne käsittämään, että myrkyttämällä teidän mielenne hän samalla myrkyttää poikansa avioliiton. Mies, jolla on niinkin paljon entistä perhettä, ei yleensä voi onnistua uudessakaan avioliitossa, kun suuri osa palkasta menee ent. perheelle. Se olisi anopinkin hyvä tietää. Vielä vähemmän uusi vaimo huolisi ent. lapsia vaivoikseen. Koettakaa ensin selvitä sukulaisista, ennenkuin ryhdytte eropuuhiin. Kenties elämä siitä paranisi.

Maxine: Kysymystä ei julkaista. — Teitä ei erota ainoastaan vaaka ja kauris, vaan olette kerta kaikkiaan joka merkkiänne myöten erilaiset, mutta kun persoonallisuutenne ovat iloisissa, avoimissa merkeissä, ette sitä vielä huomaa. Ristiriidat alkavat todella vasta sitten, kun yhteiselämän todellisuus on edessä. Te olette älyllinen, joustava, taipuisa, ystävällinen ja hauskasti vallaton, mutta teissä ei ole sitä kytevää tunteenpaloa, synkkää intohimoa, jota tämä poika itsessään piilottelee. Hän on nukkuva tulivuori, sillä hänessä on samalla jotakin arkaa, joka estää häntä näyttämästä kaikkia puoliaan. Te olette niin kokonaan älymerkkiä, ettette pystyisi jatkuvasti tämän kuohuvatunteisen pojan kumppaniksi. Hän itse on sekä orja että tyranni tunneasioissa, hän tahtoo uhrautua naisensa vuoksi tai sortaa häntä. Hänen naisensa täytyy olla nöyrä orjatar tai polkea häntä pienellä jalallaan — tai tehdä kumpaakin. Te ette todennäköisesti ole vielä edes tutustunut hänen tunnepuoleensa, tunnette hänessä vain iloisen, mukavan toverin. Juomiseen hänellä on epäilyttävän suuret taipumukset, ja humala voi tehdä hänestä väkivaltaisen. Teille sopii parhaiten kaksospoika.

3 v. seurustelleet: Nainen s. 10. 4. -30, mies 22. 6. -29. — Sovitte aika hyvin. Venuksenne ovat samalla aaltopituudella, teillä on kestävät tunteet ja samantyylistä taloudellisuutta. Jonkinlaista erivireisyyttäkin kuitenkin on.

Kalle Mikkola & Kumpp.: Missä merkeissä syntyneet tytöt meille parhaiten sopisivat elämän sulostuttajiksi? 1) s. 1. 1. -27, 2) 28. 1. -29, 3) 10. 9. -30, 4) 1. 3. -34, 5) 12. 1. -36. — Poikamies 1:lle sopii härkä-, neitsyt- tai jousimiestyttö, 2:lle vaaka-, kaksonen tai neitsyttyttö, 3:lle kauris-, härkä- tai oinastyttö, 4:lle skorpioni-, rapu- tai neitsyttyttö, 5:lle neitsyt-, härkä- tai jousimiestyttö. Näitten neuvojen mukaan kun valitsette, niin eiköhän onni seuraa eliniäksi. Vähän teistä itsestänne: Poika 1) vaatii vaimoltaan taloudellisuutta, 2) hellyyttä, 3) eroottisuutta, 4) henkistä toveruutta, 5) reipasta ja hauskaa seuraa.

JÄTTILÄISKILPAILU n:o 17. Oikea vastaus: Portugali. Arpa määräsi palkinnot seuraaville oikein vastanneille: Rannekello: Arvi Kuparinen, Riihimäki. Luk. Kaik. 3 kk.: Jenny Helppikangas, Heinola, Hellä Heikkilä, Keuruu, Erkki Syväjärvi, Karessuvanto, Maire Kuusisto, Kotka, Ritva Hirvonen, Joensuu, Liisa Dorn, Vammala, Bertta Laine, Kajaani, Olga Päivinen, Pello, Reino Roini, Sarajärvi, Sisko Rönnberg, Tervajoki.

ÄITIEN KILPAILU n:o 17. Oikea vastaus: Viha. Arpa määräsi kattilan seuraavalle oikein vastanneelle: Liisa Honkanen, Hirvensalmi.

ÄÄNILEVYKILPAILU n:o 17. Oikea vastaus: Eugen Malmsten. Arpa määräsi palkinnot seuraaville oikein vastanneille: Pääpalkinto (3 levyä) Liisa Leppänen, Leppäkoski, 1 lohd.p. (1 levy) Lyydia Kettunen, Helsinki, 2 lohd.p. (1 levy) Svea Lindholm, Porvoo.

Vaalea velho

ALKOI NUMEROSSA 20

KAHDEKSAS LUKU

Vielä marraskuussa vallitsi kuumeinen kiire laivojen yrittäessä päästä Alaskaan ennen kuin ankara napamaan talvi koittaisi, muta sitten hyörinä väheni. Laivoja kulki yhä Skagwayhin ja Dyeaan, ja niillä palaavat rohkeat miehet kertoivat pöyristyttäviä tarinoita siitä, miten laivat olivat päässeet perille »jäätä myöten». Väitettiin, että Yukon-joki oli jo parimetrisessä jääpeitteessä.

— Tästä alkaen laivaliikenne taitaa vähentyä, Michael sanoi Jasonille.

Jason näytti itsepäiseltä kuin muuli.

— Saan tavarat yhä Skagwayhin ja Dyeaan, hän murahti.

Michael oli kuullut tietoja näistä paikoista, ja hänen myötätuntonsa oli Jasonin puolella. Pitkällä rannikolla ei ollut satamia eikä laitureita. Klondikenkävijät pudotettiin mereen Lynnin kanavan päässä, ja pitäköön huolen itsestään! Tähän mennessä Ten Eyck ei ollut vielä menettänyt tavaroita, ja Michael oli varma, ettei sitä tapahtuisikaan. Hevoset laskettiin veteen ja uitettiin maihin. Ten Eyckin toimittamat hevoset osoittautuivat aina parhaimmiksi uimareiksi.

Koska Michael tiesi Jasonin panneen vaaralle alttiiksi suuria tavaramääriä ollakseen ensimmäisenä liikkeellä kevätsuojien alkaessa, hän kysyi miten Jason aikoi suojella omaisuuttaan.

— Muistatko sen miehen, jota puolustit pahoinpitelyjutussa? Sen suuren irlantilaisen?

Michael muisti Keoghin, joka oli yli kuuden jalan pituinen roteva mies, jonka vikana oli ollut se, ettei hän osannut arvioida voimiaan satamatappelussa. Michael oli suurin vaivoin pelastanut hänet vankilasta.

— Maksan hänelle hyvää palkkaa tavaroitteni vartioimisesta, Jason sanoi.

Michael nyökkäsi. Hänen olisi pitänyt tietää, että Jasonin ajauksetkin olivat kolme askelta muista edellä.

Hän oli pannut merkille, että Meg Beaumont osoitti hyvin vähän mielenkiintoa Klondiken uutisiin, mutta seurasi sitä tarkemmin paikallista Ten Eyckin liikettä. Heidän hattupäivänsä oli menestynyt erinomaisesti. Michael oli varma, että Jason oli alunperin ehdottanut sitä sen vuoksi, että se oli hyvä liiketoimi. Naiset pitivät Megistä. He pitivät Megin rehellisestä tavasta harkita heidän pulmiaan ja halusivat käydä keskustelemassa, vaikka eivät voineet ostaakaan, ja Meg rohkaisi heitä siihen.

— Jos he tottuvat pistäytymään meillä, he ostavat hatun kun heillä on rahaa, Meg sanoi Michaelille.

Michael virnisti. Hän tapasi itsekin »pistäytyä» usein.

— Jos tarjoilisitte teetä, voisitte pitää kutsut.

Meg nakkasi niskojaan.

— Se ei ole typerää. Jos liikkeissä tarjoiltaisiin teetä tai vaikkapa aterioita, se edistäisi kauppaa.

Hänen katseensa kohosi ylöspäin. Rahaa ja paketteja sisältäviä koreja riippui katossa olevien pienten väkipyörien varassa olevista naruista.

— Korissa oli eilen kultakimpale, hän kertoi. — Ja toisinaan siellä on kultahiekkaa.

— Luulin teidän vihaavan kultaa.

Meg rypisti otsaansa. — En vain pidä siitä pelistä, jolla sitä etsitään.

— Mutta kun se on täällä, hyväksytte sen?

— Tietenkin.

Meg nyökkäsi asiakasjoukkoa kohti, joka oli kangasnäyttelyn luona. — Tiedättekö, että Jasonilla on kuudenkymmenenyhdeksän- ja yhdeksänkymmenen kahdeksan centin myyntejä viikottain?

Hän oli hymyillyt Megille sanoessaan, että Meg oli kuin keväinen tuuli. Ja kun hän pyysi Megin tanssiin, Megillä ei ollut mitään sitä vastaan.

Meg punastui Michaelin katsoessa häneen. — O-olen sinutellut häntä jonkin aikaa. Muodollisuus on typerää.

— Niin tietenkin, Michael mutisi katsellen naislaumaa. — Onko helpompaa saada naiset ostamaan kun hinta on kaksi centiä alle dollarin?

— On varmasti! Ensi viikon myynnissä Jenny ja minä aiomme matkia häntä. Jason osaa keksiä myyntitemppuja. Minäkin aion opetella.

Megille tuli asiakas, ja Michael poistui. Hän ei epäillyt, ettei Meg oppisi. Hän oli kaunis nainen, mutta hänen kunnianhimonsa teki Michaelin hieman levottomaksi.

Michael käveli laiskasti katuja pitkin välittämättä siitä seikasta, että Eben oli odottanut häntä toimistoon jo tunti sitten. Satoi tavanmukaisen tasaisesti. Kaupungissa ei juuri näkynyt hiljenemisen merkkiä talvea odotettaessa. Alaskaan ensimmäisellä laivalla aikovia itäläisiä oli kaikissa hotelleissa ja matkustajakodeissa. Miehiä, jotka olivat tehneet löydön ja halusivat palata. Jotkut heistä olivat kuluttaneet ensimmäiset rikkautensa. Toiset päättivät laajentaa ensimmäisen valtauksensa moninkertaiseksi. Jotkut toivorikkaimmista lähtivät yhä laivalla Skagwayhin.

— Haluatko ryypyn, Michael? Jason kysyi tavatessaan hänet.

— Sopiihan se.

Lämpimässä ja meluisassa baarissa Michael mainitsi jatkuvan kiireen.

Jason nyökkäsi.

— Nykyään ei tarvitse edes olla kauppamies. Täytyy vain olla jotakin mitä voi myydä.

Michael oli nähnyt kehnojen ruokatarvikkeiden ja huonolaatuisten vaatteiden häviävän kuin lumi Alaskan kultauringon paisteessa. Hän nyökkäsi. Hän oli nähnyt myytävän rikkinäisiä laardipönttöjä vesiastioina ja kaminoita, joissa ei edes paperi palanut kunnolla, ensiluokkaisina uuneina. Miehet, jotka omistivat hataria latoja ja talleja, vuokrasivat hyvästä hinnasta makuusijoja.

— Täällä voi myydä mitä tahansa, Jason sanoi tyytyväisenä. — Jos minulla olisi nippu lastenloruja, ne olisivat aamulla lopussa.

— Möisitkö ne lohdutukseksi Chilkootin solan kulkijoille?

Jason kohautti harteitaan.

— Ne kelpaisivat siihen yhtä hyvin kuin jokin muukin. Talvi ei merkitse

paljon. Ehkä myynti vähenee hieman, mutta se nousee taas kun jäät lähtevät.

Michael uskoi sen. Palatessaan myöhemmin Profanity Hilliltä hän kuunteli toivorikkaita puheita. Loppua ei vielä ollut näkyvissä, ihmiset sanoivat. Alaska tekee miljonäärejä kuin kissa pentuja, ja missäpä he käyttäisivät rahansa? Seattlessa tietenkin! Meistä tulee rikkaita kuin kroisokset.

Vieläpä Tim O'Beirnkin, jonka hän tapasi iltapäivällä, oli joutunut kulta-

— En väitä, että olisin sitä tyyppiä, joka viihtyy kuokan ja lapion varressa, Michael, mutta Dawsonissa kannattaisi yrittää pelata, hän sanoi.

Michael naurahti. — Solien läpi on vaikea päästä, Tim.

— Ni-niin on, Tim myönsi koskettaen levottomasti kiiltävää silkkihatkuumeen valtaan.

tuaan. — No, kevääseen on vielä pitkä aika.

Hän vilkaisi uteliaasti Michaelia. — Monet kaupunkilaiset väittävät, että sinä varustat matkaan miehiä, vaikka istut täällä lämpimässä.

Michael virnisti, ja hän jatkoi: — No, en sitä usko, mutta tiedän sinun lainaavan heille rahaa. Väitätkö, ettet ota silloin tällöin pientä palkkiota?

— En ota, Michael sanoi itsepäisesti. — Noudatan lakia.

Useimmat lainansaajista maksoivat rahat takaisin. Inez Smith oli jo kauan sitten palauttanut lippunsa hinnan.

— Tulen hyvin toimeen, Inez kirjoitti, — enkä vielä ole edes koskenut kuokkaan. Työskentelen Skagwayn parhaassa kapakassa, ja olen ehkä osakas jonakin päivänä. Ellen osta omaa kapakkaa. Miltä »Inezin kapakka» kuulostaisi, tuomari?

YHDEKSÄS LUKU

Michael kuuli muutakin uutta pohjoisesta kirjeitse ja suusanallisesti. Ihmiset tajusivat, että hän oli vetäytynyt syrjään kilpailusta, ja kaikki uskoutuivat hänelle mielellään. Yhdelläkään miehellä Seattlessa ei ollut niin monta salaisuutta hallussaan.

Silloin tällöin jokin asia huolestutti häntä. Ryersonin vaurastuminen oli yksi niistä. Kahden viikon kuluttua portieriksi ryhtymisestään hän oli hotellin omistaja. Useimmat ihmiset uskoivat, että hän on ansainnut liiketoimilla Idässä, mutta Michael piti luultavana, että hänellä oli rahoittaja. Hänen luulonsa vahvistui Ryersonin ostaessa kapakan Deadlinen alapuolelta. Hän oli harmissaan, koska ei saanut selville rahoittajaa.

Miettiessään tätä asiaa hän törmäsi Ryersoniin ollessaan lounaalla. Ryerson tuli hotellin ruokasaliin juuri kun Issaquahista tullut kaivosmies keskusteli Michaelin kanssa. Kaivosmies aikoi lähteä pohjoiseen keväällä ja halusi Michaelin kumppanikseen.

Michaelin vakuutettua, ettei hän ollut

Jälleen saamme uuden "Akka"-kilpailun ratkaistavaksemme. Muistattehan, että yksi sellainen jo oli. Mutta eipä ole tämä samanlainen. Joka tapauksessa kussakin numeroidussa kohdassa olevat kirjaimet on yhdistettävä akka-sanaan, jonka jälkeen edessämme on kahdeksan kivaa sanaa.

Kilpailuaikaa on vain viikko ja se päättyy 8. 6. 1957.
Palkinnot jakaa viranomaisten edustaja 12. 6. 1957 ja ne lähetetään heti voittajille.

Pääpalkintona on kaunis, arvokas

KULTAINEN RANNERENGAS

Lohdutukseksi annetaan kymmenen neljännesvuosikertaa Lukemista Kaikille.

Kesätoveriksi tilaamme Viikonlopun, eikö niin?

Viikonloppu, Jättiläiskilpailu 22
Helsinki, Höyläämötie 11

(Kirjoittakaa ystävällisesti osoite näin. Muutkin kilpatehtävävastaukset ja muut tiedonannot sopii lähettää samassa kirjekuoressa.)

Kilpailuvastausten lähettäjille! Kilpailuvastauksia sisältävät kirjeet on varustettava 30 markan postimerkillä.

Otan osaa jättiläiskilpailuun 22 ja ilmoitan, että akka-sanat ovat

1 ..... 5 .....
2 ..... 6 .....
3 ..... 7 .....
4 ..... 8 .....

Nimi: .....

Osoite: .....

Kilpailuaikaa on kesäkuun 8 päivään 1957

kiinnostunut, mies poistui, ja Ryerson tuli Michaelin pöytään.

— On siis totta mitä puhutaan, ettet halua lähteä Alaskaan. Etkö edes osakkaana?

— En palkkiosta, Michael vastasi lyhyesti.

— Miksi et? Ryerson kysyi katsellen häntä kirkkailla vihreillä silmillään, jotka olivat uteliaat ja levottomat kuin pelurin silmät.

Michael oli torjunut usein tämän kysymyksen. Nyt hän halusi keksiä vastauksen, mutta ei Ryersonia, vaan itseään varten.

— Ehkä tunnen, että tulevaisuuden mahdollisuudet ovat täällä Seattlessa.

— Kuten Ten Eyck, Ryerson sanoi sytyttäen sikarin ja katsellen miettiväisesti Michaelia. — Ten Eyck leikkaa osinkokuponkeja, kun Klondike on jo vanhaa satua. Mitä ajattelet?

— Ehkä.

Michael mietti, että hän oli nähnyt silloin tällöin Ryersonin Barclay Lindenin seurassa. Ehkä Barclay oli Ryersonin salaperäinen rahoittaja.

Kaupunki oli kuin tilkkumatto. First Hillillä, Capitol Hillillä, Queen Annella ja useissa muissa keskuksissa, jotka tekivät maakeinottelijat yhdessä päivässä rikkaiksi, suuret talot katselivat kaupunkia vetäytyen itse kauemmas sataman ja Deadlinen alueen maailmallisesta hälystä ja hyörinästä. Yksikään kukkula ei ole kyllin korkea, Michael mietti. Hän ajatteli usein Deadlineä todellisena rajana, joka erotti sisäänsä huijauksen ja synnin maailman. Ennen vuoden 1889 tulipaloa se oli ollut nimeltään »Lava Beds», joskus sitä sanottiin »Pahennuksen tieksi», ja tulokkaat sanoivat sitä Tenderloiniksi, ilojen kaupungiksi.

Michaelin saapuessa vuonna 1893 oli parhaillaan menossa uudistusvaihe, mutta vasta kultakuume avasi parakkitalojen lukot.

Näissä parakkitaloissa oli nykyään kaikkea teattereista ooppiumiluoliin saakka. Michael tunsi seudun hyvin, sillä monet hänen asiakkaistaan olivat kotoisin sieltä, ja he tulivat mielellään hänen luokseen joko siksi, ettei hän pannut painoa asiakkaansa säädylle, tai siksi, ettei hän pitänyt kiirettä maksulla.

Hän lähetti harvoin laskuja asiakkaalleen, joka oli kotoisin täältä. Kolkot kapakat pianisteineen ja aitiot, joissa naiset odottivat, herättivät hänessä sääliä. Hän ei halunnut ajatella, että joittenkin lähimmäisten oli pakko hakeutua sinne.

Meg Beaumont väitti, että Seattle oli maailman ylpein kaupunki.

— Se hukkuu omaan tärkeilyynsä, hän sanoi Michael Darkille. — Kuullessaan ihmisten puhuvan voisi luulla, että tämä on Luoteen ainoa kaupunki. Ilmeisesti Seattle asutti Washingtonin alueen yksin, piti yllä kauppaa Itämaiden kanssa ja synnytti Klondiken!

— Seattle on salmen rannalla, Michael sanoi.

— Mitä se merkitsee?

— Kun on vettä takana ja edessä, laivat kuljettavat tavaraa edestakaisin, ja tarvitsee vain kääriä voitot kokoon, Michael vastasi kevyesti, mutta silti vakavissaan. — Silloin ei tarvita nöyryyttä.

Meg kallisti päätään. Kuten monina muina iltoina hän istui nytkin Jennyn seurassa ruokasalissa. Nathan ja Michael olivat pistäytyneet sisään ennen kuin lähtivät kaupungille päivällisen jälkeen.

— Nöyryyttä! Meg niiskahti. — Sitä puolta minä en vaadikaan. Jenny hoitelee sen puolen yhtiössämme, ja mitä hän siitä hyötyy?

Hänen hymynsä pyöristi sanojen kirpeyden. — Nathan on myös nöyrä. Jason panee hänet tekemään kolmen miehen työt.

Nathan hymyili, mutta vaikeni.

— Ehkä Nathan ja Jenny haluavat olla nöyriä, Michael sanoi. — Eivätkö nöyrät peri maan?

— Vain siinä tapauksessa, etteivät toiset välitä siitä, Meg tokaisi.

— Ho-hoo! Tim O'Beirn huusi ovelta ja syöksyi sisään. — Hei, Michael ja Nathan. Miten voitte, Jenny?

Hän siveli hermostuneena hiuksiaan ja puhalsi hattunsa lieriltä tomua. — Meg, saitko eilen illalla Kempiltä kirjeen? Se saattoi olla viimeinen laiva Dawsonista ennen kevättä.

— En saanut, Meg sanoi jäykistyen.

— Etkö ole saanut kirjettä sen jälkeen kun hän ilmoitti päässeensä solan läpi?

— Sain vain yhden kirjeen.

Megin ilmeen olisi pitänyt panna rohkeampikin mies kuin Tim ajattelemaan.

— Sain tänään kirjeen Honoralta, Meg.

Meg nousi ja rypisti otsaansa Timille. — Saan säännöllisesti kirjeen häneltä.

Tim vääntelehti. — Poika saattaa olla sairas.

— En usko sitä.

— Ehkä hänellä on ollut vastuksia.

— Ehkä. Siinä tapauksessa kuulemme hänestä vasta kun hänen onnensa kääntyy.

Michael hämmästyi Timin itsepintaisuutta. — Etkö aio palata hänen luokseen, Meg?

Megin kasvot synkkenivät.

— Eikö näytä siltä, että tässä on kysymys aivan muusta, Tim-eno?

— Mutta hän odottaa sinun olevan täällä kun hän palaa. Tai Illinoisissa hänen tai sinun vanhempien luona.

Meg katseli häntä vaieten.

— Ehkä sinun olisi parasta palata Illinoisiin, Meg, Tim jatkoi. — Ostan sinulle lipun. Minulla oli onnea eilen illalla.

— En aio palata Illinoisiin, Tim-eno.

Timin kärsivällisyys alkoi loppua. — Ei kai Jason Ten Eyckillä ole mitään osuutta siihen?

— Jasonillako?

Tim otti askeleen lähemmäs häntä.

— En ole sokea! Kolme kertaa kolmen viime viikon kuluessa olen nähnyt hänen tuovan sinut kotiin hienoissa vaunuissaan!

— Silloin satoi. Hän oli vain kohtelias.

Megin kulmat kohosivat, ja hänen silmänsä tummenivat kiukusta. — Haluatko vihjailla, että Jasonin ja minun välillä tapahtuu jotakin häpeällistä?

— — — — — Irtileikattavaksi — — — — —

ILMARINEN OY
Helsinki, Höyläämötie 11

Tilaan seuraavat lehdet .../... 1957 alkaen alla olevalla osoitteella:

	Lukemista Kaikille	Viikon-loppu	Jänni-tyslukemisto	Seikkailukertomuksia
1 kk	200:—	200:—	160:—	160:—
2 kk	370:—	370:—	300:—	300:—
3 kk	500:—	500:—	400:—	400:—
4 kk	620:—	620:—	500:—	500:—
5 kk	740:—	740:—	600:—	600:—
6 kk	850:—	850:—	700:—	700:—
7 kk	950:—	950:—	790:—	790:—
8 kk	1050:—	1050:—	880:—	880:—
9 kk	1150:—	1150:—	950:—	950:—
10 kk	1250:—	1250:—	1050:—	1050:—
11 kk	1350:—	1350:—	1150:—	1150:—
12 kk	1400:—	1400:—	1200:—	1200:—

Tilausmaksu, mk ..... seuraa oheisena

Nimi: .....

.....

Osoite: .....

.....

Alleviivatkaa tilauksenne.
Kirjoittakaa selvästi, olkaa hyvä

IRTILEIKATTAVAKSI

ILMARINEN Oy
Helsinki,
Höyläämötie 11

TILAUSLISTA

Oheisena ..... mk sekä (ehdottomasti) 30:— lähetyskuluiksi merkitsemistäni kirjoista. (Jos tilataan kaikki, on yhteishinta lähetyskuluineen 400 mk.) Jälkivaatimuksella ei lähetetä.

Välkettä (Rafael), uutuus ..... 80:—
Tähtenne valitsee rakkauden tien .. 25:—
Tuhatyksi unenselitystä (Unikirja, 2 p.) ..... 25:—
Rakkauden kirjekoulu (Leena, 4. p.) 75:—
Pistoolien laki (kertom.) ..... 15:—
Pieni kirjeenvaihdon ja seurustelun opas (Leena, 5 p.) ..... 15:—
Naisen tietokirja (Leena, 2 p.) .... 80:—
Menestyksen, onnen ja rakkauden merkit (Hemdal) ..... 20:—
Kultaisia ajatuksia ..... 50:—
Karhunleikkiä (Iso-Karhu) ..... 15:—

Tilaajan nimi: .....

.....

Osoite: .....

(Käyttäkää huokeata postisiirtotilillä 8436 Kirjoittakaa tilaus tilikortin kuponkiin Siinä tapauksessa ei tarvitse leikata kuponkia lehdestä.)

IRTILEIKATTAVAKSI

— En vihjaile mitään sellaista! En ole huolissani hänen aikomuksistaan. Teen vain sinulle rehellisen kysymyksen. Luulisitko olevasi silloin paremmilla oksilla kuin Kempin kanssa?

Jenny huudahti. Hän juoksi halliin. Nathan seurasi häntä. Michael hillitsi oman halunsa, sillä hän ei halunnut aiheuttaa yhteentörmäystä, ja hän jäi huoneeseen Megin ja Timin kanssa. Huoneen hiljaisuus tuntui äänekkäämmältä kuin ukkosen jyrähdys.

KYMMENES LUKU

Meg oli vaiti. Michael näki Timin mahtipontisuuden katoavan, ja hän lysähti kasaan kuin tyhjä paperipussi.

Lopulta Meg kääntyi. Hän työntyi Michaelin ja Timin ohitse, käveli halliin ja puhui vasta kun hänen jalkansa oli ensimmäisellä porrasaskelmalla.

— Saat kertoa Honoralle, Tim-eno, että tein sopimuksen Illinoisissa. Ja aion pysyä siinä.

Hän katosi.

— Minun pitäisi tietää, ettei Megin kanssa kannata keskustella, Tim sanoi siirrellen levottomasti jalkojaan. — Nyt olen saanut sen hänen päähänsä, vaikka se ei ehkä aikaisemmin ollutkaan siellä. Hän on ollut aina tuollainen, ja joskus hän muistuttaa isäukkoaan. Kemp ajatteli tietenkin, että hän lähtee Illinoisiin. Honora ottaisi hänet avosylin vastaan, vieläpä hänen isänsäkin ottaisi hänet luokseen. Hän on kova, mutta ei kieltäisi omaa lastaan. Meg eläisi turvallisesti, jos vain kykenisi olemaan nöyrä niin kauan kuin kuluu aikaa kirjeen kirjoittamiseen. Pahus vieköön, nykyaikaisten naisten kanssa ei voi puhua järkevästi. Ennen vanhaan heitä saattoi käsitellä.

— Tai uskoa niin, Michael sanoi. Hänen mielestään Meg Beaumontin sopeutuvuus oli aina ollut hieman yliarvioitua.

— Tuletko jo, Michael? Tim kysyi synkästi. — Minulla on peli menossa.

— Mene vain, Tim. Minun täytyy noutaa joitakin papereita huoneestani. Eräs asiakas odottaa minua Savoyssa.

Kun hän käveli tapaamaan asiakastaan, joka oli odottanut jo yli tunnin, hänen levottomuutensa lisääntyi. Megin suhtautuminen oli ollut outoa. Ei siksi, ettei Tim olisi ollut oikeassa Jasonin suhteen. Kuka tahansa toinen nainen olisi saanut kävellä nilkkoja myöten loassa ilman, että Jason olisi sitä huomannut.

Michaelin lähestyessä hotellia sade tiheni. Tuuli piiskasi vettä hänen kasvoihinsa, ja hän puisti vihaisesti päätään. Ellei sataisi niin usein, Jason ei voisi naamioida vaunuajelujaan pelkäksi kohteliaisuudeksi. Ja miksi Kemp Beaumontin oli pitänyt juosta häntä suorana Alaskaan? Michaelin valtasi aivan vieras alakuloisuus, kun hän pakotti huulilleen sopivan hymyn, lausui valittelut asiakkaansa odotuksesta ja astui sisälle hotelliin.

Nyt oli vasta marraskuu. Sade, laivaliikenteen väliaikainen keskeytyminen ja kaikenkarvaisten kullanetsijäin kasautuminen kaupunkiin kävisivät ihmisten hermoille. Varsinkin Jasonin ja Megin.

Megin ollessa seuraavan kerran Ten Eyckin liikkeessä hattuja myymässä satoi keskipäivästä iltaan saakka. Jason ilmestyi paikalle Megin kerätessä tavaroitaan.

— Anna minun ottaa nuo. Et voi kävellä kotiin tässä sateessa.

— Olet ystävällinen, Meg vastasi punastuen Jasonin katseen edessä. Hän puhui hermostuneesti aivan kuin miehinen apu olisi ollut hänelle outoa.

Paha periköön Tim-enon! Meg antoi Jasonin auttaa hänet vaunuihin ja istui niin jäykkänä, että hän uskoi selkärankansa vääntyvän väärään asentoon. Hän yritti keksiä jotakin puheenaihetta, mutta ei löytänyt mitään. Lähestyessään kotia hän oli iloinen kuullessaan soittoa Lurkinsin talosta.

— Mr. Lurkinsilla on tänään myöhään oppilaita.

— Ehkä hän soittaa itse.

Meg naurahti tahtomattaan. Ilmoille tunkeutuva rimputus ei voinut olla lähtöisin Davidin omista taitavista sormista.

— Mr. Lurkins on etevä muusikko. Olen kuullut kissojenkin onnistuvan paremmin takapihojen aidoilla.

Hänen poskensa lehahtivat punaisiksi. Hienot naiset eivät puhuneet kissoista ja takapihan aidoista.

Jason nauroi. Hän ei nauranut usein, ja hänen naurunsa oli hämmästyttävän pehmeätä.

ÄIDEILLE — ja muillekin naisille — SUURI KILPATEHTÄVÄ

Me kaikki pidämme sellaisesta ruoasta, jota tämä tyttö parhaillaan odottaa ja jonka nimen hän on — tosin ihan sekavassa järjestyksessä — maalauttanut lautasensakin syrjään. Kirjaimet oikein — niin ruoan nimi selviää.

Tällä viikolla on tämän erityisesti naisille omistetun kilpatehtävän palkintona kaunis ja kätevä aromikeitin, jossa asiantuntijat väittävät keittävänsä maailman parhaan kahvin. Tottakai sellaista kannattaa yrittää jokaisen.

Kilpailuaikaa on kesäkuun 8 päivään 1957.

Vastatkaa allaolevalla kupongilla, mutta jollette raaski leikata sitä irti Viikonlopusta ja jättää koloa lehteenne, niin kirjoittakaa vastaus vaikkapa kirjekortille tai kirjeeseen. Se on aivan yhtä hyvä sitenkin. Mutta kirjoittakaa osoite samoin kuin kupongissa.

Irroitettavaksi

Viikonloppu, Äitien kilpailu 22
Helsinki, Höyläämötie 11
(Kirjoittakaa osoite näin)

Kilpailuvastausten lähettäjille! Kilpailuvastauksia sisältävätkirjeet on varustettava 30 markan postimerkillä.

Otan osaa äitien kilpailuun 22 ja ilmoitan, että keiton nimi on

.....

Nimi: .....

Osoite: .....

— Ehkä hän ei voi valikoida oppilaitaan. Nero ja hupsu maksavat yhtä paljon.

Meg myönsi sen ja kiirehti puhumaan muusta salatakseen hämminkinsä.

— Tapaan usein Mrs. Lurkinsin pihassa mennessäni liikkeeseen. Hän kasvattaa kauniita kukkia, ja Matilda sanoo, että hänellä on kaupungin parhaat vihannekset.

— En ole koskaan tavannut häntä, mutta uskon nähneeni hänet, Jason sanoi. — Onko hän pitkä ja romuluinen? Yhtä tumma kuin minäkin?

— Hän on melko tumma.

Anna Lurkinsin tumma jäykkyys ja Jasonin komeus muistuttivat vähän toisiaan. Meg siirrähti levottomana. Hän tajusi liian voimakkaasti Jasonin läheisyyden samoin kuin jo alusta saakka. Ei edes Kemp ollut antanut hänelle tätä yhteisen pyrkimyksen ja kunnianhimon tunnetta. Kemp oli vaistomaisesti halunnut päästä näkemään vihreämpiä laitumia horisontin takaa. Hänellä ei ollut halua yrittää muuttaa sitä mikä oli jo näkyvissä. Jason halusi sitä, samoin hän itse. Se aiheutti heille yhdyssiteen, jota hän ei voinut kieltää, ja se pelotti häntä.

Jason pysäytti hevoset, auttoi hänet alas ja halusi kantaa hänen tavaransa.

— Kiitos.

— Tuon tavarasi halliin saakka, Jason sanoi avaten oven.

Jasonin kumartuessa ottamaan kääröjä heidän kätensä koskettivat. Meg hätkähti vetäytyen taaksepäin. Hän sanoi hyvää yötä värisevällä äänellä, ja tietoisuus siitä sai hänet vihastumaan.

— En halua aiheuttaa sinulle huolta, Jason.

Olisiko hän voinut sanoa mitään vähempää? Hän ei voinut sanoa suoraan, ettei hän halunnut Jasonin tuovan häntä kotiin, koska se aiheutti juoruja. Hän odotti Jasonin mutisevan jotakin kohteliasta, mutta Jason kääntyikin katsomaan häntä. Hän näki hillittyä voimaa Jasonin silmissä ja täyteläisessä suussa.

— Aiheutat varmaankin aina minulle huolta. Mutta en ole siitä pahoillani.

Jason lähti ennen kuin Meg ehti avata suutaan. Meg hätkähti Gretchenin ilmestyessä keittiöstä.

— Tekö siellä! Toiko Mr. Ten Eyck teidät kotiin?

— Ellei hän olisi tuonut, olisin märkä kuin uitettu kissa. Jos Johnny on keittiössä, tulen katsomaan häntä hieman myöhemmin.

Hän juoksi raivoissaan portaita ylös. Gretchen ei ollut tarkoitanut mitään huomautuksellaan ja tuijotti luultavasti suu auki hänen jälkeensä. Olipa hienoa, ellei säädyllisesti naimisissa oleva nainen voinut ottaa vastaan kohteliaisuutta mieheltä ilman, että miestä syytettiin Herra ties mistä!

Mutta hän ei ollut säädyllisesti naimisissa. Raivo Kempiä kohtaan valtasi hänen mielensä. Kemp puhui kauniita asioita kultatukkaisista velhoista, mutta oli valmis hylkäämään hänet todellisen kultaisen velhon, Klondiken vuoksi!

Yllättäen Megin raivo kaikkosi. Hän juoksi huoneeseensa heittäytyen vuoteelleen ja alkaen itkeä. Kemp, tule kotiin! Tule kotiin niin kauan kuin vielä muistan suudelmasi!

YHDESTOISTA LUKU

Seuraavana aamuna Meg heräsi levottomasta unestaan päänsärkyyn ja pahoinvointiin. Hän pesi ja puki Johnnyn vauhdilla, joka sai pojan valittamaan.

Meg rutisti häntä katuvaisesti. — Äiti ei ole oikein terve tänä aamuna, kultaseni. Mutta hän rakastaa sinua siitä huolimatta.

Johnny hymyili hänelle, ja hän tarkasteli poikaa ylpeydellä. Äidin pitäisi merkitä lapselleen kaikkea. Mutta hän puolusti heti itseään. Ei voinut hoitaa hattuliikettä, ansaita elatusta ja suojella itseään juoruilta ollen samanaikaisesti sataprosenttinen äiti. Ja Johnny näytti viihtyvän ja voivan hyvin.

Gretchen oli oikea ihme. Hän ei suostunut ottamaan palkkaa Johnnyn hoitamisesta, ja hän vaikutti suorastaan mustasukkaiselta, kun Meg nouti pojan. Gretchenin omat lapset olivat naimisissa ja heillä oli lapsia, ja Johnny oli tervetullut vieras heidän koteihinsa. Meg mietti joskus tajusiko poika, että äiti oli hänen ainoa sukulaisensa.

KUVA MIEHESTÄ

SAKARI HALONEN ***on iloisena*** *velikultana niittänyt paljon mainetta sekä näyttämöllä että elokuvissaan. Sitäpaitsi hän on Alfred Tannerin kuplettien esittäjänä saavuttanut paljon suosiota. Tässäpä hänen veitikkamainen hymynsä nyt on kauneimmillaan.*

Hän sai Gretchenin paheksunnan osakseen aamiaispöydässä jättäessään syömisensä kesken. Hän maisteli haluttomasti kahviaan.

— Minulla ei ole nälkä. Ja tämä ikuinen sade käy hermoilleni! Kävin eilen postitoimistossa, ja jalkakäytävillä on nilkkaan saakka mutaa!

— Olette varmaankin sairas hieman, Gretchen sanoi. — Tästä talvesta tulee varmasti kostea! Ja joulukuu on vasta alussa!

— Nyt ei sada enää, Meg sanoi häveten itseään.

— Ei, mutta nuo pilvet eivät ole turhan vuoksi mustia. Päivällä tulee vettä.

Gretchen on kuin tomaatti punaisine, täyteläisine poskineen ja nutturoineen, Meg ajatteli. Sitten hän muisti Gretchenin avuliaisuuden ja häpesi jälleen. Hän pakeni kosteaan ulkoilmaan.

Hän värisi kiiruhtaessaan kujan läpi. Pianonsoittaja pahoinpiteli skaalojaan.

— Louise Fenner ei koskaan opi soittamaan. Hänen äänensä on kaunis. Luulisi hänen tyytyvän siihen.

Meg hätkähti Anna Lurkinsin ilmeetöntä ääntä. Hän ei ollut huomannut Annaa, joka oli kumartuneena kukkiensa keskelle.

— Hänellä kuuluu olevan vaikeuksia, Meg myönsi.

Anna tuli nojaamaan aitaan. Hänen korkeat poskipäänsä kiristivät kasvojen ihon ja tumma tukka valui epäsiististi niskaan.

— Näin pikkupoikanne eilen Gretchenin seurassa. Hän on kaunis lapsi.

— Kiitos, Meg sanoi lämmeten. — Hän ei ole vielä kahdenkaan vuoden ikäinen, mutta puhuu jo kokonaisia lauseita.

Anna nyökkäsi.

— Minunkin poikani alkoi puhua varhain. Hän kuoli kurkkumätään ollessaan vähän yli kaksivuotias.

— Miten surullista! Meg sanoi myötätuntoisesti. Hän ei kuitenkaan keksinyt enempää osanoton sanoja Annan sulkeutuneen ilmeen vuoksi.

— Emme ole saaneet toista, Anna jatkoi. — Jos David saisi oikeutta, hänen ei tarvitsisi opettaa tuollaisia typeryksiä kuin Louise Fenneriä.

— Oikeutta? Meg änkytti.

Anna nyökytti päätään. — Hän on isänsä ainoa poika. Hänen isänsä on rikas kuin pankkiiri, mutta ei hyväksy sitä, että David ryhtyi muusikoksi.

Hänen silmissään oli voitonriemuinen ilme. — Kun ukko kuolee, saamme rahat. Kukaan Lurkins ei ole jättänyt perintöään vieraille, eikä ukkokaan varmasti tee sitä.

Hän kääntyi ja kumartui kukkiensa puoleen. Kun hän puhui uudelleen, hänen äänensä oli normaali. — Annan teille kukkia liikkeeseenne. Kun tulee ensimmäinen pakkanen, nämä ovat mennyttä ja mustia.

— Olette ystävällinen.

Anna ei vastannut, vaan katkoi kukkia, kunnes Meg mietti jaksaisiko hän kan-

taa sellaisen määrän. Takaovi aukeni, ja David käveli portille nuoren tytön kanssa.

— Ehkä sinun ei pitäisi jatkaa pianotuntien ottamista, Louise, David sanoi ystävällisesti. — Hyvä laulaja löytää aina säestäjän.

— Ei, haluan oppia soittamaan, vaikka en oppisikaan kunnolla, tyttö sanoi. Hän nyökkäsi Annalle ja vilkaisi uteliaasti Megiä. David kiiruhti esittelemään.

— Päivää, Louise, Meg sanoi.

— Hauska tutustua teihin, Mrs. Beaumont, Louise sanoi. Hän oli solakka ja hänellä oli pyöreät, lapselliset kasvot ja paksu, vaaleanruskea tukka, joka valui vapaasti hänen niskaansa. Hänen silmänsä olivat melkein samanväriset kuin tukkakin.

— Tulen taas huomenaamulla, Mr. Lurkins, Louise sanoi.

Hän lähti taakseen katsomatta, ja Meg otti kukkakimpun Annalta.

— Kiitoksia, hän sanoi. — Se on kaunis.

David laski kätensä vaimonsa vyötäisille. — Anna osaa kasvattaa kukkia.

— Näen sen.

Meg piti David Lurkinsista. Hän oli tumma kuten vaimonsa, mutta hänessä oli luonnollisuutta ja miellyttävyyttä, joka Annasta puuttui. Hänen pehmeät ruskeat silmänsä olivat ystävälliset. Kuluneessa puvussaan ja paidassaankin hän näytti hienolta.

Anna kohautti harteitaan heidän kiitokselleen ja katsoi tarkasti miestään.

— Aikooko tuo tyttö jatkaa pianotuntejaan edelleenkin, David?

— Mitä minä voisin sille? Hänen veljensä haluaa sitä. Ja . . . raha tekee meille hyvää.

Hän hymyili Megille. — Entä miten hattuliike menestyy, Mrs. Beaumont — tai Meg? Eikö näin läheisten naapurien pitäisi olla lähemmin tuttuja?

— Totta kai. Liike menestyy hyvin. Tule käymään meillä — Anna.

— Minulla ei ole varaa hattuihin!

— En tarkoittanut sitä, Meg vastasi hämillään. — Voisit ainakin katsella.

— Miksi et mene, Anna? David kysyi. — Jonakin päivänä saat Seattlen hienoimman hatun.

— Ehkä. Kun isäsi kuolee.

David punastui. — Et saa puhua siitä, Anna.

— Minun täytyy mennä, Meg sanoi tyytyväisenä siitä, että pääsi eroon omalaatuisesta pariskunnasta.

Tavallisesti hän oli tyytyväinen työhönsä, mutta sinä päivänä kaikki tuntui väsyttävältä. Häntä pyörrytti, hänen päätään särki, ja Jennyn tuomien munkkien ja kahvin tuoksu pani hänet voimaan pahoin.

— Olet varmaan vilustunut, Jenny sanoi.

— Mitä vielä! Meg tuhahti. Hän inhosi sairautta, hänellä ei ollut aikaa sairastaa. Huolet täyttivät hänen mielensä. Liike kärsisi, jos hän sairastuisi.

Hän tarttui pöydän reunaan. Hän oli sairas. Hänen kurkkuaan kuristi.

— Meg! Olet sairas!

KAHDESTOISTA LUKU

Meg oli iloinen päästessään rauhaan takahuoneeseen ja kiitollinen siitä, että Jenny piteli hänen päätään hänen voidessaan pahoin.

— Vien sinut heti kotiin! Mahtaako sinulla olla kuumetta?

Jennyn viileät ja kuivat kädet painuivat Megin otsalle.

— Ehkä minun olisi parasta mennä hetkiseksi lepäämään, Meg myönsi. Hän kieltäytyi kuitenkin Jennyn seurasta kotimatkalla. — Minä kävelen. Emme voi sulkea liikettä vain sen vuoksi, että olen vilustunut tässä sateessa!

Hän käveli kotiin ollen huoltensa vallassa. Oli joulukuu — Kemp oli jättänyt hänet elokuussa. Hän ajatteli ärtyneenä aikaisemmin huomaamiansa oireita, mutta hän oli pannut ne ilmastonmuutoksen tiliin. Tyhmää! Hän saisi Kempille lapsen!

Laahauduttuaan kotiin hän hyväksyi Matildan avun.

— Panemme kuuman tiilen vuoteesi jalkopäähän. Johnny on turvassa Gretchenin hoivissa. Mene vuoteeseen ja yritä levätä.

Meg meni vuoteeseen ja antoi Matildan hääriä sydämensä halusta.

— Saatko lapsen, Meg? hän kysyi osaaottavasti.

Megin silmät kyyneltyivät. — En tiennyt sitä aikaisemmin!

Matilda taputti häntä olalle.

— Älä ole levoton. Lapsen syntymä on luonnollinen asia. Mutta ehkä haluaisit palata Illinoisiin. Jos tarvitset rahaa . . .

— En halua palata!

Honoran höyryiseen, levottomaan keittiöön tai isän kylmään armeliaisuuteen! Ei koskaan!

— Mutta saatat tulla sairaaksi.

— En ollut sairas odottaessani Johnnyä, Meg vastasi. Honorakin oli ihmetellyt sitä. — Olen voimakas, Matilda. Isä pitäisi sitä vain pahana, jos hänen perheeseensä ilmestyisi lisää alhaista väkeä.

— No, me tulemme toimeen.

— Mutta en voi jäädä työhön!

Hän oli iloinen siitä, ettei Matilda tarjonnut apua. — Etkö voisi tehdä työtä täällä kotona? Voisit hoitaa kirjanpidon ja auttaa Jennyä ompelemisessa.

ENNE

Ovelleni kolkutettiin, mutta kun riensin katsomaan, sen takana ei ollut ketään.

Minä muistin ystäväni, jota olin lakannut odottamasta. Hänellä oli tapana kolkuttaa juuri niin. Hän tuli aina luokseni päivän hälinän vaiettua ja kaupungin muututtua hiljaiseksi.

Mutta minä olin jo kauan sitten lakannut odottamasta häntä. Olin ensin syyttänyt häntä ja vihdoin pyyhkinyt hänet kokonaan pois elämäni kirjasta.

Uudelleen koputettiin ovelleni, mutta taaskaan sen takana ei ollut ketään. Vain pimeys katsoi minua suurin, mustin silmin.

Jälleen minun täytyi muistaa ystävääni. Se oli hänen koputuksensa, iloinen ja hiukan arka.

Minun täytyi muistaa menneitä päiviä ja yhteisiä iltojamme, ja minun täytyi tunnustaa, ettei voi kadottaa mitään, mitä on kerran rakastanut. Turhaan olin pyyhkinyt hänen nimensä pois elämäni kirjasta. Se oli jäänyt siihen näkymättömänä, mutta kuitenkin tunnettavana.

Taas koputettiin ovelleni ja minä riensin avaamaan.

Nyt sen takana oli viestin tuoja, joka ojensi minulle lyhyen tiedonannon: ystäväni oli jättänyt tämän elämän ja ennen lähtöään odottanut minua luokseen. Sain hänen viimeisen tervehdyksensä.

Sytytin kaksi kynttilää, kaksi liekkiä, ja avasin vanhan, vanhan kirjan, jonka ikuisia sanoja olimme joskus yhdessä tutkineet.

Ja minä tunsin, ettei hän ollutkaan poissa. Hän oli tullut vapaana ja onnellisena. Koputus oli ollut hänen, ja hän oli tullut antamaan minulle anteeksi.

Rafael

Loppuunmyydystä teoksesta "Elämää"

— Entä myynti? Kun tulen lihavaksi ja kömpelöksi, en voi myydä.

— Jenny saa täyttää sinun paikkasi.

Niin, Jenny ainakin yrittäisi. Uskollisuus esti Megin huudahtamasta, että Jennyllä olisi vaikeuksia, vaikka hän yrittäisi myydä huopia jäätymäisillään olevalle miehelle.

— Se onnistuu varmasti, Matilda sanoi huolettomasti. — Miksi et nukahda hetkiseksi? Tuon päivällisen sinulle vuoteeseen.

Matildan mentyä Meg makasi jäykkänä vuoteellaan, eikä jaloissa oleva lämpö yltänyt hänen sydämeensä saakka.

Hän oli yksinäinen. Hän ajatteli Kempiä tuntien sekä kaipausta että vihaa. Hän nyyhkytti. Hän oli onnistumaisillaan, kunnes luonto teki hänelle tepposet. Hän voisi onnistua vieläkin.

Jenny tuli hänen luokseen ennen päivällistä. Hän oli tavannut Matildan, ja hänen silmänsä olivat osaaottavat.

— Älä ole huolissasi, Meg. Teen kovasti työtä. Ehkä... ehkä voisit opettaa minua myymään.

— Lapsen saaminen ei ole mitään. Olen takaisin työssä parin kuukauden kuluttua sen synnyttyä.

— Kaikki sujuu hyvin, Jenny vakuutti, mutta nähdessään hänen ilmeensä Meg tiesi, ettei hän uskonut siitä sanaakaan. — Ehkä Kemp... tulee takaisin.

— Jos hän tulisi, hän olisi jo täällä. Hän ei pääse lähtemään Dawsonista ennen kevättä, ellei hän tule jään ylitse. Eikä hän tee sitä.

Jenny vakuutti vielä, että he tulisivat toimeen, ja poistui sitten.

Meg heittelehti levottomana vuoteellaan. Jenny sanoo meidän onnistuvan, mutta en usko siihen. Jos hattuliike aiottiin pitää pystyssä, se oli hänen tehtävänsä. Minähän olen kasvanut! hän sitten ajatteli hämmästyneenä. Kun ihminen pääsee riippuvuudestaan toisista, hän on kasvanut. Mutta tie siihen oli raskas. Hän halveksi Kempiä sen vuoksi, että tämä oli pannut hänet kulkemaan yksinään tätä tietä.

— Huolehdit liiaksi sellaisista ihmisistä, jotka eivät merkitse mitään, Michael! Charlotte Linden sanoi.

Hän sanoi sen usein, tavallisesti silloin kun Michael jäi tulematta hänen päivälliskutsuilleen siitä syystä, että hän oli hankkimassa jotakuta asiakastaan pois vankilasta tai maksamassa takuuta jonkun »illan naisen» puolesta. Viime aikoina Michael oli epäillyt, että Charlotte vihjaili jotenkin Meg Beaumontiin päin. Tämä mahdollisuus huvitti häntä. Jos Charlottella olisi joskus ollut syytä mustasukkaisuuteen, hän ei olisi ehkä koskaan mennyt naimisiin Barclay Lindenin kanssa.

Michael ei koskaan ryhtynyt väittelemään hänen kanssaan. Oli totta, että hän tarttui usein mielellään tekosyihin päästäkseen menemästä Lindenien kutsuille. Barclay puuhaili sekä laivanrakennus- että pankkialalla, joten heidän luonaan oli tärkeitä liikemiehiä, sanomalehtimiehiä ja pankkiireja, jotka olivat etsimässä sijoitusmahdollisuuksia Seattlesta tai Alaskasta.

Hän tiesi Jasonin ja Charlotten suhtautuvan toisiinsa molemminpuolisella vastenmielisyydellä. Ehkä he näkivät toisissaan jotakin samanlaista. Michael huomasi sen selvästi, mutta se ei vapauttanut häntä rakkaudesta Charlotteen.

— Menetkö Lindenien päivällisille? Jason kysyi pysäyttäen hänet Savoyn aulassa. — Minä en pääse. Minulla on tärkeä neuvottelu eräästä Skagwayn jutusta. Mikä näiden juhlien syynä muuten on?

— Edwin McCormick, sanomalehtimies. Hän on menossa Skagwayhin. Kirjoittelee.

Jason tuhahti.

— Ja hän kuvailee solan vaikeuksia skagwaylaisesta baarista käsin. Ja sanoo Seattlea ponnahduslaudaksi Klondikeen. Tuossa tulee Ryerson. Kuulin eilen, että hän osti taas uuden kapakan. Mistä pahuksesta hän saa rahansa?

Hän poistui nyökäten lyhyesti Ryersonille.

JATKUU ENSI VIIKOLLA

SELLAISTAKIN ON RAKKAUS

(Sivulta 16)

kirjonut täkänääni! Muuten tämä onkin jo valmis.

He katselevat sitä ihastuneina molemmat, sitten Sanni menee keittiön puolelle ja Elviira aukaisee ikkunan, katselee. Pihalla kukkivat ruusut ja hän hengittelee niiden tuoksua. On jollakin tavoin onnellinen hetki, ympäristö näyttää kuin sadulta ja kuitenkin kaikki on todellisuutta.

Hän näkee miehen tulevan rannalta, pysähtyy portille. Herrasmies, knalli päässä, keski-iässä, ehkä ylikin siitä. Näyttää muukalaiselta. Mutta mies tuleekin ja koputtaa ovelle, astuu sisälle. Hän pyytää juotavaa, vettä vain, ei muuta. Elviira noutaa vettä.

Vieras viivähtää, sanoo, että Hillan isäntä ei kuulema ole enää elossa, eikä emäntäkään.

— Ei, eivät he enää elä, Elviira vastaa koneellisesti.

— Hillan neiti — hän elää?

— Neiti, hän elää, toistaa Elviira hämillään.

Mies kääntyy sitten katsomaan täkänää. — Siinäpä on kaunis ryijy, hän sanoo, — heleät värit ja erikoinen sommittelu.

— Onhan se, Elviira myöntää ja hypistelee kaulakoruaan, — se on sellainen herttuallinen aihe, hän lisää.

— Tosiaankin, herttuallinen aihe... Entä eräs vanha vaimo, Sanni Herttua nimeltään, mahtaneeko hän elää vielä?

— Elää... elää hänkin, hän on luonani...

Ja tuota sanoessaan, siinä silmänräpäyksessä Elviira herää kuin unesta ja mitään muuta ajattelematta hän heittäytyy miestä kohti ja huudahtaa: — Henrik, Henrik!

Ja mies puristaa hänet rinnoilleen.

Sitten taas Elviira huudahtaa:

— Sanni-täti, Henrik on täällä! Teidän poikanne on tullut, minun herttuani on saapunut!

Sanni rientää keittiöstä ja hän levittää kätensä molempien ylle. Hän on näin hetkisen ajan vaiti ja todistaa sitten: — Sellaista se on oikea rakkaus!

Heillä kaikilla on kovin autuaallinen olo.

— — —

Vapaahan Henrik oli vastaanottamaan Elviiran kädet kaulalleen, aivan vapaa, — vaikka ei hän nyt ollut niin raharuhtinaskaan. Mutta kultaseppä hän oli. Monien vaikeiden vaellusvuosien jälkeen hän oli järkiintynyt ja antautunut entiseen ammattiinsa, hän oli palannut kotimaahansa ja hänellä oli nyt liike kaupungissa. Hän oli matkustanut tänne vesibussilla. Totta oli, muistot olivat häntä vetäneet, hänessäkin oli kytenyt toivo, usko ja rakkaus.

Se kaikki siinä vähitellen selvisi.

Hääthän siitä sitten seurasivat. Ja olivatko ne nyt herttualliset häät? No, Hillan suuressa salissa ne vietettiin ja kaikki kyläläiset oli kutsuttu tähän tilaisuuteen ja sen koristeellisen täkänän päällä morsiuspari seisoi ja kruunua Elviira kantoi ja kaulakoristettaan.

Ja kaikki juhlavieraat ihmetellen sanoivat, että kuinka saattoikaan morsian näyttää vielä niin nuorekkaan kauniilta. Mutta toisekseen, elämä oli kohdellut häntä niin hyvin.

Sitä mieltä oli muuten Elviirakin!

** Lyhytpuheisuus on nokkeluuden sielu.*

ARVOISA TOIMITUS

Olen vaimo-ihminen Savon puolesta. Luen lehteänne. Päähäni pälkähti hupsu ajatus, että syntyisiköhän mitään rupattelusivulle ja voisiko tätä kyhäystäni korjailemallakaan julkaista. Käyköön kuinka hyvänsä . . .

— Vaimo asui kahden lapsensa kanssa pienessä vuokramökissä. Oli hänellä tosin aviomieskin, lasten isä. Mutta aviomies oli luonteeltaan kovin haihattelevainen, nuorikin kun oli, ja saattoi omien huvituksiensa takia unohtaa perheensä ja tuhlata raskaalla työllä ansaitsemansa tulot korttipeliin ja viinaan viimeistäkin kolikkoa myöten.

Vaimo odotti parhaillaan kolmatta lastaan. Vaikeata oli elämä hänelle, vaan vaikeata se oli myöskin miehelle siksi, ettei päässyt irti heikkouksistaan, joista itse eniten kärsi. Vaimolle tuotti toimeentulo suurta huolta. Ja kun sitten seurasi koettelemusten aika, nuorin lapsista, vaalea, kiharatukkainen pojanpalleroinen äkkiä sairastui kovaan aivokuumeeseen, väsynyt äiti joutui valvomaan yön toisensa jälkeen lapsukaisen vuoteen vierellä, — mutta ikävintä oli, että tauti voitti ja lapsi nukkui kouristukseen eräänä yönä. Kun pikkupojan maallinen maja jo oli siunattu kirkkomaahan, syntyi maailmaan ennenaikojaan uusi, toista kiloa painava tyttö. Hätäkasteen saatuaan se jäi kitumaan ja miten monta kertaa äiti huokasikaan, että olisi tuonelle saanut riittää tämä keskonen, kun ei siitä kuitenkaan eläjäksi olisi. Mutta kaikkien ihmeeksi sitten tapahtui, että tämä olematon rääpäle rupesikin äitinsä rinnoilla virkoamaan. Ja eläjä siitä tuli. Ei silloin lastenlinnoja ollut eikä muutakaan tehokasta lääkekeinoa ainakaan niin syrjäisellä maaseudulla.

Taisi tytär olla hiukan ongelmalapsi, vaan voihan sellainen olla joskus sekin, joka syntyissään painaa viisi kiloa.

Ja sehän tässä asiassa nyt hassuinta on, että tuo kilon painoinen rääpäle olin juuri m i n ä! Silloinen haihattelevainen nuori mies on isäni ja minun lasteni ukki. Elämässä kovaa kokenut vaimo oli äitini ja hän on sen jälkeen synnyttänyt vielä kaksi sisarustani. Heilläkin on nyt omat perheensä. Nämä vanhukset toisiaan ymmärtäen ja entisen unohtaen viettävät nyt elämänsä ehtoopuolta.

— — Mutta oikeastaanhan tämä oli loppujen lopuksi oikein mukava juttu. Kärsimyksistä käy ihmisen tie kirkkauteen.

ERÄS LILJA-ROUVA

Riihimäeltä huudahtaa:

— Huomio, paperikori! Täällä tulee sinulle luettavaa. Putosi tai ei kirjeeni paperikoriin, joka tapauksessa täältä niinkuin monelta muultakin lukijalta parhaat terveiset koko lukijakunnalle. Olen innokas Viikonlopun lukija ja ahmien sen herttaiset luvut heti luen, kun sen olen käsiini saanut. Toivotan kaikille lukijoille oikein kivoja Viikonloppu-hetkiä. — Eihän tämä mennytkään paperikoriin, kiitoksia!

SOTA-AIKANA

alotin lehtenne kilpailujen ratkomisen. Siitä asti olen miltei kaikissa kilpailuissa ollut mukana. Vaan eipä ole vielä mitään tuloksia tullut. Siitä tulisikin jo eri kallis voitto, jos esim. saisin kirjapaketin. Keskimäärin vuodessa näet menee postitukseen noin 1200 markkaa, kymmenessä vuodessa siis 12.000 markkaa, viidessätoista vuodessa 18.000 mk. Enkä ole sillä hinnalla vielä mitään saanut. Veikkauksesta sentään tulee 3—4 kertaa vuodessa ja raha-arvoistakin usein. Osanotto niissä on varmaan suurempi. Tässä tietää etukäteen sen, ettei sieltä koskaan mitään saa. Mutta onko niin, että isoa riistaa kannattaa pyytää, vaikka tietää ennakolta varmasti, ettei sitä koskaan saa. Allekirjoittaneen asiat ovat ainakin näissä ratkaisuissa juuri niin. Täytynee pysyä pelissä ainakin 300 vuotta, ennenkuin voi ajatellakaan tuloksia.

— On se todellakin surullista, jos asia noin on, niinkuin kirjoittajamme esittää. Surullista siinä mielessä, että asianomaisella käy eri huono säkä, ja toisaalta taas todistaa vanhan sananlaskun pitävän paikkansa, että onni yksillä, kesä kaikilla.

Vastapainoksi seuraa nyt joittenkin onnellisten kirjeitä, jotka valottavat asiaa vallan eri puolelta.

— Sydämelliset kiitokseni kultaisesta rannerenkaasta, jonka suureksi ilokseni sain vastaanottaa. Oi kuinka iloinen olenkaan, kun nyt omistan sellaisen, jota niin monta kertaa olen kaihoten katsellut näyteikkunoissa kauppalassa käydessäni. Olen kahden vuoden ajan ratkaissut kilpatehtäviä ja aikaisemmin olen saanut kirjoja ja neljännesvuosikerran Lukemista Kaikille. Kiitoksia niistäkin lahjoista. En voi lopettaa Viikonlopun numeron lukemista kesken, vaan luen sen aina kannesta kanteen. Sitten voi meidän puolentoista vuoden ikäinen poikamme lukea sen niin tarkkaan, että toisten on vaikeata lukea sitä numeroa perästäpäin. Pidän kovasti Viikonlopusta, sillä siinä on monelle nuorelle paljon hyvää oppimista, kun vain käsittää oikein kertomusten sisällön. Lähellämme on kioski, josta käyn ostamassa Viikonlopun numeron, tai saan sen lainaksi hyvältä ystävältäni, jos hän on sattunut ennättämään kioskiin ennen minua. Lopetan tähän, että ette pitkästyisi lukiessanne. Keväiset terveiseni kaikille lukijoille! Sonja Lipponen, Pieksämäki.

— Monet kauniit kiitokset Lukemisesta, jonka voitin kolmeksi kuukaudeksi. Toivoisin vielä joskus osuvani pääpalkinnollekin, kun olen monta vuotta uskollisesti yrittänyt. Keväisin terveisin monivuotinen harras Viikonlopun ystävä R. L., Oulu.

— Parhaat kiitokseni äänilevykilpailun lohdutuspalkinnosta! Hyvää jatkoa Viikonlopulle. Ritva Kivelä.

TERVEHDYS KUIN TUULAHDUS

vaikkei kuulu huudahdus, ja kauniit kiitokset. Pitemmittä puheitta käynkin heti asiaan. Mielessäni on jo nähkääs kauan ollut sellainen ajatus, että eikö mitenkään kävisi laatuun painaa Viikonloppua joka päivä! Hyvästä ja paljosta täytyy aina maksaa paljon, mutta me lukijat olemme valmiit maksamaan siinäkin tapauksessa. Vai onko muita samanlaisia ehdottajia? Antakaahan kuulua! Lähetän samalla pari runontapaista, joita lienee siellä jonokaupalla. Lämpimät terveiset joka tapauksessa kaikille suomalaisille, jotka lukevat Viikonloppua lähettää eräs hartain lukijatar eli nimimerkki "Läp-läp-läp" Ruotsin Skogstorpista.

Kevät tullut on taas
luonto herätä aikoo,
se hetkistä menneistä
myös muistoja taikoo.

Kevät tuli ja meni,
jätti jälkeensä häivän,
ja sieluni sopukkaan
yhden ainoan päivän.

Kevät tuli, se tuli,
heräs rakkaus ja lempi,
kun kevät on mennyt
olen onnellisempi.

Toinen runoyrittelysepitys jäänee tuonnemmaksi. Kiitoksia!

RAKKAAT YSTÄVÄT!

Lämpimät terveiseni täältä Eestistä ja tuhannet kiitokset Viikonlopuista, joita minulla on ollut onni saada (olen saanut jo 8 kpl.).

Ette voi kuvitella, miten kiitollinen olen niistä, en löydä sanoja kiittääkseni kylliksi kauniisti teitä. Elämääni on tullut jotakin uutta, joka antaa siihen uutta sisältöä ja vaihtelua. "Loput" ovat mielenkiintoisia lehtiä, luen ne kannesta kanteen ja sillä hetkellä tunnen, että elän sen lehden mukana ottaen osaa kaikkiin sen suruihin ja iloihin. Ikävää vain, etten voi ottaa osaa äitien kilpailuihin, sillä ennenkuin minä ehdin täältä lähettää vastauk-

sia, ovat hienot kattilat jo toisten emäntien hyllyillä. Mutta olen silti onnellinen, että minulla on näinkin paljon tuuria, että saan niitä lukea. Yritän hankkia tilausluvan Moskovasta. Saa nähdä, miten sitten käy. Pitäkää tekin peukaloa pystyssä ja varmuuden vuoksi vaikka varpaitakin. Tässä tuli nyt mieleeni, että turhaan haihattelin viime kirjeessäni, etten ollut saanut vastausta Turusta. Kyllä olen saanut jo kaksi kirjettä ja toivon hänestä saavani uskollisen kirjeystävän siitäkin huolimatta, että minussa on aika annos pessimistiä. Kiitoksia Leenalle!

Toivotan teille hyvää vointia ja hauskaa jatkoa. Parhain terveisin H. S.

J.K. — Kirje ei ollut vielä tätä kirjoittaessa tullut, mutta ehkäpä sekin aikanaan saapuu. Hertta-rouvalle voitte kernaasti uskoa huolenne, hän varmasti lohduttaa teitä. Tervehdys Eestiin!

NIMELLISIÄ JA NIMETTÖMIÄ

tervehdyksiä on saapunut vähän joka puolelta.

— Niin syvänsininen on avaruus, siellä soutaa kuu ja monet tähdet. Ja Pohjolan taivaan peittää revontulten välkkyvä vyö. Täällä armaani hyvästit heittää ja sydän niin kiivaasti lyö. Viime suudelmaan yhtyvät huulet ja rakkaimman äänen kuulet, kun erota täytyy, on pakko, sillä sellainen on elämän sakko. Mutta ehkäpä vielä kerran, tämän taiotun hetkisen verran, saamme yhtehen uudestaan, jolloin ei erotakaan. —?

— Hauskaa jatkoa kaikki lukijat. Olen pohjolan puolesta ja kirjoitan ensi kertaa rupattelusivulle. Viikonloppu on kaikkien paras ystävä, sillä se ei petä eikä se jätä, vaan se antaa lohtua suruun ja yksinäisyyteen. Kirjoitan pienen runonpätkänkin:

Oli ystävä mulla kerran
ja häntä mä rakastin,
mutta kohtalo myös sen verran,
puuttui minun asioihini.
Se armaani kauaksi laittoi,
taakse matkojen kaukaisten,
silloin syömmeheni tarttui
sen ensi kaipauksen.
Ma kaipaan nyt armastani,
joka kerran palajaa,
sen tunnen syömmessäni,
koska häntä vain rakastan.

— Yksin jäänyt.

SOITTELEN KELLOJA

täältä Ikaalisten syrjäkulmalta vapaana, nuorena poikamiehenä. En ole koskaan ennen kirjoittanut rupattelusivulle, sillä aina kun olen yrittänyt, niin joka kerta olen sotkeutunut omaan näppäryyteeni, ja niin kai käynee nytkin. Matkalla täältä Ikaalisista sinne Helsinkiin ja yhä edelleen rupattelusivulle on niin paljon teknillisiä häiriöitä — muun muassa toimittajan suuri paperikori — että kyllä siinä hymy hyytyy. Nyt kuitenkin näin sateisena sunnuntaipäivänä tartuin kynään kylmän rauhallisesti, niinkuin jään kuljettaja ikään, ja päätin lähettää terveisiä kaikille lukijoille missä maan kolkassa heitä lieneekin. Olen innokas Viikonlopun lukija, koska siinä on niin hauskoja kertomuksia, ettei millään kesken lukua raaski lehteä pois kädestään luovuttaa. Lopuksi haluaisin tässä samassa yhteydessä esittää tällaisen pienen runonpätkän:

Sun ystäväsi, armaani,
ma aina olla tahtoisin,
en koskaan olla tahtoisi
sulle uskoton ja petturi.
Se olisi suuri iloni,
jos aina olisit luonani.
Jos kuolo sinut korjaisi,
niin murhe murtais mieleni.
Sua myöskin rakastaa
tahtoisin ma ainiaan,
enhän voisi ollenkaan
sua ilman elää vaan.

Tähän runoon sisältyy semmoinen kohtalokas seikka, että jos runoani lukevat todella toisiansa rakastavat, niin he lukevat joka ainoan rivin ja varmaan yhtyvät ajatukseeni. Mutta jolleivät rakasta toisiaan, vaan vieläpä vihaavat toisiaan, niin lukekaapas silloin vain joka toinen rivi . . . Ikaalisten poika.

(Käsikirjoitus kelpaa, kun se on hyvin, hyvin huolitellulla käsialalla kirjoitettu, sillä muutoin ei nykyajan kiireissä saa siitä selvää ja koneella kirjoitetut kimpaisevat kilpailussa edelle!)

LAITAN TOIMITTAJAN

uhriksi ensimmäisen kerran mustaa valkoiselle. Monasti olen ennenkin aikonut, mutta sisu on noussut kurkkuun. Nyt päätin sittenkin kirjoittaa samalla, kun yritän onneani turhaan. Olen jo näet menettänyt uskoni, että joskus saisin kilpatehtävistä palkinnon. Siskoni aina sanookin, että älä turhaan tuhlaa postirahaa, kun palkinnot annetaan vain tilaajille, ne pääpalkinnot nimittäin (mikä on valhe ja vihapuhe, sillä jos me todella voisimme täällä määrätä, kuka palkinnot saa, niin tietenkin määräisimme ne irtonumeroitten ostajille, jotka maksavat paljon enemmän Viikonlopusta kuin tilaajat, — mitä me tietenkin pidämme huonona tapana kansantaloudellisesti ajatellen, mutta jolle ei nyt mitään mahda. Siksipä sanottakoon nyt taas, ettei toimituksella eikä konttorilla ole mitään muuta tekemistä palkintojen kanssa, olivatpa nämä isoja tai pieniä, kuin että ne pannaan korkeammalta taholta tulevan määräyksen mukaan pakettiin. No, se siitä tässä välillä, sanoo allekirjoittanut).

Minunkin uskoni on jo alkanut horjua, mutta pieni toivon kipinä rinnassa kuitenkin aina yritän. Ostan nimittäin säännöllisesti irtonumeroita. Mitenkähän sen asian laita on? Eivätkö kaikki osallistukaan arvontaan? Pitääkö toimittaja peukkua, että minäkin joskus voittaisin? (Niin, toimittaja vastasi jo ylempänä, ja pitäisi peukkuakin, kun olisi niitä peukaloita tarpeeksi monta, sillä nämä kaksi vaivaista, jotka ihmisellä on, tarvitaan kaikenlaisiin muihin asioihin, kuten kynän ja lusikan pitelemiseen jne.)

Pidän kovasti hyvistä kertomuksista ja luen ne ihan ahmimalla. Lehti tahtoo loppua aina liian pian. Kertomuksista on moni hyvin opettavainen. Myös kaikista levylaulajista y.m. muusikoista olevat tiedot seuraan tarkoin. Enemmän vain kotimaisia laulunsanoja kaipaisin. Horoskoopin tutkin tarkoin ja aina, kun se on luvannut jotakin onnea, olen luullut saavani palkinnon, mutta ei se ole sitä tiennyt. Jäänkin nyt jännäämään, että onko tämä edes julkaisukelpoinen. Olisihan kivaa sekin, jos toimitus antaisi pääpalkinnon minulle julkaisemalla tämän. Epäilen, että paperikorikin on jo liian täynnä, mutta mahtuuhan aina lisää. Raikkaat terveiset ja kaikkea hyvää toivottaa "Maalaisserkku". (Ja jos pääpalkinnosta käy, kun näin paljon tilaa on annettu, niin sittenhän sanoo toimitus, että alabonöör eli olla nyt oikein hyvä, ja kyllä paperikorikin oli täynnä, totta vie, mutta ei tätä kirjettä sille näytettykään.)

OSASTOLLE RUPATTELUA.

Kevään valoisa tervehdys saapukoon teille, toimittaja, ja kaikki lukijat, täältä Nakkilasta. Toivon, ettei tämä joudu pimeään paperikoriin ainakaan ennen julkaisemista. Osallistun ensi kertaa kilpatehtäväänne oikein kunnolla ja pyydän onnetarta nikkaamaan minulle silmää aromikeitintä arvottaessa, kun en tahdo aina saada hyvää kahvia meidän kuparipannussa. Lämpimästi kiittäen Viikonlopun kertomuksista ja kaikesta kivasta

nakkilalainen hupsuttelija.

Ja kaikkien hupsuttelujen jälkeen nyt sitten kiitoksia taas hyvästä yhteisymmärryksestä.

Toimittaja.

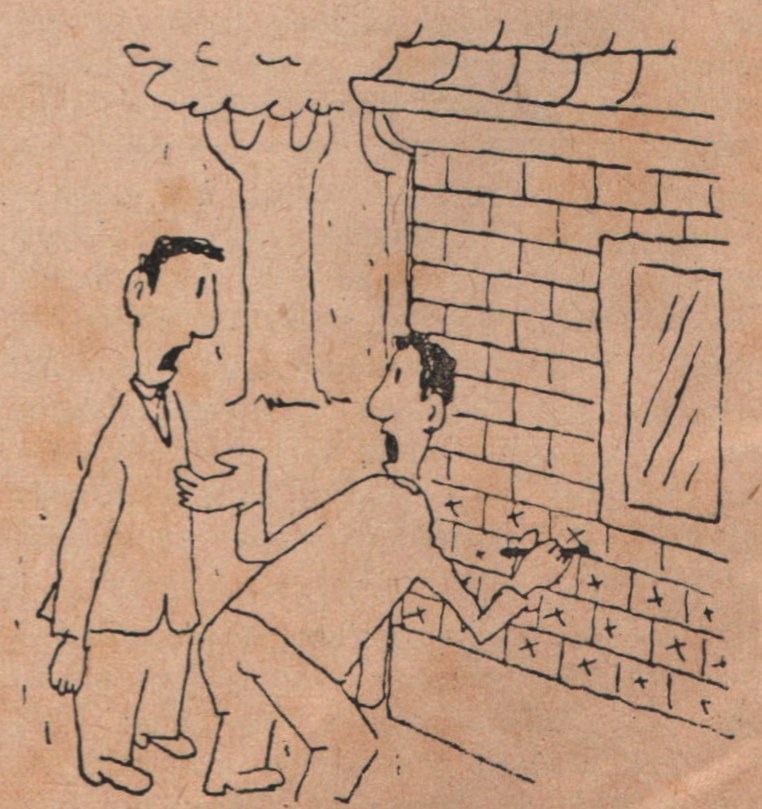

— Joka kerran kun maksan lyhennyksiä, piirrän tiileen rastin. Siitä tiedän miten suuri osa talosta on minun.

TUPSU-JUSSI-LAGET

BUFORD TUNE

22

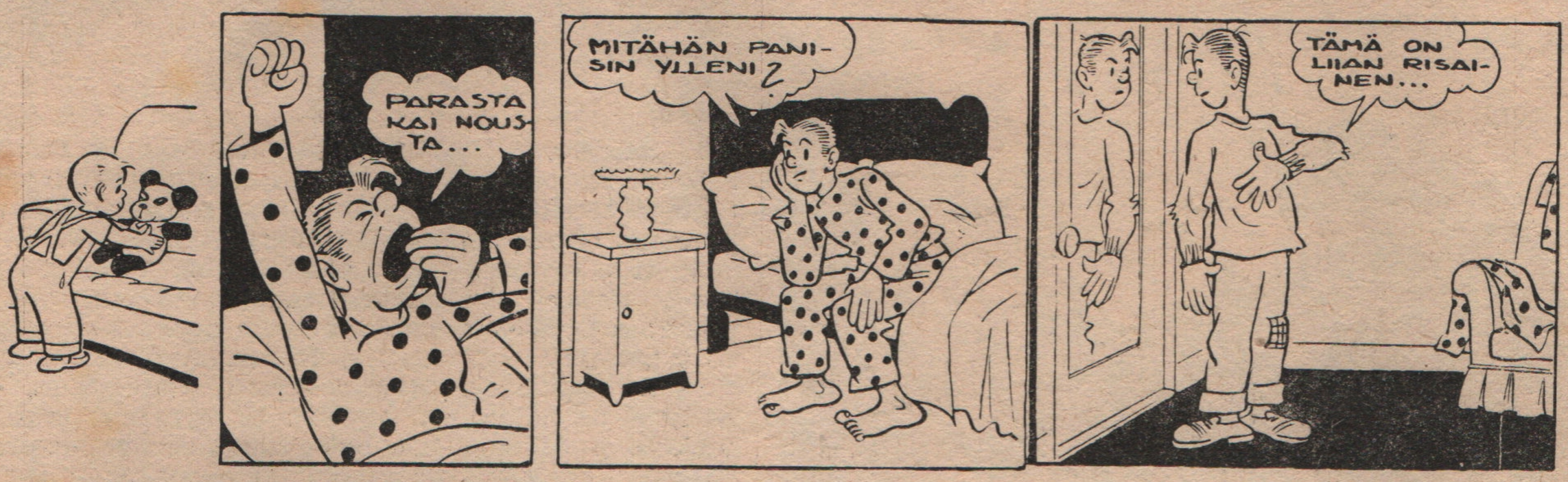

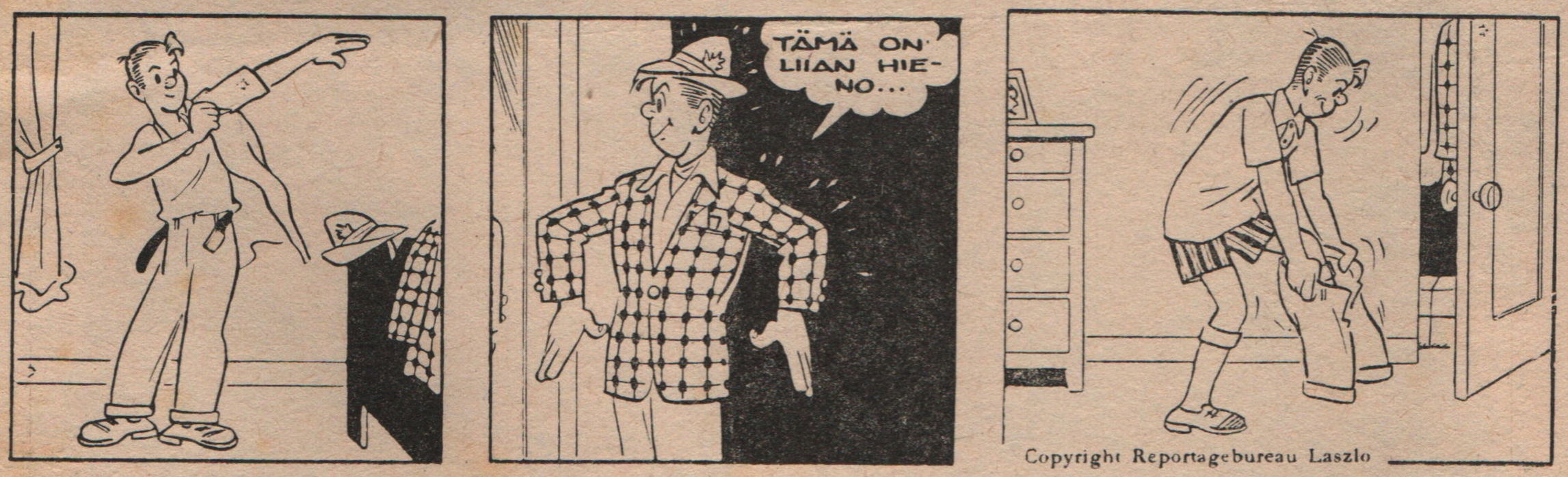

Copyright Reportagebureau Laszlo

KUULUISIA RAKKAUSTARINOITA

George Sand

Teksti **Paul Gordeauxin** — Kuvitus **Louis Moles'n**

George Sand, kuuluisa kirjailijatar, oli "suuri nainen" ja suuri rakastajatar. Hänen elämänsä, sellaisena kuin Marie Dorval sen kuvaa, oli "täynnä erehdyksiä ja kurjuutta" ... Ja kaikkein myrskyisin, kaikkein intohimoisin hänen kirjoittamiensa lukuisten romaanien joukossa oli hänen oma elämänsä.

1. Heinäkuun 1 pnä 1804, kapteeni Maurice Dupinin, kenraali Junotin ensimmäisen adjutantin mitään aavistamatta tanssiessa Crémonin viulun säestyksellä huvittaakseen hänen luokseen kerääntyneitä ystäviä, hänen vaimonsa, syntyään Antoinette Sophie Victoire Delaborde, sievänä ruusunpunaisessa puvussaan, vetäytyi sisarensa Louisen kanssa viereiseen huoneeseen ja synnytti maailmaan tyttären. — Hänen nimekseen on pantava Aurora, sanoi Maurice Dupin kuullessaan, että hänestä oli tullut isä. — Hän on syntynyt musiikin soidessa ja äidin ollessa pukeutunut ruusunpunaiseen, hänestä tulee varmasti onnellinen, sanoi hänen tätinsä Louise.

2. Pikku Aurora Dupin, joka sittemmin tuli kuuluisaksi George Sandin nimellä, oli voittoisan de Fontenoyn, Saksin kuuluisan sotamarsalkan lapsenlapsenlapsi. de Fontenoy itse oli August II:n, Saksin vaaliruhtinaan ja Puolan kuninkaan, ja kauniin Aurora Königsmarkin avioton lapsi. Muuan hänen rakastajattaristaan, mademoiselle de Verrieres (oikealta nimeltään Marie Rinteau) oli lahjoittanut hänelle tyttären, Saksin Maria-Auroran, joka ensin oltuaan naimisissa erään kreivi Hornin kanssa, oli mennyt uusiin naimisiin Albret'n herttuakunnan käskynhaltijan, Dupin de Francueilin kanssa. Ja tästä toisesta avioliitostaan Saksin marsalkan tyttärellä oli poika Maurice, sittemmin kapteeni Dupin, pikku Auroran isä.

Kuuluisia rakkaustarinoita
POPPEA

68. Heti Neron kuoleman jälkeen roomalaiset kaatavat kiihkoissaan Poppean patsaat. Muutamia kuukausia myöhemmin Poppean toinen aviomies Otho palaa takaisin maanpaosta Lucitaniasta, ja pretoriaanit huudattavat hänet keisariksi. Ensi töikseen hän antaa jälleen asettaa kunniapaikalle sen naisen kuvat, jota hän sydämestään oli rakastanut ja jota hän yhä rakasti: noitamaisen Poppean kuvat...

Loppu

HELSINKI 1957. KIRJAPAINO OY LAUSE